

מוקדש לשני חסידי אומות העולם:
ראש עיריית האי זקינטוס (Zakynthos) שביוון: Loukas Yiorgios Karrer
והארכיבישוף: Dimitrios Chrysostomos
שהצילו יהודים מציפורני הנאצים תוך סיכון חייהם וחיי בני ובנות משפחותיהם – יהי זכרם ברוך

אנטוניה

פרק מספר 1

באמת שאני משתדלת לא לדון בני אדם על-פי המראה שלהם, משום שכבר אכלתי מרורים אצל 'כלבות' שנראו כמו הכפילות של אנג'לינה ג'ולי האלוהית, והתענגתי על רוחות רפאים שנתנו הופעה כמו זו של אנג'ליקה יוקטון בסרט משפחת אדמס.

זה אומר שאני משתדלת, אבל זה לא אומר שאני מצליחה. עם אפרודיטה נכשלתי. ראיתי בה את אלת האהבה והיופי, וידעתי שכוונת שמה היווני הוא קצף שעולה מן הגלים. לא פחות.

היה לי נוח להתעלם מתחילת הסיפור שהצביעה על אשכיו ואיבר מינו של האל אוראנוס, שנכרתו והושלכו לים בידי הטיטן כרונוס, ומהם נוצר הקצף ההוא.

זה לא שאני כזו ידענית אלא רק זה שדחף בלתי נשלט דרבן אותי לעשות גוגל על השם שלה. ועשיתי. עוד איך שעשיתי.

במשך שמונה שנים, ארבעה חודשים ושבעה עשר ימים אפרודיטה הייתה האלה המועדפת עלי. סגדתי לה בליבי ואם לשפוט על-פי לחשושיהם של עמיתיי במטבח המסעדה בה שימשתי כסו-שף (עוד נשוב לזה), סגדתי לה גם בישיבות הממושכות לקביעת מתכונים חדשים, כמו גם בכל אותם בקרים בהם הצבתי אוטומטית שתי כוסות קפה על משטח הגרניט בעמדת המלצרים שבפאתי המסעדה: אחת לה (בלי חלב וללא סוכר עם קרקר קטן בצד) ואחת לי.

זה לגמרי נכון שגם לפנתיאון האלים והאלות יש 'באגים'. לאפרודיטה היו שניים כאלה.

הבאג הראשון שלה היה אנפוף בדיבור. תמיד כשדיברה נשמעה מצוננת: "אָנְדוֹנְיָה" (אָנְטוֹנְיָה) הייתה אומרת, "מה היידי עושה בלעדייך" (מה הייתי עושה בלעדיך).

או בשובה ממסע קניות של הפסקת צהריים, הייתה טומנת יד בשקית יוקרתית של "Maska Leather" או של "Beautiful", שולפת ארנק עור או בקבוקון בושם ומאנפפת "אָדן דְמוּדוּ על זה" (אתן תמותו על זה).

ובזה אני פוטר אתכם מן הטורח להתרוצץ אחרי כוכביות ומראי מקום של תרגומים מיוונית, אלא מעבירה לכם את רוח הדברים בעברית, וסומכת עליכם שאתם מבינים שגם בשפת המקור יש המון 'ט' ושפע של 'ת' שאנשים מצוננים הופכים ל – 'ד'.

הבאג השני הגיע הישר מן הרקיע. אפרודיטה האמינה (ועודה מאמינה) אמונה עגולה, ומטורפת, כי לתנועת גרמי השמיים יש השפעה מכרעת על המתרחש על פני כדור הארץ, ובעיקר על האי קורפו עליו נולדתי ובו עבדתי.

תזוזה בת אלפית המילימטר של כוכב שמרחקו מאיתנו נמדד לא בקילומטרים אלא בשנות אור, גרמה לה (כך הסבירה) לרכוש ארנק שצבעו אדום. אך אילו היה הכוכב מקיים תזוזה בת (הבה נאמר) אלפית וחצי, היה צבעו של הארנק הופך לשחור, קרוב לוודאי.

טעות אופטית המכונה בפי האסטרונומים "מרקורי ברטרו", לפיה נדמה, מנקודת המבט של כדור הארץ, כאילו כוכב מרקורי נסוג לאחור, נדמתה בעיניה כסימן מבשר רעות והייתה גורמת לה להתנבא: "היום לא יגיעו לקוחות", מה שהתברר תדיר כי בדיוק ההיפך קרה.

התרחשות שמימית שגרתית הקשורה למחזוריות הירח בגלגל-המזלות, כונתה בפיה "ירח שחור", ושיגרה אותה להסתייע בתחבורה ציבורית כתחליף למכונית הפרארי 458 האדומה שנותרה מיותמת על מדשאת ביתה, בתוספת המהומים על אודות בדידותו הקוסמית של הסהר או הגיגים דומים לאלה.

בבקרים בהם זעפו פניה ידענו כי "מרקורי ברטרו" או ש – "הירח שחור", בעוד אשר הכוכבים ונוס ויופיטר הרעיפו מזל וברכה על הכיריים והמחבתות. אפרודיטה עקבה באדיקות אחרי אתרים ברשת האינטרנט שנהגו לפרסם טבלאות בהן פורטו אחת לאחת התובנות הללו.

לומר שאפרודיטה יפה זה כמו לומר שהשמיים כחולים והאדמה חומה, ואם נתעלם לרגע מן הקטע הקוסמי-פלנטרי, הרי שבעיני היא גם הייתה אישיות ממש-ממש נחמדה.

הפסיכולוגים מכנים את הטמטום הזה בשם 'תופעת ההילה', שזו הפרעה נפשית שגורמת למין האנושי לייחס תכונות נעלות לאנשים שנתפסים בעיניו יפים, ותכונות נחותות למי שנתפסים מכוערים.

אישה יפה – כך כתוב בכל המחקרים שבחנו את ההפרעה - נתפסת בעיני הסובבים אותה כחכמה, שנונה, זורמת, הגונה וטובה במיטה. בהקבלה, כך גם גבר יפה.

לעומתה, המכוערת נתפסת כטיפשה, משעממת, אצורה, ערמומית וגרועה במיטה. בהקבלה, כך גם גבר מכוער.

עכשיו אני רוצה לומר משהו בעניין המיטה. ככל שזה נוגע לי, לאפרודיטה לא היו אברי מין. כאשר סגדתי לה בעיני רוחי היא הופיעה כאפרודיטה שעולה מן המצולות כשהיא גולשת על גבי קונכייה, ומבחינתי היא הייתה חלקה למשעי מטבורה ומטה.

שום חריצים ושום פתחים. לכל היותר התרתי לה לחשוף שד. אבל רק אחד כמו בציור של בוטיצ'לי, וגם הוא רק משום ש – 'מה שהעין רואה, העין רואה'. ו – 'מה שהעין אינה יכולה לראות, לא חייב להיות קיים'.

את שיערה הערמוני ואת עיניה הכחולות היא חבה לצעירה מקומית בשם קסנדרה, שחבה אותם לקצין אס.אס גרמני שנכנס לקורפו בעיצומה של מלחמת העולם השנייה, ויצא ממנה בסיומה, לא לפני שהותיר את הגנים שלו ברחמה.

משפחתה של קסנדרה הייתה בעלת המסעדה בה עבדתי. היא עצמה הייתה סבתה של אפרודיטה. סבתא רבתא שלי יילדה אותה. את אפרודיטה. היינו בנות אותו הגיל.

כל זה עשוי להסביר וגם לא להסביר, מדוע לא הופתעתי כאשר בזרזיף הזמן בו טבעתי בכחול-עמוק של עיני הבוסית שלי, שהייתה השפית הראשית של המסעדה, כמו גם הבעלים

שלה (להלן אפרודיטה), לא הופיעה שום פייה שנפנפה את רגליה האינסופיות מעל שולחן ה – 'עץ מלא' המזורגג שלה ומנעה את פיטוריי, אפילו שזה מה שהיה עליה לעשות ולא עשתה.

זה גם אומר שלמרות שאני בעד מה שמכונה 'יושרה' (כשם שאני בעד עוד שמונים ושמונה תכונות נפלאות, שלפחות שישים וארבע מהן תתבררנה כאשלייתיות קרוב לוודאי), אני מסרבת להישאר פעורת פה כאשר מתברר כי יושרה אינה נחלת הכלל או כלל אינה קיימת.

אבל בואו נחזור אל אפרודיטה שהייתה (ועודה) מטר ושבעים ושמונה סנטימטרים של כל מה שאישה רוצה לראות במראה מדי בוקר, וזו אמירה שאינה דורשת הסברים, אבל אני אסביר, כי כזו אני. מסבירה.

נתחיל מהראש... בעצם, לא. נתחיל מהרגליים משום שהן היו הכי קרובות אלי באירוע הפיטורין, והיו צלובות על השולחן המזורגג ומתריסות הרבה יותר מן הראש שעמד לפטר אותי.

עם רגליים כאלו גם עיוורת יכולה לבחור לעצמה חצאית או מכנסיים בלי להכניס פעמיים את היד לארון. פשוט לקחת ולהשתחל פנימה.

והרגליים היווניות הללו לָמְדוּ מן הרגליים האמריקאיות כיצד להצטלב על השולחן בשעה בה הראש מדבר עם המזדמנים לחדר.

עניין של תרבות: אצלנו נהגו (ועדיין נוהגים) לנפץ צלחות, ואילו האמריקאים הניחו לנו (ועודם מניחים) לבהות בסוליות נעליהם שבאו להזכיר כי הם הינם אלה ששילמו עבור צלחותינו המנופצות. נו טוב, לא רק הם אלא גם הגרמנים, האנגלים והצרפתים. וכל שיכולנו (ועדיין יכולים) להתנחם בו, הוא שגם הספרדים לא משהו.

אלא שאפרודיטה וויתרה על הקטע עם הסוליות, והצליבה על השולחן את רגליה היחפות, בהן בהיתי אתמול בלילה כאשר פיזזו על דלפק המשקאות בטברנה אליה נהגו להגיע טבחי המסעדה ומלצריה שרצו להשתכר או לרקוד או שניהם.

ועכשיו אני מבקשת מכם לפטור אותי מחובת תיאור שאר אבריה, אפילו שהבטחתי, אבל אם ממש מתחשק לכם, אז תעשו גוגל על המילה 'אפרודיטה', וכשהתמונה בגרסה המלאה תעלה, הקליקו על הציור של בוטיצ'לי וישר תבינו על מה אני מדברת איתכם.

פרק מספר 2

סבתא רבתא שלי הייתה מיילדת בקורפו. לפעמים, כאשר היולדת הייתה בת עשירים מאחד האיים הסמוכים, כזו שעתותיה היו בידיה ושום מים יורדים ושום צירים, היה סבא רבא משיט בדוגית את סבתא רבתא אל האי ההוא, ושם היא אף הכינה את היולדת לתהליך הלידה.

היא ירשה את עסקי המיילדות מסבתא רבתא שלה, והורישה אותם לבתה, שהייתה סבתי, שלעיתים, בימים בהם הייתי פצפונת והובאתי אל ביתה כדי שתעשה לי שמרטפות, הייתה גוררת אותי איתה אל יולדת כזו או אחרת, אשר מי השפיר שלה לא המתינו לשובה של אימי.

אימי שברה את השושלת העסקית כאשר העדיפה מסעדנות, או, ליתר דיוק, קייטרינג בייתי, על-פני הבאת ילדים לעולם. כך קרה שנולדתי עם תשוקה לבשל, ומי שיילדה אותי הייתה אימא של מורתי לבישול שהיא אימי.

"תראי ותלמדי" נהגה לומר כשגלגלה עלי גפן ששלקה בזריזות במי מלח רותחים והעבירה בחטף אל מי קרח לעצירת הבישול. "הנה ככה את מניחה את העלה, כשהצד המבריק והכהה כלפי מטה, עם הגבעול החוצה, שמה קצת מהמלית על השליש התחתון, מקפלת טיפה את השפיץ, והופ... מקפלת פנימה את שתי הכנפיים, נכון, מהצדדים, הנה ככה, ומגלגלת".

"תראי ותלמדי" נהגה לומר כשטיגנה חצילים טבולים בבלילה. "קודם פורסים אותם יפה יפה, כל הפרוסות באותו עובי, מפזרים מלח להוצאת הנוזלים, את רואה? עכשיו הם יהיו פחות מרים וגם לא יספגו המון שמן, רק שצריך לייבש אותם אחרי שהגירו".

כך עמדתי לי במטבח, ימים תמימים, מבוקר עד ערב, ולמדתי לבשל. למדתי לבשל עלי גפן ממולאים, חצילים מטוגנים, ממרח אפונה צהובה, קציצות דגים, טלה בניחוח לימוני, ואפילו תמנון עשוי בבצלצלי שאלוט ויין אדום, שקרוי אוקטופוס סטיפדו (octopus stifado).

למדתי לבשל ציר בשר בקר וממנו לצמצם רוטב חצי-זגוגי שהצרפתיים (אוי לאותה בושה) קוראים לו דמי-גלאס (אנטוניה, מתחילים ופותחים עם מים קרים, כן...), כמו גם בשר בקר עסיסי ונימוח (אנטוניה, מתחילים וסוגרים עם מים רותחים, כן...).

למדתי לאפות סוג של בורקס גבינה שאצלנו קוראים להם טירופיטה (Tiropita), ופאי תרד שמתחרה במוסקה ושמו ספנקופיטה (Spanakopita), ועוגת בשר בבצל וחמאה ששמה קראטופיטה (Kreatopita), וממתק מבצק פילו ששמו גאלאקטובוריקו (Galactobouriko), שהוא סוג של בקלאווה.

"א-נ-ט-ו-ני-ה" הייתה אימי צועקת ומיד מנמיכה את קולה ולוחשת "שמעת?! יוהאניס מת! ששששששש. כן, ההוא מהמשפחה מהבית הצהוב. נכון, ההוא. זה שהיה משתעל. צריך להכין סעודת אבלים. שימי סיר עם מים על האש ותקרצפי את המחבת הגדולה, כן, השחורה. הולך להיות שמח".

כשמלאו לי ארבע עשרה שנים התחלתי לעבוד כשוטפת כלים במסעדה שברבות הימים מינתה אותי לסו-שף, שזה, בתרגום מילולי, 'השף של הרטבים' (SOUS CHEF), אך בתרגום חופשי כוונתו היא 'הסגן של השף הראשי'. הדמות השנייה בחשיבותה בכל מסעדה.

בבוקרו של היום החשוב בחיי, שהוא היום בו צעדתי לראשונה אל המסעדה, ביום הולדתי הארבעה עשר, הוענקו לי ארבע מתנות: זוג תוכים ננסיים שמסיבה היפותרמית לא שרדו את החורף היווני, ושתי מחרוזות שנמצאות איתי גם היום. נו טוב, עד לא מכבר. לפחות אחת מהן. נדבר על זה.

הראשונה, הכבדה יותר, הייתה עשויה זהב ונשאה צלב גדול שאותו ייצבה אמי במרכז חולצתי, כפי שגברים מייצבים עניבות, מעל כפתור עצם החזה ממש (מפתח הלב), ואמרה בטקסיות: "אנטוניה, תמיד-תמיד שאי אותו בהכרת תודה ובהרבה כבוד".

השנייה, הקלה יותר, הייתה עשויה כסף, ואף היא נשאה תליון שאותו תחבה סבתי בין שדיי, על הבשר החשוף, אל תוך חזיית החדשה ואמרה כשהיא מצחקקת: "אנטוניקה, קיבלתי את זה מאימא שלי ואני מעבירה אותו אלייך, אבל זהב וכסף לא הולכים יחד, אז תמיד תצמידי אותו אל הציצים שלך בשביל שאף אחד לא יראה".

כך צעדתי לראשונה אל המסעדה כשאני עדויה בשתי מחרוזות: אחת כבדה על חולצתי הצחורה. האחרת, הקלה והקרירה יותר, בין ניצניי שדיי.

פרק מספר 3

כל בעל מסעדה יודע כי הרבה מאוד מגורל מסעדתו מותנה ומושפע מן המקום בו היא ממוקמת, או, בשפת המסעדנים: "לוקיישן לוקיישן לוקיישן".

ה – 'לוקיישן' של מסעדתנו היה מן הטובים בקורפו מכיוון שהוא ישב על אזור מישורי (בתוך נוף הררי ותלול), כזה שקרץ לעין ולא אילץ את הנהגים למתוח עד כלות את בלמי היד של מכוניותיהם בבואם להתארח אצלנו, מה שהוכרחו לעשות בחניותיהן של לא מעט מסעדות.

המסעדה 'התמקמה' בצומת דרכים בו חייבים לעבור כל מי שרוצים לתור את מכמניה של העיר העתיקה וחנויותיה, אליהן נהר (ועודו נוהר) חלק הארי של תיירי האי.

ואם לא די לכם בשני אלה, הוסיפו לעניין את מקומות החנייה שהיו פזורים בשפע על חשבון מבנה תלת-קומתי מיותר וערירי (שעוד נשוב אליו), עליו התנוסס שלט 'נועד להריסה', שאיש כבר לא זכר באיזו שנה קבעו אותו בחזית הבניין המט ליפול, ומתחו סביבו סרטים אדומים שהפכו אפורים ברבות השנים.

מסעדתנו שכנה סמוך לו וכמרבית בנייניה של קורפו, נבנתה בשיטת: 'זה מה שהמשאית הביאה'.

בתחילה, המשאית הביאה מבני קשתות בסגנון הקולוסיאום ברומא. אחר כך הביאה מבני קוביות בנוסח מקלטים ניידים שנוהגים להציב באזורי לחימה. לבסוף הביאה צריחי מגדלים.

תושבי קורפו ערבבו הכל יחד והקימו את בתיהם ומסעדותיהם ומלונותיהם. לא כולם שפר מזלם לזכות בצריחי המגדלים.

לימים הזדמנה למקומותינו משאית עמוסה בלוחות שיש שאיש לא ידע לשם מה נועדו, עד שמישהו הציע לתקעם בראשי הצריחים וכך עשו, לא לפני שהתיזו על הכל טיח בכל גווני הספקטרום של פיגמנט ה- אוכרא. החל בוורוד הומואי מסביר פנים וסיים בבורדו עצבני.

מסעדתנו - על אף שאדריכליה נמנו עם חסידי שיטת 'המשאית הביאה', התברר כי מסיבה כלשהי, ייתכן התקף פטריוטי - נצבעה לבן בזהב בשילובים של כחול עז ונראתה כמבנה שהוברח אל קורפו מן האי סנטוריני.

הניגוד בין הלבן המסנוור של קירות המסעדה לבין צבעם הכחול של דלתותיה וחלונותיה, משך את העין גם הוא, ועודד את התיירים לנשור מן הכביש הצר והמשובש הישר אל זרועותינו.

חזית המסעדה פנתה לכיוון דרום-מזרח ואפשרה לאורחינו להתענג על אור השמש, אך להימלט מן החום באמצעות הקירות הלבנים. חצר המסעדה רוצפה באבני בזלת קטנות והייתה זרועה בשמשיות קש וספסליי אבן, מבזלת אף הם. כך יכולנו להכפיל את מספר הסועדים באמצעות אלה שחפצו להשקיף מקרוב על הנוף תמורת וויתור על אולם ממוזג.

במסעדה אימצנו את המסורת היוונית לפיה נהוג לנפץ צלחות. ניפצנו ארבע צלחות בתחילת כל יום ובסיומו. בבקרים מסרנו את מלאכת הניפוץ לתייר השמיני שנכנס למסעדה. בערבים הוענקה המלאכה לאדם הכי צעיר במסעדה שהיה בכוחו לנפץ ארבע צלחות.

בערבים, לאחר כל ניפוץ וניפוץ צרחנו 'יאסו' והצענו כוסיות זעירות של 'אוזו' שהוא עראק יווני. לאחר כל כוסית וכוסית צרחנו 'יאמאס' שפירושו 'לחיים'.

עניין הניפוץ היה רעיון שלי והוא נחל הצלחה כבירה. תמורת שלושים אירו ליום (שהוא מחירן של שמונה צלחות וליטר אוזו) זכינו בנחילי תיירים שנהרו למסעדה בבוקר ובערב כשהם מתאוים לנפץ צלחות או, לכל הפחות, לחזות בניפוץ.

לאחר מכן חזרו אל חדריהם במלונות השונים וספרו על חוויותיהם לתיירים 'טריים' שזה עתה הגיעו, כדי שאלה ימשיכו את המסורת.

כך קרה שתיירי קורפו פשטו עלינו בבקרים ובערבים. אז הצעתי לשבור ארבע צלחות נוספות. בצהריים, כמובן.

את רסיסי הצלחות המנופצות הותרנו במקומות בהם נפלו עד שנאספו בחצות הלילה בידי אחד מן הטבחים הזוטרים ששמו עלה בהגרה. התברר שהתיירים מאושרים להלך על קרמיקה מנופצת, ומאושרים אף יותר לשכב על המרצפות ולצלם את עצמם בינות לשברים.

בזה נהנתה המסעדה גם מעיצוב תחתון, נוסף על עיצוב הקירות והתקרה. החל משעות הבוקר ועד חצי הלילה, הנכנסים פערו עיניים מופתעות על מרצפות בזלת שחורות מרובבות באלפי רסיסי צלחות לבנות. קאלימרה – קאליספרה – יאמאס.

המסעדה שלנו הבדילה את עצמה מאחרות בזה שניפצה צלחות, ועודדה את הטבחים לשוטט בין האורחים ואף לשוחח עימם מבלי לנג'ס.

אך נשגב וקדוש אף יותר מבלמי היד, צמתיי הדרכים, מקומות החנייה, הגוונים נוסח סנטורני, וניפוצי צלחות - היה האוכל שלנו שהיה יווני אוטנטי נטו. ללא כרכורים וללא פזילות לצדדים. כזה שיכולתם לחפש בנרות ולא למצוא בשאר מסעדותיה של קורפו.

וכשאני אומרת "יווני אוטנטי נטו" אני מתכוונת ללא פסטה, וללא פיצה ובלי רביולי, שאלה הינם מאכלים ששמותיהם צצו בכל תפריטי מסעדותיה של קורפו, זכר לתקופה בה שלטו בנו האיטלקים.

הגדילה עשות מסעדה מפורסמת שאחד ממלצריו סחב ממנה (שלא לומר גנב) את דפי התפריט והתברר כי היא מגישה לאורחיה 'קוזו דוֹנֶר', שזו שווארמה טורקית (יסלחו להם האל והחוק) שפירוש שמה הוא 'כבש או טלה מסתובב', עשויה מ - 'פֹּרְק' (חזיר).

היה הרבה יותר אוטנטי ופטריוטי לכתוב (כפי שכתבנו אנחנו) 'ג'רוס' שזו שווארמה יוונית.

פרק מספר 4

אנחנו הגשנו לאורחינו 'ג'רוס' (Giros) מתובל שזה עתה סיפרתי לכם עליו, שהלך נפלא עם טבעות בצל, עגבניות וטזאזיקי (Tzatziki) (שתיכף נשוב אליו) שהוא יוגורט יווני שמכיל שום, שמיר, מלח, מיץ לימון, ומלפפונים שגוררו על החורים הגדולים של פומפיייה.

היום ובמבט לאחור אני יכולה להבטיח לכם כי במסעדות קורפו לא שמעו על אוכל כשר. בוודאי לא על איסורי בשר בחלב. בזמני, גם אני לא שמעתי.

טזאזיקי (שאצלנו מבטאים דזא- דזי – קי) אמיתי עשוי מיוגורט, שהוא, בעצם, חלב שחיידקים ממשפחת הלקטובצילוס מתגוררים בתוכו, וכבר לעסו לפניכם את הסוכר שבו, ועל הדרך המירו אותו (את הסוכר) בחומצה לקטית שהסמיכה את היוגורט הזה וסידרה לו חיים ארוכים, שאתם לא רוצים לדעת איך.

אם אתם קונים יוגורט להכנת טזאזיקי, קנו כזה שרשום עליו שהוא יווני או בלקני (יש כאלה בישראל), והוסיפו לו חופן שמיר קצוץ, שן שום מגוררת, רבע כפית מלח, חמש טיפות מיץ לימון או חומץ בן יין לבן, ומלפפון גדול מגורר על פומפיה. קפלו את כולם על כולם, אבל רגע... יש סוד: על המלפפון המגורר בָּזְקו חצי כפית מלח שתעסו (מסאז') אל תוכו, המתינו חמש דקות, סחטו ככה טוב טוב, ורק אז שדכו אותו עם כל השאר. מעדן. ברכו את אנטוניה.

לתיירים הטבעונים, אלה שיוגורט לא בא להם בטוב, הגשנו פאבה (FAVA) שהוא (אין לי דרך יותר טובה לומר את זה) 'חומס קטניות יווני' שעשוי מחצי קילו אפונה צהובה שהשריתם יום תמים במי ברז, ובישלתם (לאחר שקיפיתם את הקצף) יחד עם בצלים קלופים ושיני שום קלופות (אני מטגנת אותם קלות לפני הבישול), משך שעתיים, על אש בינונית, סיננתם אך שמרתם כוס מהנוזל (לדילול אם צריך), והעברתם בבלנדר יחד עם חמש שיני שום טריות, גרידת קליפת לימון ומיץ לימון, מלח, פלפל שחור וחצי כוס שמן זית. אפשר יותר.

אתם תאהבו את הפאבה על צלחת מעוטרת בבצל סגול, בצל ירוק, פרוסות עגבנייה, פלפל חריף ופטרוזיליה – כולם קצוצים דק ומזולפים בשמן זית. לא לשכוח פפריקה ואורגנו. מעדן. ברכו את אנטוניה.

טבעונים שלא היו סגורים על עצמם וחיפשו תחליפים לטעמיי בשרים, נהגו למרוח את הפאבה בנדיבות על חצילים מטוגנים ששמם במקומותינו מליטזאנס טיגאניטס (Melitzanes) (Tiganites), שהן פרוסות חציל שפרסתם על קליפתן, ניקזתם מנוזלים בעזרת מלח גס וייבשתם, טבלתם בבלילה (שאשפזתם במקרר לשעה) שעשויה מבקבוק בירה, מלח וכוס קמח – וטיגנתם. מעדן. ברכו את אנטוניה.

פרק מספר 5

זה שבמסעדה שלנו עודדו את הטבחים להתחכך באורחים ולנהל איתם 'סמול-טוק', התברר כהצלחה גדולה, הגם שהתחיל באקראי כאשר אחת האורחות, תיירת נורווגית, נעמדה לפתע והגירה את מי השפיר.

נְנָה וּמְלִינָה – שתי מלצריות צעירות – פרצו מבועותות אל המטבח וגררו אותי אל פנים המסעדה כשהן צורחות כי למישהי ירדו המים.

עמדה שם נורדית גבוהה, רזה, שזופה וקצוצת שיער, שרכנה על שולחן עמוס במנות עיקריות, מפושקת רגליים ומגירה נוזלים.

היא כרעה ללדת (לא עולה לי ביטוי אחר), ובקורפו הקטנה שחוותה על בשרה את קריסתן של מערכות הבריאות היווניות, זה לא היה המעשה הכי נבון לשלוח אותה אליהן.

ברגע ההוא הייתי אני השפית הראשית במסעדה, מכיוון שאפרודיטה 'דילגה' אל אתונה על מנת לרכוש לעצמה חליפת עור חדשה.

ולהיות שף ראשי במסעדה שלנו, היה כמו להיות רב חובל באנייה, מה שאומר שהרשות לקבל החלטות, להוריד פקודות ולחלק הוראות – הייתה שמורה לו בלבד.

אז נכון שהשף הראשי הוא הקפטן של המטבח, ואילו הבוס של חדר האוכל הוא 'אחראי המשמרת', ובדרך כלל הוא גם הציף של המסעדה כולה, אבל כבר היה מי שאמר שסמכויות לא מקבלים אלא לוקחים. ואני לקחתי. מה גם שזה היה נוח לכולם.

מסבתי למדתי כי עומדת לרשותי יממה תמימה כדי ליילד אותה בשלום, ובאינסטינקט של ידענית העדפתי להתמקד בפרצופי הסועדים, תחת אשר להתבונן ביולדת. היה זה מסוג המצבים בהם אנשים הופכים לעכברי מעבדה. בעיקר גברים.

אחדים מהם הניעו את ראשיהם מצד אל צד כממאנים להאמין שזה קורה להם. אחרים קמו על רגליהם ורכנו לפנים כדי לצפות טוב יותר, תוך כדי שהם מסיטים הצידה את מי שחצו בינם לבין היולדת. חלקם נעצו מבטים בפתח המסעדה כמי שמצפים להגעתו של צוות חילוץ. והיו ביניהם גם מי שפרצו החוצה ושבּו ונכנסו, תוך שהם מטכסים עצה מחוץ למסעדה, ושבים פנימה על-מנת ליישמה: אלה כמו אלה לא הביאו תועלת.

הנשים, באינסטינקט אימהי גם הן, יצרו סביבה מעגל תוך כדי שהן דוחקות הצידה כסאות, שולחנות וגברים.

דימיטרה המלצרית הגיעה עם מטאטא וליקטה את רסיסי הצלחות שזהרו מתוך מרצפות הבזלת השחורות ליד משטח הגרנית שבעמדת המלצרים, שם השכבתי את היולדת על גבי שק-שינה שהגיש לי עוזר הטבח גיאורגיוס, תוך כדי שאני רושמת בזיכרוני לברר איתו כיצד השק הגיע אל מסעדה ולשם מה.

מכל מקום, זה היה עלול להיות שגוי ומסוכן להוביל אותה מחדר האוכל אל המטבח כדי ללדת שם, אף כי יש בו יותר אינטימיות. אני נותנת לכן מילת כבוד של שפית שאתן לא רוצות ללדת במטבח של מסעדה, של כל מסעדה שהיא, בכל מקום שהוא על פני הגלובוס - בעיצומה של ארוחת צהריים.

מצד שני, אם נופלת עליך לידה ספונטאנית, במפתיע, ככה ברחוב, ללא שירותי בריאות ובלי רופא בסביבה, כדאי שמסעדה תהיה הבחירה האולטימטיבית שלך מכיוון שיש בה את כל שנחוץ: מפות שולחן נקיות שהופכות לסדינים, מגבות נקיות, כפפות חד-פעמיות, מים חמים, גלילי נייר סופג, מיזוג אוויר, סכין חדה לחיתוך חבל הטבור, אלכוהול לחיטוי הסכין, מאזניים לשקילת היילוד, מלצריות וטבחיות כנשים תומכות, ואם זה יום המזל שלך - אז גם את גיאורגיוס עם מזרן מאולתר.

כל אלה עמדו לרשותי בתוספת זיכרונות ילדות מן הימים בהם סבתי, שהייתה מיילדת, עשתה לי שמרטפות, ונהגה לגרור אותי איתה אל יולדות אשר מי השפיר שלהן לא המתין לשובה של אימי. את כל השאר עשה הטבע. זו הייתה בת.

כעבור מספר שבועות התקבלה במסעדה מעטפה ובתוכה דיסקט של טקס ה - 'הקדשה', בו רואים כיצד התינוקת שיילדתי מקבלת את שמה: אנטוניה. היה גם כרטיס ביקור עם הזמנה לבקר בנורווגיה.

פרק מספר 6

מכל הבלגאן הזה למדנו שאורחי המסעדה, רובם תיירים, אוהבים מגע ודיבור עם טבחי המסעדה, שכולם יוונים אוטנטיים.

ראינו שהאוטנטיות עושה להם את זה, לתיירים. כי מי בכלל יכול לעמוד בפני 'סלפי' עם טבחית יונויה עוטה מכנסי פפיטה משובצים בשחור-לבן, ירכית צחורה רכוסה בשני טורי כפתורים בוהקים, סינר רב מידות, מגבת שמוטלת בנון שלנטיות על כתפה, כובע טבחים רחב תיתורת לראשה, שעון תלוי לה על החזה או רכוס בסיכה, כפפות לבנות, כף עץ לטעימות ובכלל, היה חבל להחביא במטבח את כל היופי הזה.

אפרודיטה, שהדם הארי שזרם בעורקיה התמזג עם דמם של סוחרים יוונים שלא נוהגים להחמיץ הזדמנות עסקית כאשר זו מתייצבת מול חוטמם, מיהרה לקבוע כי לפחות שלושה מבין אנשי כל משמרת, ישוטטו בחדר האוכל לבושים בבגדי טבחים, בין אם זהו תפקידם ובין אם תפקידם הוא למלצר, ויבליחו 'סמול-טוק' עם האורחים.

כעבור זמן נמלכה בדעתה וקבעה כי גם 'המשוטטים הללו', נוסף על המלצרים הקבועים, ירשמו הזמנות, יגישו מנות ויפנו שולחנות. נראה כי 'סלפי' ו'סמול-טוק' לבדם, לא עמדו באמות המידה הראויות של עלות לעומת תועלת.

כך או כך יצא שגם אני התחלתי להתגנב אל חדר האוכל על-מנת לצפות באורחים, ולהניח להם לצפות בי אומרת: "האם המנה שאתם אוכלים עריבה לחיככם"? או: "האם תרצו שארשום עבורכם את המתכון הסודי"?

ועוד איך שרצו. אנשים אוהבים סודות. ואני רשמתי ורשמתי. לא היה לי אכפת. אפילו הכנתי מראש פתקיות מתכונים מעוטרות. גם לאפרודיטה לא היה אכפת לפזר 'מתכונים סודיים', כל עוד שם המסעדה ודרך ההגעה אליה התנוססו עליהם.

איש ממקבלי 'המתכונים הסודיים' לא עמד לפתוח מסעדה. וגם אם כן, לא בקורפו. וגם אם בקורפו, ספק גדול אם היה משתית אותה על אוכל יווני. וגם אם זה מה שהיה עושה, מותר לפקפק ביכולתו למצוא לעצמו, מהיום למחר, צוות טבחים ברמה שעמדה לרשותנו. ועדיין לא דיברנו על העליות הגבוהות של חומרי גלם איכותיים.

אני מוכנה להמר כי כל פתקית שכזו, שצפנה 'מתכון סודי' שכזה, גבוהים היו סיכוייה להגיע אל מכונת כביסה יחד עם חולצות וזוגות מכנסיים, או להיטמן במחברת מתכונים מוכתמת ולהישכח שם לנצח.

פרק מספר 7

היו במסעדה שולחנות שניהלו חיים עצמאיים. נשמות חופשיות. כל שולחן ושולחן כזה צפן תכונות ייחודיות לו. היו שולחנות נדיבים, והיו שולחנות קמצניים. היו שולחנות רומנטיים, והיו שולחנות סתמיים. היו שולחנות סוערים, ושולחנות שלווים. שולחנות ביזאריים, ושולחנות משעממים.

שולחנות 17 ו- 23 העניקו, כמעט תמיד, טיפים שמנים. לעומתם, שולחנות 12 ו- 24 זרזפו טיפים רזים. שדופים ממש.

גודל הטיפים היה מנותק מאיכות המנות או חביבות המלצרים. גם לא הוכח קשר כלשהו בינו לבין גילאי או מוצא התיירים, תחלופת המארחות או שביעות רצון הסועדים.

מלצרית עצבנית בשולחן 17 קיבלה פי שניים טיפים ממלצרית אדיבה בשולחנות 2 או 4. לפעמים החלפנו בין המלצריות בעיצומה של משמרת. לא ממש שינה משהו. השולחנות אמרו את דברם.

סביב שולחנות 3, 9 ו- 27 נרקמו מחזות רומנטיים עד כדי נשיקות, מבטים מעולפים, הצלבת כוסיות יין, חיכוכי ירכיים ואפילו הצעות נישואין. לא פעם נצפו שם גברים כורעים על ברכיהם כשבידיהם זהב ויהלומים.

אך כל אלה החווירו ליד שולחן מסתורי שלא היה אפשר לִצְפּוֹת את התנהגותו. מספרו היה 15. מי השפיר של הבחורה הנורווגית שיילדתי, החלו לרדת בשולחן מספר 15.

מנגד, כמעט בכל הפעמים בהם סעדה אצלנו אישיות פוליטית, היא בחרה להתיישב בשולחן 15, גם אם המארכת הציעה שולחן אחר.

הטיפ הכי נדיב במסעדה התקבל בשולחן 15, אך בו ביום הוחזרו ממנו מנות שגרמו להפסד בגובה הטיפ ההוא.

המלצר ניקולאס אמר ש- 15 הוא מספרו של השטן. כך אמר והציג קלף 'טארוט' שמספרו 15 שאכן התנוססה עליו דמותו של המלאך השחור. ואילו אני חשדתי בו, בשולחן, לא בניקולאס, שהוא סובל ממאניה-דפרסיה, שזו הפרעה דו-קוטבית.

לעיתים הוא היה ב- היי, ולעיתים היה בדאון. כשהיה ב- היי, התרחשו סביבו אירועים שהתענגנו לשחזר אותם. כשהיה בדאון, הוא חולל התרחשויות שלא בכינו כשהלכו מאיתנו.

פרק מספר 8

כבר סיפרתי לכם כי בכל בוקר צהריים וערב, נהגנו לנפץ ארבע צלחות: ארבע בבוקר, ארבע בצהריים, וארבע בערב, ועם כל ניפוץ וניפוץ שאגנו 'יאסו'. בערב שאגנו גם 'יאמאס', יחד עם השקת כוסיות אוזו שהגשנו חינם.

באחד הערבים בהם היה זה תורי לשוטט בחדר האוכל בלבוש טבחית, שמעתי, ושמעו כולם, את התנפצותה של צלחת חמישית, שהוציאה מאנשים את ה- 'יאסו' וה- 'יאמאס', שגוועו והלכו כשהתברר כי היא, הצלחת החמישית, 'לא הייתה כלולה בתפריט'.

מיד לאחר מכן ראיתי אישה גבוהה, מצועפת בצעיפים, נוטשת בסערה את שולחן 15 ונמלטת לרחוב, בהותירה מאחור גבר גדל מידות שהיה שקוע בבחינת מצלמה בעלת חזות יוקרתית שהייתה תלויה על כרסו, יחד עם נרתיק עור אובאלי של עדשות.

רק לאחר שנוכח כי זו וגם אלו לא נפגעו בשדה הקרב, התיר לעצמו לבחון כתם מזון ענק שהיה מרוח על חולצתו הלבנה, מה שגרם לי להבין כי המצועפת שניפצה את הצלחת החמישית, רוקנה עליו קודם לכן את מנת החצילים שהזמינה, כדי שזו לא תחצוץ בין קרמיקה זולה שקנינו בשוק במחיר של 2 אירו היחידה, לבין מרצפות הבזלת.

היה נראה כי מנת החצילים ששכנה בשלמותה על חולצתו, כלל לא הפריעה לו, אך הוא היה אורח של המסעדה וככה היה זכאי להגנתה, גם אם אורח אחר החליט להטיח בו ירקות טבולים בבביליה ומטוגנים בשמן.

כאשר הובל אל מאחורי משטח הגרניט של עמדת המלצרים, הסיר את חולצתו וחשף גוף שמנמן וורדרד שלוק בשמש, ואני חשבתי לעצמי כי רק בערי חוף, אנשים רשאים להסיר את חולצותיהם במקומות ציבוריים, מבלי להזמין לעצמם מבטים נוזפים או שוטרים.

לא היה קשה לזהות את מבטאו הסלבי, וכמו רוב התיירים הרוסיים (וגם רבים מאלה שאינם רוסיים) דיבר אנגלית רצוצה, בעלת אוצר מילים מצומצם, אך כזו שאפשרה לו לקיים אצלנו חופשה חלומית.

רוב הטקסט שנזקק לו בקורפו היה: 'מתי מקבלים את החדר?' 'בבקשה עוד וודקה'. 'את ילדה יפה'. 'מחליפים בבוקר מגבות?' 'איפה המעלית?' 'איפה הברכה?' 'מהיכן יורדים לים?' 'תזמינו לי מונית', 'מתי צריך לעזוב את החדר?' או (אם להתנהל על-פי כללי הדקדוק הרוסי בו אין יותר מדי מילות קישור): 'מתי מקבלים חדר', 'איפה מעלית', 'איפה בריכה', 'מתי צריך לעזוב חדר'.

גם האנגלית שבפי לא הייתה שייקספירית, אך הסתדרתי לא רע עם: "האם תרצו לשבת בחוץ או ליד החלון?" "האם המנה שאתם אוכלים עריבה לחיכם?" "האם תרצו שארשום עבורכם את המתכון הסודי?" "היכן אתם מתאכסנים?" "מהיכן הגעתם אלינו?" "אפשר להציע לכם יין?" "האם תרצו שאזמין לכם מונית?" "כמה ילדים יש לכם?" "מה? כבר נכדים!?! אוי כמה יפים!"

בקורפו רווחו שני סוגי אנגלית: של תיירים אנגלוסכסיים, ושל תיירים שאינם אנגלוסכסיים. את האנגלית של הראשונים, זו האמיתית, בקושי הבנו משום שדיברו בשטף ובלעו מילים. ואילו את האנגלית הרצוצה של התיירים, הבנו גם הבנו, מכיוון שדמתה לאנגלית הרצוצה שבפינו בה לעסנו כל מילה שהצלחנו להיזכר בה.

"היא כלבה משוגעת" (She crazy bitch), אמר הרוסי.

"היא לא אוהבת אני מצלם".

"אני מצלם בתי קברות".

"אני מצלם קברים".

"אני מצלם קברים בכל עולם".

"אני בא עכשיו ממצרים".

"אני מצלם שם קבר של מלך".

"אני כותב ספר על קברים בכל עולם".

"עכשיו אני כותב על קברים בקורפו".

"עושה קצת photos בקורפו", אמר. "מחר עושה יותר".

"מה קרה שם בין שניכם? שאלתי."

"אני להראות לאישה תמונות שלי, והיא לזרוק עלי אוכל", אמר והתווה באצבעותיו בכיוונו של שולחן 15. "אני לא יודע מאיפה באה זו אישה משוגעת".

"רק רגע", אמרתי. "אז זו לא אשתך?"

"על בטוח לא אשתי" (For sure not my wife), "אני לא נשוי".

מפה לשם הספיקו עוזרי הטבח להבריח את חולצתו, תוך כדי שעשו את שהיה ביכולתם לעשות, מה שלא ממש עזר להעלמת הכתם אך תרם להסרת החצילים.

"אתה תרשה לי לראות קצת תצלומים?" הסתקרנתי.

"כן, על בטוח", אמר והפעיל בחדווה את ה – 'ניקון', ומיד הבזיקו מולי חללים עצומים של אולמות שעל קירותיהם התנוססו ציורי ציפורים, חיפושיות, צבאים, איילות, תנשמת, שור, תנין, גפיים כרותות ודמות אדם שחבש לראשו משהו שדמה לקסדת אופנוענים.

"קברים מצריים", הסביר. "קברים ישנים".

אחר כך המשיך לגולל והראה לי תמונות מתוך מה שכינה בשם: "ספר המתים המצרי", שהיו בו דמויות של אנשים בעלי ראשים של כלבים או תנים, ואנשים בעלי ראשים של תוכים או של ציפורים דורסות – לא ממש הבדלתי.

גולל גם לאחור והתגאה בתצלומי קברים שעשה בהרי האנדים, בהם נחשפו נשים חנוטות קבורות בתנוחות ישיבה, כשבפיהן פיסות של מתכות יקרות.

"היכן התצלומים מקורפו?" שאלתי.

"כאן", אמר וגולל לפנים. "בקורפו עשיתי רק בית קברות אחד. מחר עושה יותר".

קררתי אלי את הניקון שהייתה מחוברת ברצועה אל צווארו, וראיתי שברי מצבות וקברים מנופצים, חרוטים באותיות משונות שמישהו ניתץ וקשקש עליהן בצבע שחור.

"אלה של יהודים" אמר הרוסי.

'אה', אמרתי והמשכתי לגולל. "ואלה מה?" שאלתי כשהופיעו עוד מצבות שבורות שהיו מקושקות בכחול.

"גם אלה של יהודים אמר הרוסי". "אבל לא מקורפו, מסלוניקי".

'אה', אמרתי.

"מחר אני הולך לצלם קבר Greek Orthodox", אמר ורכס את חולצתו המוכתמת. "שבוע הבא נוסע איטליה", הודיע ברוב גאווה. "הרבה קברים".

הודה לי, כמנהג הרוסים, בשתי נשיקות קולניות על לחיי והלך. הלך ולא אמר את שמו. גם לא סיפר לי מי הייתה זו שהטיחה בו את מנת החצילים. גם לא היכן נפגשו.

ככה זה עם שולחן 15. לא ביקשתי כסף. גם לא עבור מנת החצילים. גם לא תמורת הצלחת. On The House.

פרק מספר 9

טבח אמיתי יצליח לאתר טבח אמיתי אחר שמתחבא בתוך קהל של סועדים.
כל שהוא צריך זה לעקוב ולשלוף את הסועד שעורך חקירות של שתי וערב למנה שלו:
מקפיץ אותה בצלחת.
תוחב אותה תחת חוטמו ושואף את האוויר סביבה.
מפריד בין רכיביה ומנסה לזהותם על פי מראם.
טועם ממנה טעימה קטנה כאילו הוגש לו יין.
ממצמץ בשפתיו כאילו גם לגם ממנו.
עוצם את עיניו בהשלימו את פעולת הזיהוי, וכמעט תמיד תצא מפיו אמירה ממנה ניתן להבין
כי במטבח שלו, היא, המנה, תוגש (או מוגשת) טעימה הרבה יותר.

צריך גם להקשיב.
טבח אמיתי לא זורק שמות.
מי שזורק שמות הוא שמוק מתחזה.
עיקר הנאתו הוא טקס בחירת היין:
"האם תוכל להגיש לנו בקבוק 'שאטו פטרוס' מבציר של 1950 ? אין לכם ?! חבל !
אז אולי 'שאטו מוטון רוטשילד' מבציר של 1993 ? גם זה אין לכם ?!
אני מרשה לעצמי להניח שאין לכם גם את 'שאטו שבאל בלאן'. מה ? נכון ? אין !
אם כך ידידי ניאלץ להסתפק ב – 'בוד'ולה נובו'. כמה מצער".

ולמי שלא בעניינים: השמוק המתחזה התהדר בשמות של שלושה יינות יוקרתיים ויקרים,
שהוא יודע, כמעט בוודאות, שאינם ברשות המסעדה. בסופה של ההצגה בחר ביין צעיר וזול
שמלכתחילה התכוון לבחור בו.

לא הייתי זקוקה לכל אלה כדי לזהות טבחית, כאשר המלצרית דימיטרה נכנסה למטבח
ודיווחה כי בחורה שסעדה לבדה בשולחן 15 וכבר שילמה ויצאה מן המסעדה, משתוללת
ברחבת החנייה ובוועטת בגלגלי מכוניתה.

רק שמעתי "שולחן 15" ומיד דילגתי אל רחבת החנייה, שם ניסו המלצרים להרגיע טבחית
צעירה שלוחיות זיהוי הרכב נגנבו מרכבה. כך אמרה ובעטה בגלגלים.

זה שהיא הייתה טבחית היה 'רשום' על מכנסיה שהיו מכנסי פפיטה של טבחים, ששום
בחורה שפויה לא תלבש בארוחת ערב, אלא אם כן היא טבחית בדרכה אל מקום עבודתה.
מכנסי פפיטה של טבחים הם הצהרה לא פחותה מסטטוסקופ של רופא, אלא שרופאים לא
משוטטים במסעדות כשסטטוסקופ כרוך לצווארם.

גם הכוויות על אמות ידיה, היו סימן אופייני של מי שבשגרת יומיום תוחבת את זרועותיה אל
תוך תנורים לוחטים, ואתם לא רוצים לשאול אותי איך אני יודעת.

את זה שהיא טבחית זיהיתי לפי הפפיטה והכוויות, ואילו נעלי הקרוקס סיפרו לי שהיא
ישראלית, שהרי רק ישראלים משוטטים בקורפו בתוך הנעליים המטופשות האלה.

כל הכבוד שרלוק ועכשיו קצת יחסי ציבור ופואנטה.

תחילה יחסי ציבור: אם הספר הזה מעורר בכם חשק לבקר בקורפו, ואם אתם תיירים של 'בטן גב', כדאי שתפנקו את עצמכם במלון MarBella שממתין לכם עם שש בריכות, ירידה במעלית אל חוף ים צלול, אוכל משובח, צוות אדיב, חדרים מרווחים, ודלתות זכוכית שקופות לחלוטין בחדרי האמבטיה ובשירותים, כדי שתוכלו לצפות ביקיריכם מרוקנים את שלפוחיותיהם ובני מעיהם.

אבל אם ניחנתם בנפש הרפתקנית וסיכות בישבן, אתם מוזמנים לשים פעמיכם אל מקום ששמו פאלאופוליס, שהוא אתר ארכיאולוגי ובו טירות עתיקות, חומות קורסות, כנסיית, מקדש לאל השמש אפולו ומוזיאון.

גם תוכלו לטפס אל הר פנתוקרטור, שנפיו יסחררו אתכם ומפסגתו (ביום בהיר) תוכלו להשקיף על האיים הסמוכים.

בהזדמנות זו גם שווה לכם לערוך ביקור בכפר הנטוש פריטייה ולגלות בו שתי טברנות פעילות.

אף ימרקו לכבודכם את ארמון אכיליון שהוקם במאה ה-19 לכבוד אליזבת קיסרית אוסטריה, והוא שופע קירות בעלי עיטורים מן המיתולוגיה היוונית.

אם יש ביניכם חובבי מנזרים ומפרצוני מים קסומים, הם מוזמנים אל מקום ששמו פלאוקרסטריו. ואם הצטיידתם בילדים, אל תחמיצו את פארק המים אקוואלנד.

אלא שכל המקומות הללו דורשים מכם להיות ממונעים. ואם לא בא לכם להוציא הון על מוניות, ייתכן שתחליטו לשכור מכונית. ואם תחליטו לשכור מכונית, ייתכן כי בהיסח הדעת תחנו אותה במקום בו החניה אסורה.

עכשיו הפואנטה: big mistake big big mistake. בקורפו, על כבישיה הצרים והמשובשים, לא יגררו לכם את האוטו ולא יסנדלו את גלגליו, אלא יחרימו לו את לוחיות הרישוי, ויטררו אתכם אל אחד ממעוזי הביורוקרטיה לתשלום קנס. זה מה שעושים בקורפו. לכן היא בעטה במכונית ששכרה שעל שמשתה הקדמית, תחת המגבים, הוצמדה דרישת שלום מטעם השלטונות ותביעה לתשלום קנס.

פרק מספר 10

היום, ובמבט לאחור, אני יודעת כי היה זה אחד מאותם הרגעים שקובעים את גורלו של אדם, לכאן או לשם, אלא שהוא עצמו אינו יודע זאת עדיין.

ריחמתי עליה ולכן הצמדתי לה את המלצר המתלמד כריסטוס, ושיגרתי את שניהם אל מחוזות הביורוקרטיה לתשלום הקנס, רק על-מנת שיחזרו אלי כעבור שעה כדי לספר לי שאלה כבר סגורים, ויפתחו מחדש בבוקר.

"רק שתדעי", אמר לי כריסטוס ביוונית בעודה עומדת מולנו: "שאין לה גרוש על התחת".
"היא גם קצת משוגעת", הוסיף.

"אז איך היא התכוונה לשלם את הקנס? רציתי לדעת.

"אין לי מושג", כך כריסטוס. "אמרתי לך שהיא קצת משוגעת".

"איך חשבת לשלם את הקנס? שאלתי אותה באנגלית.

"אין לי שום רעיון (I have no idea), אמרה. "גנבו לי את הארנק ואת המזוודה. נשאר לי רק שני דרכונים, הטלפון והבגדים האלה".

"אז איך שילמת עבור הארוחה שלך (So how did you pay for your meal)? רציתי להבין והצבעתי על דלת המסעדה.

"זה היה הכסף האחרון שלי (That was my last money)", אמרה.

"החבאתי אותו בדרכון שלי (I hide it in my passport)"

"עשיתי לעצמי מסיבת סיום (I made myself a graduation party)"

"והיכן את מתגוררת (And where do you live)? שאלתי, והיא הצביעה על המכונית.

"אני יודעת שאתחרט על מה שאני הולכת לעשות", אמרתי ביוניתי והזמנתי אותה באנגלית אל ביתי.

פרק מספר 11

פעם קראתי במקום כלשהו שקארל גוסטב יונג, שהיה תלמידו של זיגמונד פרויד, אמר שיש לייחס חשיבות לצירופי מקרים ושהם לא סתם.

מדבריו יוצא כי אם הצלם הרוסי הראה לי קברים של יהודים, ויום למחרת פגשתי טבחית מישראל, הרי שאין בזה אקראיות חסרת משמעות, אלא 'תבנית סינכרונית' (כך אמר), שתוביל אל אירוע שלישי שיחתום את הסדרה.

רגליה היחפות של אפרודיטה פיזזו על דלפק המשקאות של הטברנה, בינות לכוסיות האוזן הלבנות שהוגשו לאורחים בידיים זריזות, לקול צלילי הבוזוקי שבקעו משני רמקולים בעלי דציבלים מפלצתיים, ובכל הפעמים בהן מצהלות החוגגים עלו לשאגות ה-"יאסו" וה-"יאמאס" הבלתי נמנעות, היא הניפה לצדדים את שולי שמלתה הצחורה, כך שכל באי המקום (או לפחות הסמוכים לדלפק) יכלו להיווכח כי לא רק רגליה היו יחפות אלא גם ירכיה.

מזה אתם מבינים שתחתונים לא היו פריט חובה שהיה לה דחוף להצטייד בו בצאתה אל מסעותיה. מזה אתם גם מוזמנים לדמיין כי כל נפנוף שכזה לצדדים חשף ירך שזופה, ולכל 'יאסו' הייתה שמורה ירך קוטבית לקודמת, אך בדרך מופלאה לא נחשפה החזית ולא נחשפו אחוריה, מה שהותיר בעינה את אמונתה (לתריסר השעות הבאות) בדבר היותה נטולת אברי מין.

מישהי נשפה בעורפי בהשמיעה המהומים שמנימתם היה ניתן להקיש כי הנושפת מעוצבנת. הייתה זו יאָנָה שלא נמנתה עם חסידיה של אפרודיטה כפי שתיכף תבינו. יאנָה הייתה הטבחית של 'המטבח הקר' במסעדה שלנו (עוד נשוב לזה) והחברה הכי טובה שלי מאז ומעולם.

היא הייתה (ועודה) יוֹנִיָּה בנשמתה, וגוֹתִית בהופעתה. לרוב, בחורות שאוזניהן בולטות כשתי כנפיים בצידי ראשיהן, נוטות להסתירן באמצעות שיערן. אך לא כך יאנָה. להיפך.

שערה, שהיה שחור ממילא, נצבע בגווני פחם והיה משוך לאחור וגולש על כתפה השמאלית בפגשו בדרכו קולר כלבים שחור ודוקרני שענדה לצווארה.

פעם אמרה לי שהקולר הזה עשוי מתמציות שהופקו מזקן של אישה, מרעש פסיעתו של חתול, מנשיפה של דג ומרוק של ציפור. אז עכשיו לכו תתווכחו איתה.

לגופה לבשה אוברול שחור חושף כתפיים שבמרכזו, מן החזה ומטה, היו ערוכות שתי שורות בנות עשרות קרסים כסופים שחוברו ביניהם בהצלבות של שרוך אדום.

על אצבעותיה התנוססה שורה של טבעות שנהגה לענוד גם על האגודלים וגם על האצבעות המורות. היא הייתה אספנית כפייתית של טבעות משומשות. כאלו שאנשים ענדו ומכרו אותן, או נתנו למישהו, או משכנו או השד יודע כיצד הגיעו אל יאנה שאמרה שהן מביאות עימן את הרוחות של האנשים האלה וזה מה שמעניין אותה. כך אמרה.

"זה מה שמעניין אותי", אמרה יאנה. "הרבה יותר שווה מסתם טבעות שאין בהן כלום", ובמילים האלה היא התכוונה שהן, הטבעות, טרם חוו מעשי זוועה כאלה או אחרים.

בטברנה נעלה מגפיי עור שחורים, גבוהים והדוקים שהיו רכוסים בקרסים נוסח האוברול, והגיעו עד למפגש רגליה. במסעדה הקפידה לנעול נעליים גבריות, אף שידעתי שזו פוזה ולא תגית.

את אשר ידעתי אני, ידע גם עוזר הטבח ואסיליס, שאת שניהם תפסתי מתעלסים על משטח הגרניט שבעמדת המלצרים, מה שגרם לי להדיר משם לצמיתות את הכנת קפה הבוקר שלי, שהיה, כפי שכבר הבנתם, גם קפה הבוקר של אפרודיטה.

"בחיי", נהגה יאנה לרטון. "חבל שאנחנו לא בקטע של אדונים ומשרתים. יכולת להיות יופי של משרתת".

אילו רק רצתה הייתה יכולה להשכיר את עיניה לחברת איפור המתמחה בשיווק צלליות ליצירת מראה אפל ומסתורי. פניה היו שילוב מוצלח בין שחור, סגול, כחול ואדום.

על-מנת להצדיק את הגותיות שבהופעתה, נהגה להתעטף בארשת עגמומית, תוך שהיא הוגה הגיגים בעלי אופי מקברי שנפתחו, תדיר, במילים: 'אני רוצה להבין'.

"אני רוצה להבין היכן כל העורבים המתים" ?

"היכן מי" ? שאלתי.

"העורבים המתים", אמרה יאנה. "איפה הם ? ואיפה כל הדרורים המתים, והעטלפים המתים, והחתולים המתים, והעכברים המתים, והנחשי.....".

"בסדר יאנה, הבנתי", קטעתי אותה. "את לא צריכה למנות עכשיו את כל מי שעלו עם נוח לתיבה. למה זה חשוב לך" ?

"זה חשוב", אמרה. "הרי יש מיליונים מהם, נכון ? מיליארדים ! והם מתים כל הזמן, נכון ? אז למה לא רואים אותם ? היכן הם ? לאן הם הולכים בשביל למות" ?

באחד מהתקפי ה – "אני רוצה להבין" שלה, רצתה לדעת אם יש עומק תקני לקבורת גופות כדי שלא יסריחו. בפעם אחרת הייתה מרותקת לחידת מקום קבורתם של עוברים כתוצאה

מהפלות. גם נורא סקרן אותה להיכן שופכים את מנות הדם שפג תוקפן. חשדתי בה כי אילו ידעה, הייתה הולכת לשם וגונבת אחת.

יאנה הייתה (ובצורה מאוד מסוימת, עודה) גותית שנבדלה מגותיות שהגותיות שלהן הסתכמה בהרבה צבע שחור, קרסים נוצצים, שיער חלק, מבט חלול, פה קפוץ, וראש רק על מנת שיהיה רוח בין האוזניים.

היא הייתה גותית שסגדה לנפלאות היקום, ממש כשם שנהגה לרדת על ה- 'באגים' שבו. קראה בשקיקה את 'פרנקנשטיין' של מרי שלי, את 'דרקולה' של בראם סטוקר, את 'הגיבן מנטר דאם' של ויקטור הוגו, ואת 'העורב' של אדגר אלן פו.

בעיקר טרדה את מנוחתה שאלה הטוב לעומת הרע, כמו גם סוגיית הִיפּה לעומת המכוער. "אני רוצה להבין האם יפה הוא טוב בהכרח, והאם מכוער הוא רע בהכרח?"

כעבור מספר דקות ובלהט הוויכוח נהגה לצמצם את התהייה לכדי: "אני רוצה להבין האם יפה הוא טוב, ומכוער הוא רע".

"אין דבר כזה רע", בישר לה עוזר הטבח ואסיליס בהזילו דמעות על ארגז בצלים שהורתי לו לקצוץ בראנואז Brunoise (ריבועים קטנים שעוד נשוב אליהם אם נזדקק להם).

הוא היה (ועודו) סוג של אוטוידיקט שבלע בשקיקה ספרים שעסקו בכלכלה מערבית, יחד עם תורות בודהיסטיות ופילוסופיה קונפוציאנית, מעורבבים ברעיונות מרקסיסטים שמצא להם תמיכה בניהיליזם של פרידריך ניטשה, מתובלים בפמיניזם רדיקלי. הקצר במוחו היה עניין של זמן.

"אזשו אמר" - כך ואסיליס ששינן לאחרונה את תורת הטנטרה ההודית - "שהרע הוא רק היעדרו של הטוב, כשם שהחושך הוא רק היעדרו של האור".

"אזשו שלך היה נוכל וגם טיפש", אמרה יאנה ונופפה מולו מלפפון ענק שהתחפש לקישוא. "זזה בגלל שהוא מתווכח עם אלוהים שאמר שהוא אישית יוצר את האור ובורא את החושך, והוא אישית עושה שלום ובורא את הרע".

"זה מה שאלוהים אמר"? פקפק ואסיליס והתעטש.

"זה מה שאלוהים אמר", הבטיחה לו יאנה שהקפידה לפקוד את כנסיית ספיירידונאס הקדוש (Spayridonas) מדי יום ראשון, ושם, כדי להימנע מהמולת התיירים, מצאה לה שלווה בעלעלה בכתבי הקודש.

"אלוהים אמר שהוא אישית ברא את הרע"? סירב ואסיליס להאמין.

"בכבודו ובעצמו", התעקשה יאנה. "ולא סתם ברא בלשון עבר, אלא בורא בלשון הווה, שזה אומר שהרע ממשיך להיות נברא".

"שיהיה", לקח ואסיליס צעד אחד לאחור. "אבל זה לא מצדיק לקרוא לאזשו נוכל".

"בטח שזה מצדיק", דחקה אותו יאנה לקיר.

"איך זה מצדיק"? שאל ואסיליס, אף כי ניחש שהתשובה לא תיטיב עימו.

"מפני שהוא ידע שהוא משקר", הלמה בו יאנה. "הוא היה נוכל שאמר לאנשים את מה שהם אהבו לשמוע".

מטבחים של מסעדות הם לא מה שנהוג לחשוב שהם. אם אתם מדמיינים לעצמכם חבורה של אנשים שהמוצא האחרון שלהם להתפרנס, היה בהקפצת בצל במחבת – תחשבו שוב.

מטבחים של מסעדות הם שדות מרעה למשוררים, סופרים, ציירים, פסלים, אדריכלים ופילוסופים, כמו גם לכלכלנים ורואי חשבון ועוד נשוב לזה – או שלא.

נסו לעצב בעצמכם שתיים שלוש עוגות כמו אלו האחרונות שראיתם בקונדיטוריה, ומיד תבינו על מה אני מדברת איתכם.

פרק מספר 12

יאנה ואני היינו חברות ילדות ואני היא זו שבישלת עבודה את הג'וב שלה במסעדה בה עבדתי, לאחר שאימא שלה הפצירה באימא שלי שתורה לי לעשות כן. גם הן היו חברות ילדות וכמוהן גם אימהותיהן שלהן.

זו לא הייתה יאנה שחיפשה לעצמה ג'וב, אלא אימא שלה שחיפשה עבודה. למען האמת, ליאנה לא היה אכפת. ככל שזה נגע בה היא הייתה מוכנה להמשיך לבהות מחלון חדרה בים מבלי יכולת להשתכשך במימיו.

שתינו היינו בנות זקונים להורינו, לשתינו היו שני אחים גדולים שכבר נישאו, לשתינו היו אימהות גרושות, ושתינו התגוררנו ברחוב שבתיו היו כה סמוכים לחוף, עד שיכולתם לשמוע את קול פכפוכה של אבן שהוטלה אל הים מאחד מחלונותיהם.

אהבתי להתרוצץ על החוף, נעולה בסנדלים דקיקים שסבתי קנתה לי כהגנה מפני האבנים הקטנטנות, אך הדוקרניות, שהיו פזורות לכל אורכו.

לא כך יאנה שמסיבה עלומה ומסתורית, שגם רופאי קורפו לא הצליחו לפענחה, נהגה להתעלף בכל פעם בה כפות רגליה דרכו על אבני החוף.

ילדים לא ממש מתעמקים בסוגיות שמדירות שינה מעיני המבוגרים. לפעמים הם אפילו לומדים משהו מן הבלגאן שאותן סוגיות יוצרות.

נהגתי לפתות את יאנה לרדת אל החוף ולהתעלף, תוך כדי שאני בוחנת את עיניה המתגלגלות בארובותיהן עד שנחשף הלבן שבהן, ואז הייתי תופסת אותה רגע לפני שקרסה.

אחר כך רצתי לקרוא לאחיה ושנינו גררנו אותה חזרה. לפעמים עזרו לי סתם אנשים שעברו שם. היא תמיד שבה להכרתה ברגע בו נגררו רגליה על החצץ שבטיילת.

"תגידי, זה כואב להתעלף" ? שאלתי.

"מממ לא", אמרה יאנה. "זה כמו לחלום".

"את חולמת כשאת מתעלפת" ?

"אני חולמת שיש שם מישהי".

"על החוף" ?

"כן, והיא בוכה".

"למה היא בוכה" ?

"כי היא לא רוצה להיות שם".

"אז למה היא לא הולכת משם" ?

"כי היא לא יכולה".

"אז למה היא לא קוראת לאימא שלה" ?

"כי גם אימא שלה לא יכולה", אמרה יאנה. "גם אימא שלה על החוף".

פעם, כאשר הוריה ניסו לדלג איתה מעל אבני החוף ולהכניסה הישר אל מי הים, החלה לפרס ולחרחר עד שמיהרו להבריחה משם.

כך התברר כי גם מי הים של קורפו לא היטיבו עימה, אף כי כאשר יצקנו עליה מים ששאבנו מן הים, זה כלל לא הפריע לה כל עוד לא הוכרחה לדרוך על אבני החוף או לטבול בים עצמו.

היא כה סקרנה את אחד מרופאיי קורפו, עד שקיבל את רשות הוריה לכסות את עיניה ולשוטט איתה במעגלים ובדרכים מפותלות, כשהיא נעולה בנעליי אחיה הגדולות ממידותיה, כך שלא היה סיכוי שידעה היכן היא ועל מה היא דורכת.

הרופא המתוסכל עשה כן רק על מנת להיווכח ולהשתכנע כי התעלפויותיה מתרחשות אך ורק כאשר היא דורכת על אבני החוף.

המסתורין אף תפח והתעצם כאשר כיתת הלימוד שלנו, הודות להצטיינותם היתרה בלימודים של תלמידיה, זכתה בהפלגת בילויים אל האי זקינטוס (Zakynthos). היינו אז בנות שתיים עשרה.

את יאנה נשאו על כפיים הישר אל תוך הספינה וכאשר הגענו אל זקינטוס, היא הייתה הראשונה שדלגה יחפה אל החוף מצחקקת ומאושרת. כשחזרנו אל קורפו, שבה להתעלף.

פרק מספר 13

ועכשיו הייתה זו יאנה שנשפה בעורפי בטברנה המזיעה והצהלת כשהיא לוחשת: "יום אחד", כך הבטיחה לאוזניי. "יום אחד גם את תביני שהיא חראית".

"חראית" ?

כן, וגם מזויפת".

"מזויפת" ?

"מלמטה עד למעלה. מן הלק האדום שעל הציפורניים ברגליים שלה ועד העיניים הכחולות".

"הלק לא אדום", לחשתי. "הוא סגול".

"הוא כן והיא גם קמצנית מזוינת".

לזה לא הייתה לי תגובה ששווה משהו אז זרקתי: "את סתם שונאת אותה".

"אני רוצה להבין", לחשה יאנה שצרחות היאסו והיאמס לא הפריעו לה להתפלסף. "אני רוצה להבין מדוע 'את סתם שונאת אותה', הוא טיעון מוצלח - ואילו 'את סתם אוהבת אותה', הוא טיעון כושל".

גם לזה לא הייתה לי תשובה, ובכלל הייתה זו שיחה שיאנה ואני קיימנו בפעם החמש מאות. מה גם שיאנה צדקה בעניין הקמצנות, מכיוון שאפרודיטה שילמה לנו משכורות כה נמוכות, עד שאילו לא היינו זוכים בטיפים, היינו נאלצות לחפש פרנסה אחרת.

"יום אחד", נהג ואסיליס לרטון לאחר שנדבק מיאנה. "יום אחד היא תכריח אותנו לאסוף את רסיסי הצלחות ולהדביק אותן". אך גם הוא ידע כי קורפו הוא לא בדיוק מקום בו מומלץ לגלות בררנות כאשר מדובר במקום העבודה. בעצם, כך הייתה (ועודה) יוון כולה.

מה גם שכולם בקורפו חוסכים לחורף בו הכל נסגר אצלנו. נו טוב, כמעט הכל. בתי המלון והמסעדות מתרוקנים מתיירים שפונים אל יעדים חמימים יותר. כך למדתי לסרוג ולבשל וזו גם הסיבה בגינה צעירי האי מתגוררים עם הוריהם. כסף.

פרק מספר 14

שולי שמלתה של אפרודיטה המשיכו להמריא ולנחות לקצב קריאות היאסו והיאמס, וכפות רגליה הוסיפו לטופף על דלפק המשקאות, עד שלפתע השליכה את עצמה לפנים, תוך שהיא סומכת על קהל מעריציה שיקלוט אותה אל תוכו ללא פגע.

היא כה בטחה במי שצפו בה כי יפרשו את ידיהם להצילה מלשבור את מפרקתה, עד שהתירה לעצמה לעצום את עיניה בעשותה כן, ואת זה אני יודעת משום שהפריט הראשון בו נאחזו ידיה כאשר נחתה, הייתה חולצתי.

רק לאחר שייצבה את רגליה על מרצפות הבזלת (ככה מחצית ממרצפות קורפו), פקחה את עיניה כדי לראות מי מבין מעריציה חב לה תודה על שבחרה בו כמִנְחָת וכמשענת, וכפי שהתברר זו הייתי אני.

עכשיו היא משכה אותי אליה וכה צמודות היינו זו לזו, עד כי גם באפלולית הטברנה יכולתי לזהות את הכחול שבעיניה, תוך כדי שאני נושמת את הבל האוזן שנדף מפיה, וסופגת את אגלי זיעתה שנטפו מפניה ונשרו אל תוך חזייתי.

ואני ידעתי כי ביום המחר תהיינה עיניה כחולות וצלולות כמו מימי אגם של מים מתוקים, ללא שמץ של עדויות אלוהוליות. ואכן הן היו.

קהל המעריצים החל להתפזר ודחק את שתינו אל תוך גומחה אפלולית שהייתה ריקה, ועדיין אחזה בחולצתי כשצחקקה ואמרה: "אד יודעד מה, אנדוניה, דמיד דהידי מה אד מחביאה שם" (את יודעת מה, אנטוניה, תמיד תהיתי מה את מחביאה שם) ובתנועה מזדחלת, כמו בהילוך איטי של סרט, גששה ידה ופלסה לעצמה דרך אל תוך חולצתי, החליקה על שדיי ואחזה בתליון שסבתי העניקה לי ביום הולדתי הארבעה עשר, שהוא היום בו התחלתי לעבוד במסעדה.

כעבור זמן ובמבט לאחור, ניסיתי לשכנע את עצמי שכל זה התרחש כה מהר עד שקפאתי ולא הספקתי להגיב. אבל זה היה שקר גס משום שהכול התנהל באיטיות של צב, וכלל לא

קפאתי אלא עקבתי בסקרנות אחרי עיניה שנפערו כשתי בריכות כאשר התבוננו בתליון שזה עתה שלפה מתוך חזייתי.

פרק מספר 15

פעם שמעתי מישהו אומר כי קיימות שלוש דרכים לפטר אנשים: בדיפלומטיות, באגרסיביות וכלאחר יד.

אפרודיטה המציאה דרך נוספת: בעליזות ובצמידות לפעולת קליות.

מסיבה מטורפת, כלשהי, מעולם לא נטרתי לה טינה, ותמיד אזקוף לזכותה כי לא כרכרה סביבי, לא גלגלה עיניים, לא חיפשה תירוצים, לא ברברה על צמצומים הכרחיים, אלא הודיעה לי בעליזות שאני מפוטרת. חד וחלק. שנאה נטו. אהבתי.

"אד מפודרד ואני חייבד להשדין" (את מפוטרת ואני חייבת להשתין). הודיעה לי אפרודיטה וריחפה יחפה אל חדר השירותים הפרטי שהיה צמוד אל משרדה שנסתר מעיני הסועדים, ואילו אני גהרתי מעל שולחנה המזורגג (עץ מלא, נכון), השחלתי שתי אצבעות אל תוך נעליה האדומות, אצבע לכל נעל, הנפתי אותן בפוזה של 'פסל החירות', וחלפתי איתן על פני אורחי המסעדה, טבחיה ומלצריה בדרכי החוצה לקול תשואותיהם.

בבוקר ההוא היו לי שתי תובנות שהצטרפו אל אחת נוספת מן הלילה הקודם.

התובנה הראשונה אילצה אותי להודות כי אפרודיטה לא הייתה (ואינה) נטולת אברי מין לחלוטין, וכי היה (ויש) לה שם לפחות פתח אחד ממנו היא משתינה.

התובנה הנוספת מן הלילה הקודם (המתינו בסבלנות) עודדה אותי להכיר בעובדה לפיה על אף שאני מעדיפה גברים, הרגשתי לגמרי נוח כאשר אפרודיטה חפנה את שדיי.

התובנה השלישית (שהיא בעצם השנייה) גרמה לי להבין כי אפרודיטה אנטישמית. הייתה ועודה.

פרק מספר 16

היום ובמבט לאחור אני יודעת שאנטישמים נחלקים לשני סוגים: מנוולים והגונים.

האנטישמים המנוולים מבלבלים את המוח ומגלגלים עיניים. הם מקשקשים הבלים על אודות ישו ועל מי שלטענתם צלבו אותו.

ברגעי התעלות הם יאמרו לכם שאין בהם שנאה כלפי ה- 'אתם כבר יודעים מי', אלא רק כלפי ההם בישראל שרוצחים ילדים. כך הם אומרים.

לעומתם, האנטישמים ההגונים אומרים ישר שהם שונאים את ה- 'אתם כבר יודעים מי'.

אפרודיטה הייתה (ועודה) אנטישמית הגונה. ביני לביני אני ממשיכה לחבב אותה, על אף הפתח ההוא שם.

לעומתה, המלחין מיקיס תאודורקיס גרם לי לתלות את תמונתו מול אסלת השירותים, ולהתמקד בה ברגעים של פעולת מעיים. בזה הוא נענש כל עוד זיבל שטויות כגון זו שהוא לא אמר "שאתם כבר יודעים מי, הם שורש הרע" אלא רק "שהם בשורש כל רע".

גם הסביר כי "כל מה שקורה בעולם קשור לציונות, וכי אותם אלה ודומיהם גם עומדים מאחורי הבנקים שבעטיים פקד את יוון משבר כלכלי".

חזרתי לחבב אותו ב – 2011 כאשר התפרסם בעיתון כי הצהיר בראיון טלוויזיוני לרשת 'היי-צ'אנל' שהוא "גם אנטישמי וגם אנטי-ציוני", ועל כך הוא עבר אצלי מקבוצת האנטישמים המנוולים, אל קבוצת האנטישמים ההגונים. כאות הוקרה גם הסרתי את תמונתו והדחתי אותה באסלה מיד לאחר פעולת מעיים הגונה.

פרק מספר 17

יאנה פרצה אל חדרי כעבור שעה החל מן הרגע בו פוטרתי, וכעבור חמש דקות מסיום השיחה בה סיפרתי לאימי ולענת (זה היה שמה של הטבחית הישראלית שעוד נשוב אליה) על פיטוריי. עכשיו שתיהן ריכלו עלי במטבח.

"אז בסוף היא פיטרה אותך, הזונה", צרחה יאנה בחדווה כאושרו של אדם שטיעונו התבררו כנכונים חרף סיכויי הגרועים.

שתקתי.

"אני רוצה להבין לאן נעלמת לי אתמול כמו איזו רוח" ? הסתקרנה יאנה. "מה בדיוק קרה שם בינה לבינך" ?

שתקתי.

"היא מינתה אותי לסו-שף במקומך", דיווחה לי יאנה בחצי התרסה ושיגרה מבט אל תוך עיניי.

הוספתי לשתוק.

"ותוריד ממני את המבט הזה", התרגזה יאנה. "הרי ברור לך שהתפטרתי".

הנהנתי ושתינו שתקנו מתבוננות זו בזו.

"את מתכוונת לספר לי מה קרה שהכלבה פיטרה אותך, או שאני צריכה להוציא את זה ממך בכוח" ? שאלה יאנה.

המשכתי להתבונן בעיניה תוך כדי שאני משחילה את כפות ידיי תחת צלב הזהב, ופורפת את כפתוריי חולצתי עד שנחשף התליון שהתערסל בין שדיי.

יאנה הציצה עליו ומיד הסירה את מבטה. אחר כך השפילה את עיניה והתבוננה במרצפות העתיקות שבחדרי, וכאילו ניסתה לומר לי דבר-מה והתחרטה. היא הייתה חברת ילדות ולא היו לי סודות מפניה. הראיתי לה את התליון ביום בו זכיתי בו. היא הכירה אותו.

"ופתאום אין לך מה לומר, מה" ? הטחתי בה כאשר השתיקה החלה להעיק עלי.

יאנה התיקה את מבטה מן המרצפת המעוטרת בה התמקדה, השיבה אותו אל עיניי ואמרה: "גם לי יש כזה".

פרק מספר 18

ה – 9 ביוני הוא יום לוחט בקורפו בכל שנה ושנה, וכזה הוא היה גם בשנת 1944. כזה היה גם לילו של היום ההוא. האוויר עמד. הירח החסיר והלך. רוח לא נשבה, והים היה כסוף וחלק כראי.

יחד עם האוויר שעמד על אבני החוף, ניצבו גם אלפיים מאנשי האי. כדי לדייק הם מנו אלף שבע מאות תשעים וחמישה גברים, נשים וילדים. אבות ואימהות. אחים ואחיות. דודנים ודודניות. בתולות והרות.

הם הובלו לשם בידי אנשים שזופים, כהיי שיער וכהיי עיניים, שעשו כן בפקודות אנשים בהירי שיער וכחולי עיניים. אלה כמו אלה היו אנשים אירופאים.

האירופאים הראשונים, כהיי השיער וכהיי העיניים, ינקו את תרבותם משירתו של הומרוס ומן ה- 'איליאדה' וה- 'אודיסיאה', כמו גם מסופוקלס וה- 'אנטיגונה' שלו, מאפלטון ומאריסטו, מסוקרטס וארכימדס.

האירופאים האחרונים, בהירי השיער וכחולי העיניים, שאבו את תובנותיהם מפילוסופים כדוגמת קאנט והגל. את שירתם ממשוררים כדוגמת גתה ושילר. ואת המוסיקה שלהם ממלחינים כדוגמת באך ובטהובן.

כאשר נחה עליהם הרוח, וזו נחה עליהם לעיתים תכופות, נהגו להדביק למולדתם את הכינוי: ארץ המשוררים וההוגים (das Land der Dichter und Denker). מצד שני, אחד ששמו טקיטוס, סנאטור רומאי והיסטוריון, כתב שהם נוהגים לסגוד לסוסים.

כך או אחרת, אירופאים אלה, בהירי השיער וכחולי העיניים, דחסו ודחקו אל תוך סירות את אותם אלף שבע מאות תשעים וחמישה גברים, נשים וילדים, השיטו אותם אל אתונה, כלאו אותם בבית הסוהר המקומי, ומשם ברכבת של בהמות אל אושוויץ.

כעבור 21 ימים מן הלילה ההוא, ב – 30 ביוני באותה שנה, להוציא אחדים, פה ושם, שהוסתרו בידי מקומיים שסיכנו את חייהם ואת חיי בני משפחתם, לא נותר איש מהם בחיים. הם נחנקו ונשרפו.

בין אותם אחדים פה ושם, אלה שהצליחו למלט את נפשם מאותם בהירי שיער כחולי עיניים, הייתה גם נערה בת ארבע עשרה שגורלה הוביל אותה ביום ההוא אל חברתה שהייתה בת למשפחה קתולית שהחביאה אותה בעליית גג עד תום המלחמה, ואימצה אותה אל חיקה לאחריה. הנערה היא הייתה סבתא רבתא שלי.

התליון שאני עונדת לצווארי, היה ענוד על צווארה ונלקח ממנה בידי אבי אותה משפחה ביום ההוא, ב - 9 ביוני 1944, והוחזר לה ב - 8 במאי 1945 שהוא היום בו בהירי השיער כחולי העיניים חתמו על חוזה כניעה.

התליון שב אליה יחד עם תליון חדש מעץ זית. היה זה צלב שסבתא רבתא שלי ענדה לצווארה עד תום ימי חייה, ועשתה כן בהכרת תודה ובהרבה כבוד. תליון עץ הזית הביא עימו לסבתא רבתא גם שם חדש: כריסטינה.

כריסטינה שילדה את מריה, שילדה את הלנה, שילדה אותי.

גורל דומה לזה של סבתא רבתא שלי, פגש גם בסבתא רבתא של יאנה, אלא שיאנה סירבה לענווד את התליון שירשה, וכה עמוק ותהומי היה סירובה, עד כי לא סיפרה עליו לאיש, גם לא לי ביום בו הראיתי לה את זה שלי.

פרק מספר 19

לכל אדם שלישי בקורפו קוראים ספירו על שם הקדוש המקומי סנט ספירידון שהיה בישוף קפריסאי במאה הרביעית לספירה, ומייחסים לו חמישה מעשי ניסים בהם חילץ את האי מצרות: פעם מידי הטורקים, פעם מרעב, פעם מהפגזות במלחמת העולם הראשונה ופעמיים ממגפות.

כנסיית איוס ספירידון שבעיר העתיקה של קורפו נוהגת לקיים ארבע תהלוכות שנתיות בהן נישאת גופתו החנוטה בתהלוכה חגיגית ברחובות העיר. ב - 9 ביוני שנת 1944 הקדוש ספירידון היה שקוע בשינה עמוקה וכך גם בחודשים שלאחר מכן.

כשהסתיימה המלחמה העדיפו כולם לשתוק. המקומיים שתקו מפני שחלקם התביישו, וחלקם משום שהשתלם להם. ואילו אלה שבהירי השיער כחולי העיניים לא הצליחו לחנוק ולשרוף, שתקו מתוך פחד, שהרי צריך להיות אידיוט כדי לא להבין שבקורפו לא ממש משתגעים אחרי אנשים שמסבכים אותם בצרות עם בהירי שיער כחולי עיניים.

ובכלל, הסיפור הזה, של דילול האוכלוסייה, התברר כדי נוח עבור לא מעט מתושביי האי, שיכלו עכשיו להתרווח בחמישים ושניים בתים שהתרוקנו מיושביהם, כמו גם בעשרים וארבע חנויות וחמישה בתי עסקים שעמדו שוממים. ועוד לא דיברנו על הרכוש.

בין הבתים שהתרוקנו מיושביהם היו שניים שהמקומיים נמנעו מלפלוש אל תוכם, וטענו כי הם רדופי רוחותיהם של אלה שהתגוררו שם מלכתחילה. סבתא רבתא של המלצרית מלינה אף סיפרה לה שבמו עיניה ראתה כיצד יצורים שחציים אדם וחציים שד מציצים מחלונותיהם.

הבית הראשון מן השניים ניצב סמוך למסעדה וכבר סיפרתי לכם עליו. ההוא שלא מדעתו העניק לנו מגרש חניה. השני היה נעוץ במדרון הגבעה שמול ביתי ועוד נגיע אליו.

באין תחזוקה הולמת התפוררו שניהם בחלוף השנים, ומבט מעמיק גילה כי הם דמו לגופות שאבריהן נתרמו. פה הייתה חסרה דלת, שם נעקר חלון. גם התריסים והמשקופים היו ואינם.

שני הבתים היו מכוסים שכבות של אבק וכתובות גרפיטי, ותחומים בסרטים אדומים מאובקים שהורו כי הם מיועדים להריסה.

היה נראה כי 'שדדו' מהם את כל אשר היה ניתן 'לשדוד' מן החוץ. אל פנימם פחדו להיכנס, מכיוון שמי זה רוצה להתעסק עם רוחות שחציים אדם וחציים שד ? חוץ, אולי, מילדים, שהרי בילדותי, שהייתה גם ילדותה של יאנה, שתינו התרוצצנו בין חדרי הבית שבמדרון.

יאנה, שנהגה להתעלף על אבני החוף, נמשכה דווקא אל הבית הזה ואהבה לשוטט בו. פעם, כאשר הדוור של השכונה ניסה להפחיד אותה באמרו שמתגוררות בו רוחות, ענתה לו 'יאנה שהיא יודעת ושאחת מהן הבטיחה לה מתנה. גם לזה עוד נשוב.

פרק מספר 20

את האנשים שבהירי השיער כחולי העיניים לא הצליחו לחנוק ולשרוף, כינינו מעתה בשם "האנשים שלנו". כך יאנה ואני. עדיין לא העזנו לקרוא בשמם. עדיין איני מעזה. כמעט.

במשפחתנו, רוחותיהם של "האנשים שלנו" תמיד ריחפו בחלל הבית, אך התפוגגו בצאתנו מפתחיו. כמו חיוך חתולה של עליסה. לרגע היו ואינם עוד.

הם היו משהו שלא דנים בו, ולא מצביעים עליו, ולא מזכירים את שמו. תמיד ידענו שגם אם כולם שותקים, איכשהו יש באי גם כאלה שיודעים, והם יהיו גם מי, שבבוא היום, יובילו אלינו את בהירי השיער כחולי העיניים, שגם בשמם לא העזנו לקרוא. גם היום איני מעזה. כמעט. רק תראו מה מסוגלים לעשות פחית של ציקלון בי ותנור.

ועכשיו ווידוי: היה רגע בו חשבתי לקצר את כינויים, להשמיט את 'בהירי השיער', ולהותיר רק את 'כחולי העיניים', ולו רק משום שהבוס הגדול שלהם, ההוא המשופם, היה בעל שיער שחור, אף כי עיניו היו כחולות. הרגע ההוא הלך כלעומת שבא.

רוחותיהם של 'האנשים שלנו' שהיו דיירי קבע בביתי, התגוררו גם בביתה של יאנה, אלא שזו סירבה להכיר בקיומם.

'האנשים שלנו' הגיעו אל קורפו משני מקומות: היו שהגיעו מאיי יוון וכונו 'גרקי', והיו שהגיעו מאיטליה וכונו 'פוליזי'. אלה כמו אלה עשו את אשר 'האנשים שלנו' יודעים לעשות הכי טוב, וזה לריב אלה עם אלה.

אף הקימו לעצמם בתי תפילה נפרדים: 'סקולה גרקי' ו- 'סקולה נובו', בדומה לבתיהם של משפחות 'מונטגיו' ו- 'קפולט' שהולידו את רומיאו ויוליה. אלא שהמרפסת המפורסמת ב- וורונה, זו שמציגים בפני התיירים, היא סתם פונדק משוחזר מן המאה ה- 13 ב- VIA CAPPELLO 23, ואילו בקורפו הכל היה 'על באמת'.

ה- 'אנשים שלנו' בקורפו כה תיעבו אלה את אלה, עד שאסרו על נישואין של אלה עם אלה. אפילו דרשו להיקבר בנפרד. הרשות, שלא לומר הציווי, להיחנק, להישרף ולהיקבר אלה לצד אלה, ניתנה מטעמם של בהירי השיער כחולי העיניים, שלא הפלו את אלה ולא העדיפו את ההם. כלל לא היה אכפת להם מי הוא מי.

לא כך התנהלו הדברים באי היווני 'זקינטוס' לשם הגיעו ה- 'אנשים שלנו', לאחר שגורשו מספרד.

גם בזקינטוס דרשו בהירי השיער כחולי העיניים, לקבל לידיהם רשימה בה מופיעים שמותיהם של 'האנשים שלנו', אלא שראש העיר, בעצה אחת עם הארכיבישוף של האי, מסר להם רשימה ובה שני שמות בלבד: ג'ורג'יו קרר ו- דמטריו כריסוסטומוס.

היו אלה שמותיהם שלהם עצמם.

הם אף שיגרו הודעה למפקדם של כחולי העיניים (נשברתי) בזו הלשון: "אנו היהודים הראשונים באי, אם ברצונך לקחת את היהודים שלנו אנו הולכים איתם". להפתעת כולם התברר כי בהירי השיער כחולי העיניים (חזרתי לעצמי) החליטו להעלים עין.

תוכלו לעשות על זה גוגל.

גם באי היווני 'אריקוסה' ניצלו 'האנשים שלנו', הודות להחבאתם בידי נוצרים שסיכנו את חייהם ואת חיי בני האי כולו.

גם על זה תוכלו לעשות גוגל.

הרי לא עלה על דעתכם שאני מספרת לכם שקרים.

פרק מספר 21

ענת, הטבחית הישראלית, התגלתה כ- 'לוחשת לפסטה' שיודעת לקסום קסמים באוכל איטלקי אשר משם הגיע הדרכון הנוסף שלה. היא גרמה לי לעקוב בפליאה אחרי התנדפותה ממני של הפטריוטיות הקולינרית היוונית, תוך כדי שאני מאמצת מילים כדוגמת: 'פטוצ'יני', 'רביולי', 'פיצה', 'קנלוני', ועוד הברות שיש בהן הרבה אותיות 'וד' ומעט אותיות 'סמך'. ההיפך משהורגלתי לו. גם המוסיקה של המילים הייתה שונה ואהבתי אותה.

ענת גם ידעה לנבל את הפה באיטלקית, מה שהזכיר לי שאני צריכה להתפלא עליהם, על האיטלקים, על כך ש- איך קרה ששפה כל כך מוזיקלית, וכל כך לירית, וכל כך נעימה לאוזן, עד שגם ניבולי הפה שבה נשמעים כמו צרור ברכות – אז איך קרה שהוציאה מתוכה את מי שהוציאה בשנים בהן הם שלטו בקורפו.

ענת אמרה שבמסעדה האיטלקית בתל-אביב, זו שעבדה בה, אימצו את התרבות האיטלקית על כרעיה וקרביה ולא פסחו על כלום, גם לא על גסויותיה.

אבל את הכשרתה האמיתית עברה ברומא, שם החלה את התמחותה במסעדה איטלקית זעירה, פצפונת ממש, כזו שהייתה, ובעצם עודה, מעין דלפק של שלושה כיסאות, ששכנה בתוך בניין אדמוני יפהפה, ונשאה את השם האזוטרי: 'Pasta misteriosamente' (פסטה באופן מסתורי) ודורגה (ועדיין מדורגת) במיקום גבוה בסקרי שביעות רצון של תיירים.

משם התגלגלה אל מסעדות איטלקיות נוספות בהן עבדה, ללא שכר, תמורת מזון ומקום לינה. אצל אימי (תיכף נגיע לזה), לא זו בלבד שקיבלה שכר, אלא אף זכתה להתמחות באוכל יווני.

לפעמים, כאשר השתעממה ונחה עליה רוח שהביאה בכנפיה קילו קמח, הייתה מעבירה אלי את סודות המטבח האיטלקי.

"כן אנטוניה, נכון אנטוניה. אני יודעת שמלח הורג שמרים. כל הכבוד שגם את יודעת. אבל עכשיו את מכינה פיצה ולא פוקצ'ה, ואת לא רוצה שהבצק יצא עבה, נכון? את רוצה אותו דק, נכון? אז כדאי שהוא לא יתפח, נכון? אז ישר תשימי את המלח על הקמח ועל השמרים. לא! לא אחרי עשר דקות. ככה תצא לך פיצה עבה ואת לא רוצה בזה".

"יופי. בסוף גם תדקרי אותה במזלג, נכון, הרבה דקירות ורק אז תניחי אותה על האבן בתנור. אבל עכשיו תשפכי קצת שמן זית. אמרתי קצת, לא אמרתי שתי טיפות. יא קמצנית".

ענת דיברה איתנו בשתי שפות: אנגלית ועברית. הסיומת של המשפט הקודם הלכה כך:
"But now pour some olive oil. I said a little, did not say two drops ya kamzanit"

היא הייתה (ועודה) מאלה שנהוג לכנותם: 'נפש חופשית'. ביום גשום אחד טיילנו בעיר העתיקה של קורפו, כאשר 'הנפש החופשית' דילגה ונעמדה מול בחורה מקומית, ותקעה את פרצופה בפרצופה של ההיא, וכך הן עמדו איזה שתי דקות ותקעו מבטים זו בזו.

המקומית נשברה ראשונה והלכה. "זו היא שגנבה לי את המזוודה", הודיעה ענת. "החולצה שלבשה היא שלי".

"איך את יכולה להיות בטוחה" ? רציתי לדעת.

"כי זו ססיליה", אמרה ענת כמי שמסבירה לעיוורת. "חמישה ימים טיילתי איתה".

"אז למה לא אמרת לה כלום ? למה שתקת" ?

"מה רצית שאגיד" ? תמחה ענת. "גנבה את המזוודה. היי, ביי, שלום וזהו".

"יכולת לשאול היכן הבגדים שלך", אמרתי.

"אני לא רוצה ממנה את הבגדים שלי", אמרה. "אם היא לבשה אותם, בטח כבר יש בתוכם אנרגיות מגעילות".

זו גם הייתה הסיבה שלא היה עליה ולו קעקוע אחד. אפילו לא פצפון. אמרה שהמקעקעים הם אנשים מתנשאים, והיא לא רוצה את האנרגיות שלהם על הגוף שלה.

"כולם" ? שאלתי. "כל המקעקעים" ?

"כל אלה שפגשתי", אמרה.

חיפשה מקעקע שיקעקע עליה עכביש ולא מצאה. אהבה עכבישים. עודה אוהבת, אפילו ביתר שאת. אוהבת גם חיפושיות.

פרק מספר 22

מי שהתאהבה נואשות בענת הייתה אימי, שכבר מן הלילה ההוא בו הבאתי אותה אל ביתנו, פערה את עיניה על ההומלסית מישראל, וכינתה אותה 'השפית העירומה', מכיוון שהגיעה נטולת בגדים, להוציא זוג מכנסיי טבחים וחולצת טריקו.

כל מי שאמי פערה עליו את עיניה, היה מושא לאהבתה, ואילו אלה שלא חיבבה, נאלצו להסתפק בחרכים. אצל אפרודיטה זה היה להיפך, אבל נחזור אל אימי ואל בת חסותה.

לא חלף זמן רב והתברר כי שתיהן עשו עסקה טובה. ענת התקבלה אל משפחתי בברכת 'ברוכה הבאה' גדולה, ואילו הקייטרינג של אימי שודרג וקפץ ליגה, או איך שקוראים לזה, הודות לשותפתה החדשה שהייתה אמונה מעתה ואילך על המנות האיטלקיות.

את שמות מתכוניה החדשים והלא מוכרים בשכונה, נהגה אימי לשווק בקרב קהל לקוחותיה הוותיקים באמצעות השחלה של שמות רכיביהם.

"אה גברת לאנדרוס", הייתה אימי ממתיקה סוד אל תוך הסלולרי שלה. "זה שעד היום לא טעמת מן הספגטי א-לה קרבונרה שלי, לא אומר שלא מגיע לך ליהנות מגן עדן של בייקון, שמנת, פרמזן וביצה.

או:

"אה גברת פוריירה. אם טרם יצא לך לאכול את הקפסנטה א-לה ונציאנה שלי, זה אומר שאין לך מושג מהו טעמן של צדפות נימוחות מוקפצות בשום ופירורי לחם. כן, גם הפעם עם לימון ופטרזיליה. שכחתי שכבר לקחת".

או:

"אה גברת ניקולטה. אמרת אורז, נכון? אז קחי לך את הריזוטו א-לה מארינארה שלי שבכל קורפו לא תמצאי דגים, סרטנים ומולים טריים כמו אלה שהכנסתי לאורז הזה".

יאנה מצידה רצתה לדעת אם ענת שירתה בצבא הישראלי, ומשזו הודתה כי הייתה חיילת, נורתה השאלה הבאה: "אני רוצה להבין אם ייצא לך להרוג מישהו?"

על זה ענת השיבה כי התפקיד שלה היה לחפש רעשים על הים. כך אמרה וסגרה עניין ברגע בו הבינה כי יאנה נמצאת בתנופה עם ה – 'אני רוצה להבין' שלה.

הייתה סיבה נוספת להתאקלמותה החלקה במשפחתנו. סיבה שריחפה בחללי הבית, אך לא הגביהה הרבה מעל המרצפות, ומעולם לא נהגתה בקולם של בני משפחה שלסבתא רבתא שלהם קראו כריסטינה, לסבתם קראו מריה, ולאיימם קוראים הלנה.

זו הייתה הפעם הראשונה בה התארחו בביתנו מישהי מן 'האנשים שלנו', שהייתה בת תמותה בשר ודם. לא רוח. מישהי שבהירי השיער כחולי העיניים היו דוחקים, יחד איתנו, אל אותה סירה. את יאנה אני לא מחשיבה, היא הייתה (ועודה) בת בית.

פרק מספר 23

פעם שמעתי כי כאשר קורה למישהו משהו, או משהו למישהו, לא חשוב עכשיו איך כותבים את זה, הוא מתחיל לפגוש אנשים שגם אצלם אירע דבר-מה דומה.

זה לא חייב להיות משהו רע. זה עשוי להיות גם משהו טוב. אפילו טוב ממש. זה עלול להיות גם משהו גרוע.

זו עשויה להיות אישה הרה שלפתע נדמה לה כי מחצית מן הנשים ברחוב משוטטות כשכרסן לפנין. בימים שלאחר הלידה היא תחיה תחת הרושם כי העיר עוברת 'מגיפה' של 'בייבי – בום', ותפגוש, בכל מקום, נשים שדוחפות עגלות עם תינוקות.

או בואו ניקח מישהו שקונה אופניים ולפתע נדמה לו שהמון אנשים וויתרו על מכוניותיהם, והחלו לדווש בצמד גלגלים.

ענת סיפרה לי כי כאשר התגייסה לצבא, פתאום היה נדמה לה כי רחובות הערים בישראל מוצפים בלובשי מדים.

לא בדיוק, אבל דבר דומה יכול לקרות לכם כאשר איזשהו 'סתם כלום' שנהגתם לחלוף על פניו מדי יום, יקבל משמעות שונה מן הרגיל, ברגע בו 'סתם כלום' אחר, שהוא חבר במועדון של ה – 'סתם כלום' הראשון, יקפוץ ממקומו וייכנס אל מסלול חייכם.

כך קרה עם כתובת גרפיטי שהייתה מרוחה על חזיתו המתפוררת של הבית הנטוש במדרון שליד ביתי. ההוא שיאנה ואני התרוצצנו בו בילדותנו.

הייתה זו כתובת שהכרתי מאז שאני זוכרת את עצמי, אך מעולם לא ניסיתי לפענח את מילותיה, ולו רק משום שמישהו קשקש עליהן כאילו ניסה למחקן. אלא שעכשיו קפצה ממקומה ונכנסה אל מסלול חיי.

היה כתוב בה: 'מוות ליהודים'.

Θάνατος στους Εβραίους

רציתי להציץ שוב בתצלום שהצלם הרוסי הראה לי. ההוא עם שברי המצבות והקברים המנופצים שהיו חרוטים באותיות שלא הכרתי. ההם שמישהו בקורפו ניתץ וקשקש עליהם בצבע שחור, כמו גם ההם בסלוניקי שהיו מקושקשים בכחול.

המצבות והקברים עוררו בי הארה נוסטלגית שהבזיקה גם על אותו יום ראשון בשבוע שעל פי המסורת היה היום בו ישו קם לתחיה.

אותו יום ראשון שחזר אלינו מדי אביב, בחג הפסחא, בו נהגנו לאסוף סמרטוטים, ליצור מהם בובות אדם ענקיות, לשלשלן מראשי גגות ולהעלותן באש – היה, בעצם, היום בו שרפתי את עצמי, שהרי כך כינינו (ועודנו מכנים) את המנהג הזה של: 'שריפת הבובה של Judas'.

דבר הוביל אל דבר וכך קרה שגם כותרות העיתונים קפצו ממקומן ונכנסו אל מסלול חיי, ואני, הכפייתית, הלכתי אל הספרייה הציבורית כדי למצוא אותן (את הכותרות) מרוכזות במקום אחד ומצאתי:

- מדבקות של 'שונאי אנשינו' הופצו בסלוניקי.
- קללות של 'שונאי אנשינו' הופיעו בספרטה.
- כתבה של 'שונאי אנשינו' פורסמה בעיתון ששמו 'שעת חרות'.
- ונדליזם באנדרטה לזכר 'החנק והשריפה של אנשינו' באתונה.
- חולל בית תפילה של 'האנשים שלנו' בוולס.
- כרזה של 'שונאי אנשינו' הופיעה בלריסה.
- חוללה אנדרטה לזכר 'החנק והשריפה של אנשינו' בקומוטיני.
- בישוף אורתודוקסי מזדהה עם 'שונאי אנשינו'.
- נופצה אנדרטה לזכר 'החנק והשריפה של אנשינו' בקאבאלה.

אך מכיוון שהיו שם המון כותרות מן הסוג הזה, וכולן עסקו במה שמתרחש אצלנו ביוון, החלטתי למיין ולתייגן, וציירתי זנב מסולסל של חזיר ליד כותרות של אנטישמים מנוולים, ופרח ליד כותרות של אנטישמים הגונים.

"אני אזמין לך משטרה", לחשה הספרנית שסירבה להכיר בעבודתי כמסמך אקדמי סוציו-משהו.

"ואיך זה שלהם את לא מזמינה משטרה"? שאלתי והצבעתי על העיתונים.

"תגידי את מטורללת"? שאלה הספרנית. "את רוצה שאזמין משטרה לעיתונים"?!"

פרק מספר 24

בתחילה הגיעו עוזרי הטבח ואסיליס וגיאורגיוס, יחד עם המלצר המתלמד כריסטוס, שהביאו לנו פסטיטסיו (Pastitsio) כמנת ניחומים, שזו פשטידת שכבות יוונית שתחתיתה עשויה מצינורות חלולים של פסטה, רוטב עגבניות, קינמון, מוסקט ובשר כבש קצוץ. ואילו קומותיה העליונות מבעבעות בתוך פודינג של קמח, ביצים וגבינה, שהצרפתים מכנים 'רוטב מורניי', שהוא, בעצם, רוטב בשמל שגוררה אל תוכו גבינת גרוייר. כל זה היה מצופה בפרמזן.

מהגעתם של הטבחים ואסיליס וגיאורגיוס עם המלצר המתלמד כריסטוס, יכולתי להסיק שהמסעדה בלחץ, מכיוון שכך קורה תמיד, כאשר אנשים נלחצים. לפתע פתאום הבדלי המעמדות נמחקים, וכולם מתקרבים אל כולם. הנחשבים יותר אל הנחשבים פחות ולהיפך.

יחד איתם הגיעו עוד שלושה עוזרי טבחים שעד עכשיו לא השתלבו בסיפור, ואין שום סיבה לשלבם בו.

אחר כך הגיעו המלצריות דימיטרה, ננה ומלינה שפינקו אותנו ב- לוקומאדס (Loukoumades) כקינח ניחומים, שאלו הן סופגניות קטנטנות מטוגנות בסירופ של דבש וקינמון, שגיאורגיוס לא היה יכול להתאפק ורמז שגם הקינח הוא מעשה ידיו, ולא מעשה ידיהן שלהן.

יחד איתן באו עוד שלוש מלצריות שגם אותן אין סיבה להכניס לסיפור.

בכל מסעדה שהיא, טבחים הינם בעלי מעמד רם מזה של מלצרים. עבורם זה עניין של ייעוד, ואילו מלצרות היא עניין של חוסר ברירה.

מה גם, שלהכשיר טבח זו השקעה של כסף ושלוש שנים, לעומת שבועיים להכשרת מלצר.

יום בו טבח מתפטר או מפוטר, הוא יום של כאב ראש עבור הבעלים שצריך לפתוח בסדרה של חיפושים וראיונות.

מלצר שעוזב גורר בעקבותיו פתקית מודבקת בחזית המסעדה, ובה פנייה אל מחפשי עבודה, יהיו מי שיהיו ובלבד שמשקלם לא יעלה על 60 קילוגרם.

אני מניחה כי אם ביום מן הימים המלצריות ננה ומלינה תכתובנה את הסיפור הזה, יהיו הדברים כתובים אחרת. בבקשה, שתכתובנה.

יאנה ואני לא שאלנו את הבאים עד כמה גדול כאב ראשה של אפרודיטה, והם, מצידם, גילו נאמנות שכיבדתי ולא הזכירו את שמה. כמעט.

פרק מספר 25

יאנה לא התרשמה מן האורחים שבאו לנחם, וגלשה אל תוך דיווחי צונאמי ורעידות אדמה שהתרחשו על פני הגלובוס ביממה האחרונה. המוות המשיך ללוות אותה ובדרך מאוד מוזרה הוא מלווה אותה גם היום.

ענת מצידה התמקדה בואסיליס שהשתדל לדבר אנגלית וטען כי מטבח שדרושים לו שני טבחים, יתדרדר אל קטסטרופה קולינרית בארבעה. הוא נימק את זה באיזשהו חוק בכלכלה.

"תראי", הסביר לה ואסיליס. "אם צריך שני טבחים - אז צריך שני טבחים. זה אומר שלא צריך שלושה! ואת יודעת למה? בגלל שהשלישי רק יפריע כי אין עבודה בשבילו. אז עכשיו דמייני לעצמך מה יקרה אם יהיו שם ארבעה טבחים ששניים מהם מגרדים את הביצים".

אני הבנתי לאן זה הולך אבל היה כבר מאוחר מדי.

"גם יותר מדי זה לא טוב", חתם ואסיליס, ומזה ענת הבינה שהיא צריכה לעזוב והלכה לארוז.

הלכתי אחריה והודעתי לה שרק על גופתי המתה היא תצא מכאן.

"אבל הוא צודק", אמרה ענת. "אנחנו ארבע בשלניות על קייטרינג שבקושי זקוק לשתיים".

"אותי אל תחשיבי", אמרתי. "הראש שלי נמצא עכשיו במקום אחר".

"ויאנה? שאלה ענת.

"יאנה?! אמרתי. "יאנה שמחה על כל רגע פנוי בו היא יכולה לחלום בעיניים פקוחות".

"את בטוחה? שאלה ענת. "את בטוחה שאני לא מפריעה כאן?"

"אם תלכי תשברי לאימא שלי את הלב", אמרתי. "כך גם לי וגם ליאנה", הוספתי והלכתי לחבק אותה.

חזרתי אל האורחים וראיתי שיאנה כבר הלכה, וגם הם עצמם נמצאו בתהליך של טקסי פרידה, חוץ מדימיטרה שהייתה ממוקדת בספר שלא ממש התחבר לי איתה: 'ספר הצילום הדיגיטלי' שהצלם הרוסי שכח במסעדה.

ליוויתי אותם לדלת וחזרתי לדימיטרה שהחליטה להתאפר, וכשכבר חשבתי שאו-טו-טו היא עומדת לעזוב, חזרה להתרווח בכורסה ותקעה בי מבט מן הסוג שנהגתי לתקוע בעוזר טבח שתפסתי אותו משקר.

"יש משהו שאת רוצה לספר לי?" שאלתי.

פרק מספר 26

בואו נשים דברים על השולחן: סיפורים על הומוסקסואלים ביוון הם ממש לא חדשות
מרעישות, בטח לא אם נזכרים במשתלה מתוכה צמחו.

למי ששכח אזכיר שאפלטון, סוקרטס ואריסטו, שהם הדובדבנים על הקצפת של ערש
התרבות, לא היו רודפי שמלות והעדיפו בולבולים על פני ואגינות.

אם גם אביא בחשבון את גילאי הבולבולים שבחרו לעצמם, נראה כי בימינו, הגותם של
האחרונים, הייתה נכתבת בין כותלי בתי הסוהר.

זכורה לטוב גם המשוררת סאפפו שכתבה שירי אהבה לסביים באי לסבוס וזכתה בתשואות.

כל אלה טובים ויפים, אך בשום פנים אין לראות בהם משום רמז שהיה צריך להדליק אצלי
נורה אדומה (או כחולה כפי שתיכף תראו), שתתריע על השתלשלות האירועים כפי
שהתרחשו בהמשך.

"או קיי אני אגיד את זה", התנשמה דימיטרה. " אבל קודם אני רוצה שתדעי שתמיד ידעתי
שאתן זוג".

"זוג...?"

"כן. את והיא".

"אני ומי? לא הבנתי. אני וענת?"

"מה פתאום ענת? הופתעה דימיטרה. "את ואפרודיטה".

"אני ואפרודיטה...? זוג...?" רציתי להבין מאיפה זה נפל עליה.

"תראי", אמרה דימיטרה. "ראיתי את מה שקרה ביניכן".

"מה קרה בינינו?"

"התמזמתן".

"התמזמזנו?"

"כן ואת לא חייבת לחזור על כל מה שאני אומרת", נזפה בי דימיטרה. "ואני אומרת לך
שהתמזמתן. העיניים האלה ראו שהתמזמתן והן לא היו לבד".

"מי לא היו לבד? כבר הייתי מבולבלת.

"העיניים האלה", פערה אותן דימיטרה ונתנה לי לראות את הירוק שבהן. "גם ואסיליס
וניקולאס ראו".

"דימיטרה, הקשיבי. לא התמזמזנו".

"טוב, בסדר לא התמזמתן. אז היא סתם שיחקה לך בציצים".

לזה לא הייתה לי תשובה ששווה משהו, אז שתקתי ורק החלפנו מבטים עד שדימיטרה
אמרה: "אבל משהו קרה שם ביניכן, נכון?"

"נכון", אמרתי.

"בגלל זה היא פיטרה אותך".

"נכון", אמרתי.

"כמה זמן הייתן ביחד"? דימיטרה לא יכלה להתאפק.

"אני מכירה אותה מאז שהייתי ילדה", אמרתי ותיכף הבנתי שהיא תיקח את זה אל מקום אפלולי.

"אבל עכשיו אתן כבר לא זוג"? אמרה דימיטרה שרצתה להיות בטוחה.

"נכון", אמרתי ולא שיקרתי. "אבל למה זה כל כך חשוב לך"?

"כי אני רוצה להציע לך משהו", אמרה דימיטרה ושתינו הפסקנו לנשום.

"לעזאזל", אמרתי. "מה כבר יכול לקרות..."

ושתינו ירדנו לים אחרי שהסרתי והחבאתי את תליון הכסף.

פרק מספר 27

מה שלא פחות חשוב מלילה כמו שהוא בים עם דימיטרה, הוא הבוקר שלמחרת שדי מזכיר את החלק הכי מפחיד והכי בעייתי בהנגאובר.

אנשים בהנגאובר משתדלים לצעוד בקו ישר, מנסים לא לבלוע מילים, מרחיקים את פיהם מנחירי הסובבים, ומתנהגים כאילו משקפי שמש בארוחת הבוקר הם עניין שבשגרה אצלם.

אבל החלק הכי מפחיד והכי בעייתי הוא השלב בו הם מגששים אצל חבריהם, כדי לברר עד כמה עשו מעצמם צחוק בליל אמש. היותר מפוחדים שביניהם עוברים ישר למתקפה.

נכנסתי למטבח ואמרתי: "קאלימרה. אני מקווה שלא הערתי אתכן בארבע בבוקר כשנכנסתי להתקלח. חזרתי מהים והיה לי ראש מלא בחול".

"ראש מלא בחול...?" "התחילה אימי מן הסוף. מהים...? בארבע בבוקר...?"

"כן", אמרתי. "דימיטרה ואני עשינו שחיית לילה".

"לא ראיתי שתלית את בגד הים", אמרה אימי.

"אה.. זה נכון", אמרתי והימרתי על כל הקופה. "זה בגלל ששחינו עירומות".

"עד ארבע בבוקר"? רצתה אימי להבין בלי להיות מוטרדת מן ה – 'עירומות'.

"אחר כך סתם שכבנו על החוף", אמרתי.

"השתגעתן"? אמרה אימי. "לא כאב לכן לשכב ככה על האבנים? ועוד בלי בגדים. גם אפשר להצטנן. יכולתן לקחת שמיכה".

"אימא", אמרתי. "זה לא היה מתוכנן".

"בסדר, בסדר" אמרה אימי. "אבל עכשיו תהיי נחמדה ותגררי איזה עשרים קישואים, אני צריכה את זה בשביל ה – קולוקיטוקפטדס. גברת פפאריזו תבוא לקחת יחד עם הטזאזיקי".

"רוצה שכבר אקצוץ פנימה שמיר ובצל ירוק" ? שאלתי בהקלה.

"אם כבר אז תוסיפי גם את המוסקט והפטה". אמרה אימי.

"אני אוסיף את הביצים והקמח ואטגן את הקציצות", אמרה ענת ובחנה אותי במבט משועשע שאמר שעליה זה לא עבד.

פרק מספר 28

כאבי ראש שהנגאובר מנחית על שיכורים, נחלקים לכאבי הראש שיש להם עם חבריהם, ולכאבי הראש שיש להם עם עצמם.

את הכאבים הראשונים הם משתדלים להפיג באמצעות גישושים שתוהים האם אתמול בלילה הם הסירו את תחתוניהם ורקדו על השולחן, ואם כן – האם מישהו ראה. השלב הזה הסתיים עבורי בטיגון קציצות קישואים שקוראים להן קולוקיטוקפטדס.

עכשיו התחילו כאבי הראש שלי עם עצמי, וכמו אותם שיכורים תהיתי האם אני מכורה, או שאוכל להפסיק כשארצה בכך.

הרגשתי שבתוך הראש שלי מסתובב לו עכשיו מערבול של כדורי 'בינגו', והכרוז הכריז כי לפני שהוא שולף כדור מנצח, קיימים בלגאנים נוספים הדורשים התייחסות.

אז בשביל להיות בטוחה שאני לא מפספסת משהו, רשמתי על פתק:

- האם אני לסבית ?
- האם אני בִּי ?
- האם אני סטרייט ?
- האם אני גבר מכיוון שלא מזיז לי שדימיטרה לא מתקשרת אלי ?
- האם אני גבר מכיוון שלא מזיז לי שאני לא מתקשרת אליה ?
- האם דימיטרה היא גבר בגלל שלא מזיז לה שאני לא מתקשרת אליה ?
- האם דימיטרה היא גבר בגלל שלא מזיז לה שהיא לא מתקשרת אלי ?
- האם אני שרלילה משום שלא בא לי יותר על דימיטרה, אפילו שהיה לי טוב איתה ?
- האם הרווחתי או הפסדתי מזה שכולם השתכנעו שהפיטורים שלי נבעו ממריבה בין שתי לסביות ?

סימני השאלה הפכו לכדורים בתוך מערבול הבינגו שהחלטתי לתת לו להסתובב עד שהגורל יתערב בענייניי.

הגורל התערב בענייניי באמצעות כרזה שהונפה בחוף קאבוס, שהכריזה על תחרות בישול שתתקיים בחוף.

הפרס לצוות הזוכה יהיה שבוע באיטליה. ולא סתם באיטליה אלא ברומא. התחרות נשאה את השם הפרובוקטיבי: $3 \times 3 \times 3 = 30$ שהסבר לו היה:

$$3 \times 3 \times 3 = 30$$

**3 צוותים – בכל צוות 3 טבחים - יבשלו 3 מנות - עבור 30 שופטים
שיגיעו מתוך התיירים בחוף קאבוס**

פרק מספר 29

התברר כי הכרזה שהגורל הניף בחוף קאבוס גלגלה אלי את דימיטרה שטלפנה והגיעה.
"אתן שתיכן השתגעטן", שמעתי את אימי נוזפת בה בפרוזדור. "לשכב על החוף בלי בגדים.
ייכנסו לכן אבנים לטוסיק".

תיכף הבנתי שזה עלול ללכת אל מקום לא טוב, ורצתי לחלץ את דימיטרה מידי אימי
שהמשיכה להמהם: "ארבע בבוקר...שתי משוגעות...גם אפשר להצטנן ככה...".

זזה בגלל שיש משהו שאין לי שם עבורו, אך תמיד הצלחתי לראות אותו לפי האופן בו
התחבקו אנשים, שכל אחד מהם הכיר את טעם הרוק שתוסס בפיו של האחר. הצלחתי, גם
אם הם ניסו להסתיר.

זה מן משהו שבני אדם לא נתנו לו שם מכיוון שלא כולם הצליחו לזהות אותו, גם כשהוא
נתקע להם בפרצוף.

כשדימיטרה הגיעה, יכולתי גם אני לראות את המשהו הזה, אבל רק אילו הייתי יוצאת מתוך
גופי כשהיא ואני התחבקנו. ובטח הייתי ממשיכה לראות אותו גם כאשר פוף גדול הפריד בין
שתינו.

זה משהו שתמיד נמצא בתוך חדר של אנשים שכך או אחרת, החליפו ביניהם נוזלים או,
לפחות, טעמו והריחו אותם. והוא מתגורר בתוכם עד שהם מתקוטטים, אם הם מתקוטטים.

וכשזה קורה, אז המשהו הזה קופץ מתוכם החוצה והולך לו, כדי לפנות מקום למשהו ששכן
שם לפני הרעד והרטט. ואז, גם במעלית צפופה הם נשמרים לא לגעת זה בזה.

גם את זה אני יכולה לראות. ואני חושבת שהיכולת הזו לראות, היא כישרון מולד של אנשים
שכל חמשת החושים שלהם חייבים לפעול בתיאום מושלם, כמו אלה של טבחים. רק שאף
אחד לא יכול לראות את המשהו הזה של עצמו.

אין לי מושג למה כל זה קורה, אבל אם אני צודקת, אז עכשיו גם אימא שלי יודעת מה באמת
עשינו שם בים. דימיטרה ואני.

ויש עוד משהו. כששני האנשים האלה נפגשים אחרי הלילה ההוא של הרעד והרטט, אז
תמיד הם מתחילים בחיוך מבולבל ובהבזקת מבטים, וכאילו בוחנים אם הצד השני חזר מפני
שהיה לו טעים או בשביל להגיש תלונה.

גם דימיטרה ואני הבזקנו מבטים ורק אחרי שהשתכנענו שאף אחת מאיתנו לא מתכוונת להגיש תלונה, דימיטרה דיברה.

"שמעת" ? אמרה דימיטרה. "יש תחרות בישול בקאבוס".

אז זהו, שגם ההודעה הזו של דימיטרה מצטרפת לבלבול של הפגישה שאחרי, שרק בימים של קשת בענן תיפתח במילים: "היה לי נורא טוב בלילה ההוא", או: "מאז אתמול אני בעננים".

כמעט תמיד הם יתחילו לדבר על איזשהו משהו שבכלל לא מזכיר את מה שהיה, ואני ממש לא רוצה להתחיל לחשוב על מה מדברים אלה שלא אהבו את מה שטעמו והריחו.

"אני יודעת" אמרתי. "ראיתי את השלט".

"אתן בטח משתתפות" ? אמרה דימיטרה בחצי תהייה.

"מי זה אתן" ? שאלתי.

"את... ענת... אימא שלך...".

"רק אם השמיים יפלו", אמרתי.

"אוי ואבוי" נבהלה דימיטרה. "ואני הבטחתי לכולם שלא תפספסי את זה".

"אז תחזרי אליהם ותגידי שטעית", אמרתי. "תאמרי להם שיש לי עכשיו דברים אחרים בראש".

"כמו מה" ? דימיטרה רצתה לדעת.

"כמו סוג מסוים של ארכיאולוגיה", אמרתי ולא שיקרתי.

"חבל", אמרה דימיטרה. "אפרודיטה כבר הודיעה שתשתתף".

"מתי אמרת שהתחרות" ? שאלתי.

פרק מספר 30

"רק אם השמיים יפלו", אמרה אימא שלי.

עמדנו בחלון המשקיף אל הים ובהינו בסירות.

"אבל אני חייבת לדפוק את הכלבה הזו", אמרתי.

"אנטוניה", אמרה אימא שלי. "זה לא הזמן הכי טוב בשבילך המילה הזו".

"אבל אימא", התבכיינתי והתעלמתי מהמסר. "אני נורא רוצה רומא. אף פעם לא יצאתי מיוון".

"ולי טוב בקרקירה", אמרה אימי בבטאה נכון את שמה האמיתי של קורפו. "לא צריכה ללכת לשום מקום".

"חבל", אמרתי. "יכולנו לנצח".

"מי זה אנחנו"? שאלה אימי. "את ודימיטרה"?

"דימיטרה מלצרית", אמרתי. "את יודעת יפה מאוד שהתכוונתי לענת".

"למה לא תיקחי גם את יאנה"? שאלה אימי.

"כי היא מתאמנת בלמות", אמרתי.

"מה היא עושה"? "נבהלה אימי".

"זה רק מן ביטוי כזה", אמרתי והלכתי לחפש את יאנה שישבה במרומי הטיילת ודיברה עם אבני החוף.

"בקאבוס מארגנים תחרות בישול", אמרתי לה. "הפרס הוא שבוע ברומא".

"בסדר", אמרה יאנה שלא היה לה אכפת ורק רצתה להמשיך עם האבנים. "אבל רק אם נבשל אוכל שחור".

"איפה ראית אוכל שחור"? רציתי לדעת.

"זה מה שיפה פה", אמרה יאנה. "אנחנו נהיה הראשונות".

"השופטים הם תיירים", אמרתי. "לא נוכל להגיש להם אוכל שחור".

"הם אנגלים", הוספתי כדי לחזק את הטיעון.

"אז תבטיחי לי שאם ננצח נבשל ארוחה שחורה", אמרה יאנה.

"מבטיחה", אמרתי.

"עם שלוש מנות", אמרה יאנה.

"לא פחות", אמרתי.

"מתי התחרות"? שאלה יאנה וכשאמרתי לה אמרה: "אם נפסיד, נגיד שזה קרה בגלל ששלושתנו היינו במחזור".

זה היה נכון משום שהמחזורים של שתינו היו מתואמים מאז שהיינו נערות, ועכשיו הצטרפה אלינו גם ענת.

ואני יודעת שזה ככה מכיוון שקראתי, באיזשהו מקום, שזה בגלל משהו קדמוני מהימים שהנשים היו צריכות לשבת במערה ולחכות לגבר, הצייד, שיחזור הביתה כדי להפרות אותן.

והטבע לא היה יכול להרשות לעצמו שכל אחת מהן תקבל את המחזור 'מתי שמתחשק לה', ולכן הוא, הטבע, עשה משהו בחוש הריח שלהן כדי שיריחו מתי מי מקבלת מה, ויתזמנו את כולן יחד. וככה זה עד היום, גם אם אנחנו לא מודעות לזה.

"עם נרות שחורים", תבעה יאנה.

"בטח", אמרתי. "אבל בלי וודו".

"גותי", אמרה יאנה והלכנו לחפש את ענת.

פרק מספר 31

"חתכתי כתף קדמית", אמרה ענת שסגרה איזושהי הזמנה לקייטרינג. "ואם תעשו במקומי 'מִזֶּזֶן פֶּלֶאס' למוסחרי קוקיניסטו, אלך להוריד מהפייסבוק את תקנון התחרות".

"תעשו במקומי 'מִזֶּזֶן פֶּלֶאס' למוסחרי קוקיניסטו", אומר שענת ביקשה מיאנה וממני שנעשה לה את החיים קלים יותר עם ה – 'מוסחרי קוקיניסטו', שהוא תבשיל של עגל ופסטה ברוטב עגבניות.

אז נכון שבתרגום מצרפתית זה בא להגיד: 'עשו לי מקום למוסחרי קוקיניסטו', אבל הכוונה היא: 'הכינו לי את כל מה שצריך כדי שאוכל להתחיל לבשל בלי להתרוצץ בין המזווה למקרר'.

ומזון פלאס למוסחרי קוקיניסטו אומר: תקצו עגבניות, שום ובצלים אדומים. המסו רסק עגבניות במים, וכדי שלא אצטרך להתרוצץ, הניחו לי תחת היד יין אדום, שמן זית, מקל קינמון, ציפורן, סוכר, ספגטי וגבינת קפאלוטירי. את המלח והפלפל אמצא בעצמי. זה מה שזה אומר.

הכנתי את ה - 'מִזֶּזֶן פֶּלֶאס' כשענת חזרה עם שלוש הדפסות של תקנון התחרות שהיה כתוב ביוונית אך גם באנגלית לטובת השופטים של הוד מלכותה.

"אז זה מה שזה", אמרה יאנה כשסיימה לקרוא.

"כן", אמרתי כשאני קוראת וגם ממיסה רסק עגבניות. "זה מה שזה".

"להשתגע משתיכן", אמרה ענת. "איך אפשר להבין מכן אם 'זה מה שזה' – זה טוב או רע?"

"אם תתנו לי להכין את מנת הַטְּבֵּרְנוֹת, אז זה בטח טוב", אמרה יאנה והתכוונה למנה שנצטרך להכין עבור בעלי הטברנות כדי שיקבעו אם אנחנו נהיה בין שלושת הצוותים שיעלו לגמר.

"מה בדיוק עובר לך בראש"? שאלה ענת.

"כתוב כאן שבשלב הזה הם רוצים מנות אוניברסליות", אמרה יאנה.

"נכון", אמרה ענת. "זה מה שכתוב".

"רק בשלב הגמר הם רוצים אוכל יווני אוטנטי", אמרה יאנה.

"ככה גם אני הבנתי", אמרה ענת.

"אז חשבתי להכין להם משהו אוניברסלי", אמרה יאנה.

"שהולך להיות מה...?? שאלתי מבלי שהיה לי סיכוי לקלוע לתשובה הנכונה.

"חשבתי על צפרדעים", התוודתה יאנה.

"צפרדעים"?!?! הזדעקנו ענת ואני.

"כן", הרהרה יאנה בקול ובהתה בכיריים. "צפרדעים על מצע של עדשים שחורות, עם נגיעות של 'גואקמולי' בשביל לשבור קצת את הגוון הכהה".

"אה יופי", אמרתי. "כבר התחלתי לדאוג שאולי ירדת מהפסים".

"רק תחשבו על זה", הפצירה יאנה. "זה יכול להיות מתכון הפתעה".

"ועוד איזו הפתעה", אמרתי. "מרוב הפתעה הם יעיפו אותנו מהתחרות".

"מה ההפתעה"? הסתקרנה ענת.

"רגלי צפרדעים", הסבירה יאנה. "יש להן צורה של עוף, עם ריח של עוף, ומרקם של עוף, אבל כשאוכלים אותן נשאר לכם בפה טעם של דג".

"אכלת רגלי צפרדעים"? התנשפנו שתינו. "איפה אכלת רגלי צפרדעים"?

"ואסיליס הכין לי", הודתה יאנה בביישנות. "זה היה כשהוא חיזר אחרי".

"ואת התמסרת לו בשביל זה"? רציתי לוודא. "את הסכמת לשכב איתו תמורת רגלי צפרדעים"?

"זה היה נורא טעים", הצטדקה יאנה. "ולא שכבתי איתו".

"ואסיליס בישל צפרדעים במחבתות שלי במסעדה"? עלתה בי בחילה. "מחבתות שאחר כך אני בישלתי בהן ואכלתי מהן?! מחבתות שהאורחים אכלו מהן"?

"לא ממש בישל", הקפידה יאנה. "יותר טיגן".

"יש לי רעיון", אמרה ענת כשעינייה עצומות. "אנחנו נגיש צפרדעים ואני אהיה זו שאבשל אותן".

"אלוהים שישמור", אמרתי. "גם את השתגעת".

"לא לא לא", אמרה ענת ונישקה את יאנה. "את נתת לי יופי של רעיון. אין לך מושג עד כמה".

"רעיון של צפרדעים"? יאנה רצתה לוודא.

"בואי נגיד של גלגול נשמותיהן", התפלספה ענת.

"את זה אני יכולה לאהוב", התלהבה יאנה.

"אז תבואי לכאן מחר באותה שעה, ועכשיו תנו לי שקט כי אני כבר באיחור עם ה- מוסחרי קוקיניסטו", אמרה ענת.

"אלוהים שישמור", אמרתי. "צפרדעים צרפתיות לשופטים בריטים".

פרק מספר 32

"מה ענת ממלמלת שם במטבח על זה שהיא צריכה לבשל לבעלי הטברנות" ? שאלה אימי כשעמדנו בחלון שהשקיף לים.

"זו מנה שהיא רוצה שנגיש לבעלי הטברנות בשלב הראשון של התחרות", אמרתי. "המנה הזו תקבע אם נעלה לשלב הגמר".

"שאני אבין", אמרה אימי. "זו תחרות בשלבים" ?

"כן אימא זו תחרות בשלבים. בהתחלה בעלי הטברנות יקבעו מי יהיו שלושת הצוותים שיעלו לגמר, ורק כעבור שבוע תתקיים הסעודה הגדולה עם התיירים וכל הבלגאן".

"אז זה מה שענת עושה במטבח" ?

"נכון", אמרתי.

"מבשלת את המנה שתגישו לבעלי הטברנות" ?

"לא. היא מבשלת את המנה שהיא מציעה שנגיש לבעלי הטברנות".

"מה זו המנה הזו", שאלה אימי.

"אין לי מושג", אמרתי. "היא אמרה שתקרא לנו כשתהיה מוכנה".

"מעניין מה היא מכינה שם", אמרה אימי.

"נכון באמת מעניין" אמרתי. "אולי יצא לך להעיף עין" ?

"כן", אמרה אימא שלי. "זה נראה יפה אבל מוזר כזה".

"מוזר כזה כמו מה" ? הייתי חייבת לדעת.

"כמו צפרדעים", אמרה אימי.

פרק מספר 33

"טה דה דה דאם", זימרה ענת והניפה את מכסה הסיר שתחתיו טבלו, ברוטב אדום, שש קציצות שנראו כמו פיות פעורים של צפרדעים שבלעו מילוי שחום.

"קווה קווה קווה", ענת הוסיפה קרקור למקרה שיאנה תחליט שזה לא בדיוק המתכון של ואסיליס.

"הרשו לי להציג בפניכן מפרום טריפוליטאי", הכריזה ענת והגישה לנו שתי מפרומות (כך אמרה שקוראים להן) על צלחת שכוסתה בקוסקוס צהוב. "אוכל אוניברסלי שהגיע מלוב", הודיעה ויצקה עליהן מן הרוטב.

כך קרה שגם אם עלו ביאנה הרהורי כפירה, הם התנדפו בחלל המטבח הודות לבלוטות טעם שאינן יודעות לשקר.

"עכשיו עם יד על הלב", פנתה ענת ליאנה. "הצפרדעים של מי יותר טעימות? שלי או של ואסיליס?"

"שלך" אמרה יאנה בפה מלא. "אבל רק שתדעי שאין לי שום כוונה לשכב איתך", הוסיפה וכולנו צחקו חוץ מאימא שלי שדרשה הסבר, וגם הצחוק של ענת לא היה בטונים הרגילים שלו, משום שהייתה עסוקה בלפזול לעברי באותן עיניים משועשעות.

"אני רואה שיש כאן תפוחי אדמה שחתכת כמו פיות של צפרדעים ומילאת בבשר", אמרה אימא שלי שכמו כל טבחית הייתה חייבת לפצח את צפונות המנה.

"וטבלת באיזושהי בלילה, טיגנת בשמן ובישלת ברוטב", הציגה יאנה את ידיעותיה תוך כדי שהיא פולטת רסיסי עגבניות.

"עד כאן זה קל", אמרה ענת. "עכשיו נראה אתכן מזהות את המילוי".

"ממממממממ... מצמצה אימי. יש כאן בשר בקר טחון, תפוחי אדמה מגוררים וגם לחם שעושה את המילוי נימוח בפה".

"הבשר הוא ראמפ סטייק שהוספתי לו שקדי עגל", אמרה ענת. "מה עוד?"

"בצל... שום... פטרוזיליה... קינמון... ציפורן... ועוד משהו שאני לא מזהה". תרמתי את חלקי.

"זה תבלין טריפוליטאי שקוראים לו חראראת", אמרה ענת. "אבל לא היה לי זמן להזמין אותו מישראל, אז הכנתי בעצמי עם אגוז מוסקט, עלי ורדים, ציפורן, זנגביל, קינמון, פפריקה ופלפל שחור".

אהבתי כשענת זרקה מילים בעברית, כפי שאהבתי לשמוע אותה מטלפנת להוריה בישראל. כי עברית ויוונית, כששומעים אותן ממרחק, הן נשמעות דומות. אני מתכוונת למוסיקה שלהן. לקצב. לחיתוך הדיבור.

"יש אצלכם תבלינים מטריפולי?" התעניינה יאנה.

"יש מכל העולם", צחקה ענת. "הם התחילו להגיע אחרי שאנטיוכוס הלך".

"מי?" שאלה אימא שלי.

"אנטיוכוס", אמרה ענת.

"אני רוצה להבין מי זה אנטיוכוס? רצתה יאנה להבין.

"רגע", ביקשה ענת והקלידה בסלולרי. "אה או קיי", אמרה. "אצלכם הוא אַנְטִיֹּכִיָה".

"אההההה", אמרנו במקלה.

פרק מספר 34

כל אלה היו צפיחיות בדבש וחלומות ליל קיץ, אבל שלוש מארבעתנו ידעו שיש בחדר פיל ששמו דימיטרה.

רק יאנה לא ידעה והיה לי רע עם זה, מפני שהמחשבה הכי מטומטמת שלי הייתה להסתיר את זה דווקא ממנה, בגלל ש- איך קרה שאנחנו תמיד יחד ואף פעם לא התחרמנתי עליה, אלא דווקא על דימיטרה!?

כאילו מה? כאילו יאנה פחות טובה? כאילו הציצים שלה פחות חלקים? כאילו הטוסיק שלה לא מספיק מוצק? ואני יודעת שזו חשיבה הכי זולה והכי מופקרת, אבל זה מה שנכנס לי לראש ולא יצא. הרי לכם.

כי הייתה זו יאנה שמעולם לא הייתי צריכה לדמיין אותה עירומה, שהרי נהגנו להתקלח באותה אמבטיה, והתערטלנו זו מול זו כמעשה שבשגרה, ואף פעם לא התגנבו אלי הרהורים של פיתוי, וכמעט שלא פזלנו האחת אל האחרת, להוציא סקרנות נעורים של: "היי כבר צומחים לך האלה...?"

אז עכשיו התביישתי גם בגלל מה שאני מתביישת בו, מפני שבושה חסודה, הגונה וראויה הייתה צריכה לבעבע מתוך מבוכה של אהבת נשים. לזלוג מתוך הסטיגמות של הלסביות. ואילו אני התביישתי על שלא עשיתי את זה עם יאנה אלא עם דימיטרה.

ומה שקרה בהמשך מוביל אותי לומר שאם יש לכן חברת ילדות, כזו שהיא כבר חלק מכן, ואם במקרה יוצא לכן לשדוד את הכתר של המלכה אליזבת... אז ישר, דבר ראשון, רוצו לספר לחברה הזו שלכם, ולו רק מכיוון שאם אתן לא תספרו לה - תמיד יהיה שם מישהו שיספר.

כך קרה שהגורל חזר להתערב בענייניי (או שבכלל הוא מעולם לא הלך) באמצעות שליחו ואסיליס, שהציע ליאנה לבוא לטברנה, תוך שהוא מבטיח לה להביא לשם את דימיטרה "כדי שגם לאנטוניה יהיה שווה לבוא".

"אני רוצה להבין מה פתאום שלאנטוניה יהיה שווה לבוא בגלל דימיטרה?" תמהה יאנה.

"מה יש פה להבין? תהה ואסיליס שהיה לו כישרון להחריב יקומים. "הן לסביות".

וכך גם קרה שמה שהיה יכול להיות לילה חביב של ריקודים ושיכרות, הפך למהומת אלוהים. ורק תחשבו על יאנה המסכנה שעמדה בחדרי והסתכלה עלי במבט של כלב שהושלך אל הגשם (או כל דימוי פתטי אחר שעולה לכם לראש).

ותחשבו גם עלי שהתפתלתי בין לומר את האמת על כך שלא סיפרתי לה בגלל שלא רציתי שתחשוב שמשוה דפוק בגוף שלה, לבין לשקר ולהגיד שזה היה בגלל הסטיגמות על הלסביות וכל הבול שיט הזה.

שתינו לא דיברנו ובכל שלב בו הייתם עוצרים את שטף המחשבות שלי ב - 'סטופ!' הייתם שולפים ממני טקסט שמופיעים בו ואסיליס ואימא שלו.

עדיין לא דיברנו כשיאנה הלכה, ואני נשארתי עם ענת ועם אימא שלי שנחה עליה רוח הקודש, וציטטה פסוק מתוך הברית החדשה, שממנו הייתי אמורה להבין שהעיתוי הכי טוב להתפייס עם יאנה הוא עכשיו. בזה הרגע ממש, שאם לא כן "אוסְגֶר לשופט שיסגיר אותי לשוטר שיכלא אותי בבית הסוהר" - או משהו כזה.

טיפסתי אל חורשת העצים שהקיפה את הבית שלי והלכתי אל ביתה של יאנה שניצב במרחק של זריקת אבן. עליתי לחדרה ואמרתי: "פחדתי שתכעסי". וזה היה הרבה יותר אמיתי מאשר "פחדתי שלא תביני" שהיה שקר גס.

"ועוד איך שהייתי כועסת", אמרה יאנה והיה לה מבט מהורהר כזה.

פרשתי זרועות והיא באה אלי. התחבקנו וירדנו לשבת מול הבית שהיה מיועד להריסה. ענת שראתה אותנו מהחלון ירדה גם היא. אילו לא השריטה של יאנה היינו יורדות לחוף. אלא שיאנה הייתה שרוטה ולכן רק ישבנו שם ובהינו בכתובת שעל הקיר.

"מה כתוב שם"? שאלה ענת.

"מוות ליהודים", אמרתי.

אחר כך שתקנו זמן רב עד שיאנה רכנה עלי ואמרה: "אני חייבת להבין משהו", ונישקה אותי על שפתי.

כשחזרתי לנשום ראיתי ששתייהן בוהות בי בפרצופים מסוקרנים ואמרתי: "או. קיי. מה עובר לכן בראש"? וזה היה כאילו שמישהו עשה 'הפעלה מחדש' ובבת אחת השתחרר המתח וגלש במורד המדרון עד שנשפך לים החשוך.

"גם אני רוצה לנסות", אמרה ענת וכבר עצמתי עיניים רגע לפני שהבנתי שהיא ויאנה מתנשקות.

עכשיו כאשר הראשונה כבר לא עקבה אחרי בעיניים משועשעות, והשנייה כבר לא כעסה עלי - הן רק רצו לדעת איך זה?

"איך זה"? שאלה ענת וגם בחושך היו לה עיניים כאלו גדולות של מישהי שבאמת רוצה לדעת.

"בעיקר מלוח ומאוד מצחיק", אמרתי.

"ואת ממש הרגשת את זה"? היה חשוב ליאנה להבין. "כי זה כמו....".

"כן" אמרתי. "זה כמו... אבל אחרת. שונה".

"כמו מה"? רצו שתיהן לדעת.

"כמו למות קצת", אמרתי. "כמו... מוות קטן".

"אבל גם אצלי זה כמו מוות קטן", אמרה יאנה ושמעתי שקצת התאכזבה.

"גם אצלי", אמרה ענת.

"נכון", אמרתי. "אבל ה - 'למות הזה' הוא הרבה יותר נוגע בהרבה יותר זמן".

"אז בטח יאנה תאהב את זה", אמרה ענת.

"את יודעת אנטוניה", אמרה יאנה והזדקפה. "אני חושבת שעברו איזה חמש עשרה שנים מאז שנכנסנו לבית הזה".

"נכון", אמרתי וזרקתי אבן על הכתובת שעל הקיר.

"של מי הבית הזה" ? שאלה ענת.

"של יהודים", אמרתי.

"של יהודים שלא חזרו", אמרה יאנה.

"אז למה לא גרים בו" ?

"כי הוא מיועד להריסה".

"ולפני זה" ?

"גם לפני זה לא גרו בו".

"אז זה מה שאני שואלת".

"יש בו רוחות", הסבירה יאנה.

"את באמת מאמינה בזה" ? תמהה ענת.

"גם את מאמינה" התפלספה יאנה. "רק שאת עדיין לא יודעת".

"אני נכנסת", הודיעה ענת והשתחלה אל מתחת הסרטים המאובקים שהיו תלויים ברישול על העצים שסביב הבית.

"גם אני נכנסת", הודעתי.

"גם אני" אמרה יאנה ושלושתנו הדלקנו את פנסי הסלולריים שלנו, ותלשנו את קורי העכביש שהיו ארוגים בפתח.

פרק מספר 35

בלילה ההוא שכבר סיפרתי לכם עליו, ב – 9 ביוני 1944 כאשר אלף שבע מאות תשעים וחמישה יהודים, תושבי קורפו, הובלו בידי שוטרים יוונים אל אנשי אס. אס. כדי שאלה יחנקו וישרפו אותם. הם, היהודים, לקחו איתם ככל שיכלו, והותירו מאחוריהם את רוב רכושם: מיטות, ארונות, כיסאות, שולחנות, אצטבאות, כלי מיטה, בגדים וכל שאתם יכולים לראות שביבכם ברגע זה ממש.

אנשי קורפו זכו ברכוש מן ההפקר, חוץ מן הרכוש שהיה בשני בתים רדופי רוחות: הבית שניצב סמוך למסעדה, וזה שעכשיו נכנסנו אל תוכו שהיה עמוס שברי רהיטים, שכילדים שימשו אותנו כמגרש משחקים טבעי.

פנסי הסלולריים שלנו הטילו צללים על הקירות, ויצרו שבילי אבק זוהרים כל אימת שאחת מאיתנו נתקלה ברהיט שרגל אנושית לא בעטה בו מזה יותר מעשור. גם הירח תרם מאורו מבעד לפתחים הפרוצים.

"יש פה רוחות", אמרה יאנה.

"כן, בטח", אמרה ענת.

"זה לא שאני מאמינה ברוחות", הסבירה לה יאנה. "אלא זה שאני יודעת שהן כאן".

"אני מאמינה שאת מאמינה שאת יודעת", חזקתי אותה.

"יש הבדל בין להאמין ובין לדעת", אמרה יאנה. "אנשים עלולים להאמין שיש גמדים בתוך הקטשופ, אבל אני יודעת שיש כאן רוחות".

"אז רק לצורך הוויכוח שלנו", אמרה ענת וסינוורה אותה עם הסלולרי. "איך את יודעת שאת יודעת" ?

"כי אני רואה אותן", אמרה יאנה.

"כמו שאת רואה אותי" ? שאלה ענת והאירה את עצמה.

"כמו... אבל אחרת. שונה", אמרה יאנה בחקותה אותי.

"כמו מה" ? התעקשה ענת.

"כמו עשן", אמרה יאנה ושוב שתקנו עד שענת דיברה.

"בואו נדמיין לעצמנו את האנשים האלה שפתאום דופקים להם בדלת והם צריכים לצאת אל הלא נודע", אמרה ענת ועצמה עיניים. "רק תחשבו מה עבר להם בראש:

את מי הם תופסים ראשונים... ולמי הם נותנים לצעוד בכוחותיו שלו ?

מה הם אורזים... ומה הם מותירים מאחור ?

מה הם מותירים מאחור בלית ברירה... ומה הם מותירים מאחור בשביל למצוא אם יחזרו" ?

"א-נ-ט-ו-נ-י-ה" ! שמעתי את זו ששנתיים חיפשה רעשים על הים: "אם הגרמנים באים עכשיו, מה את משאירה מאחור בשביל שאולי תחזרי ותמצאי" ? !

תפסתי את צלב הזהב שהתנדנד על חזי ואמרתי: "את זה וגם את ההוא שם מכסף", ולאחר הרהור קצר הוספתי: "וגם את שתי הטבעות האלה ! רגע ! וגם את העגילים".

"הסירי הכול והכניסי לכאן", אמרה ענת ופתחה את הפאוץ' ששלפה מחגורתה.

הסרתי והכנסתי.

"עכשיו נראה אותך מדברת עם הרוחות", אמרה ענת ליאנה. "היכן היית מחביאה את הפאוץ' הזה בשביל לחזור ולמצוא אותו" ?

יאנה פזלה לימין ואחר כך לשמאל, וכאילו שמישהו הוליך אותה ביד היא ניגשה אל קיר הלבנים, שלחה אלומת אור כלפי מעלה ואמרה: "זה גבוה לי".

וכך קרה שענת ואני גררנו אליה שברי שולחנות וחלקי כיסאות והצבנו אותם אלה על אלה, ויאנה טיפסה עליהם לאור פנסים וירח, כשהיא נעזרת בידה הימנית, ואוחזת בפאוץ' בשמאלית, עד שהגיעה אל לבנה שכאילו סומנה עבודה, ובה נעצרה.

"אני צריכה פטיש ואזמל", דיווחה יאנה. "הלבנה הזו הודבקה, זה לא מלט".

רצתי הביתה וחזרתי עם פטיש וסכין שעיקמנו והפכנו למעין אזמל, ויאנה חצבה סביב הלבנה, משכה אותה בזהירות, הניחה אותה על חזה, נצמדה לקיר ושלפה מתוכו גליל גדול. אחר כך ובאותה זהירות, החזירה את הלבנה למקומה.

פרק מספר 36

עכשיו היה הגליל מונח על השולחן במטבח ליד נר שאימא שלי הדליקה "בשביל הנשמות של האנשים האלה", כך אמרה.

הוא היה גליל בד כמו זה שטבחים מגלגלים בו את הסכינים שלהם, אלא שהגליל שמצאנו היה בצבע חום ואילו ההוא שחור.

הקשר שנוצר בין יאנה לענת הביא לשולחן משהו שלא היה בו קודם לכן. הוא החל להירקם כאשר הן התנשקו, נפרם כאשר ענת פקפקה ביכולתה של יאנה לראות רוחות, כמעט שנקרע עם ההגשה המתריסה של הפאוץ', ונשזר באחת ברגע בו קרסו פקפוקיה של ענת.

המסתוריות והמלנכוליות של יאנה היו בשבילי תופעות שגדלתי איתן, ונראו כה טבעיות בעיני, עד שלא עלה על דעתי שיש מי שבעיניו, היא, יאנה, עלולה להיחשב כלא לגמרי שפוייה.

וגם חשבתי לעצמי שאם אני מבינה משהו בטבע האנושי, ענת תהפוך עכשיו מכופרת למאמינה אדוקה. ככה זה תמיד עם כופרים, שכשהם מתהפכים הם עושים את זה בענק.

ואני מספרת את זה גם משום שלא נחפזנו לפתוח את הגליל, ואפילו צצה בי מחשבה של שפית להניח עליו נייר-כסף, ולהמתין עשרים דקות לפני שפורסים אותו, כמו שעושים עם רוסטביף שזה עתה יצא מהתנור.

אבל האמת הייתה שחיכינו ליאנה שתפתח אותו, ולא משום שהיא זו שטיפסה ומצאה, אלא מכיוון שזו הייתה המתנה שהרוח הבטיחה לה בילדותה. זו שעליה סיפרה לדורך של השכונה.

אלא שיאנה אמרה שהיא צריכה לבדוק משהו.

"אני צריכה לבדוק משהו", אמרה יאנה והלכה להסתודד עם המחשב הסלולרי שלי, וכשחזרה המהמה לעצמה על המשהו הזה שהוא אפילו יותר טוב ממה שחשבה.

"זה אפילו יותר טוב ממה שחשבתי", מלמלה יאנה והתירה את החבל שהיה כרוך סביב הגליל שאותו גוללה על השולחן, ובשתי תנועות הסיטה לצדדים את כנפי הבד שהגנו על תכולתו, וארבעתנו חזינו במצבור של תכשיטי זהב ויהלומים.

אם להיצמד לאמת הרי רק שלושתנו התמקדנו בתכשיטים, בעוד יאנה חיטטה בשולי יריעת הבד, במה שנראו כמו כיסים שמתוכם בצבצו ניירות ותצלומים, ואז גלגלה עיניים הפוכות והתעלפה.

פרק מספר 37

מיומנות שאדם רוכש בילדותו, תעמוד לצידו עד יום מותו.

יש אנשים שלעולם לא ישכחו כיצד רוכבים על אופניים.

ויש אנשים שלעולם לא ישכחו כיצד שוחים בים.

ויש אותי שלעולם לא אשכח כיצד לתפוס את יאנה עוד לפני שהיא מרסקת לעצמה את האף על אבני החוף.

כך קרה שצדתי את יאנה המעולפת, עוד לפני שנחבטה ברצפה שעליה השכבתי אותה, וראיתי שאחזה בתצלום בו צולמה היא עצמה בילדותה.

אחר כך שבה להכרתה ואמרה שהיא רוצה לרדת לים, וזה גם מה שעשינו, ואתם כבר מבינים שבקורפו לא ממש מתרגשים מאנשים שמתעלפים, ובטח לא ממהרים להזעיק אמבולנס שיזדחל על כבישי עיזים צרים ומחוררים, אלא פשוט מניחים להם לשוב להכרתם.

"אתן תרדו לחוף", אמרה אימא שלי וגוללה חזרה את גליל הבד. "ואני אלך לדבר עם אלפידה". כך אמרה והלכה אל אימה של יאנה כשהגליל תחת בית שחיה.

היום ובהסתכלות לאחור אני מבינה עד כמה שונות חוויותיה של בחורה שנולדה ומתגוררת סמוך לחוף ים, מחוויותיה של בחורה שנולדה ומתגוררת, הבה נאמר, בליבה של עיר.

מי שהמיית הגלים והתנפצותם שרקו באוזניה החל מן היום בו נשמה את נשימתה הראשונה, ומי שצפתה מחלון ביתה בנתיבי כסף שריצדו בלילות ירח על פני המים, ומי שהקשיבה ליבבת רוחות בימים חשוכים של ברקים מבזיקים שקדחו בנחשולי תהומות אפלים – אין פלא אם בחורה כזו צוללת עם בתולות ים, מפליגה באניות רפאים, ולא זוקפת גבה כאשר חברתה המעולפת אוחזת בתצלום שמוכיח כי היא גלגול נשמתה של ילדה שנחנקה ונשרפה לפני שלושה דורות. גם לא שומטת לסת כאשר היא מפסיקה להתעלף על אבני החוף הודות לסגירת חשבון עם רוח שהבטיחה לה מתנה.

בחורות כאלו היינו יאנה ואני, ובחורה כזו הפכה להיות גם ענת אשר בליל ירח, על חוף ימה של קורפו, למדה תוך שעה את אשר לא למדה בכל שנותרה בתל-אביב. ייתכן שגם עזרו לה חיפושי הרעשים על הים. לכו תדעו.

שלושתנו ישבנו על אבני החוף אותן הטלנו אל הים בזו אחר זו.

"יאנה", קראתי בשמה כדי ללכוד את תשומת ליבה. "למה התכוונת כשדיברת על איזשהו משהו שהוא אפילו יותר טוב ממה שחשבת".

"התכוונתי ללילה הזה", אמרה יאנה. "דיברתי על הירח".

"על הירח" ?

"כן. עליו ועל השמש".

"על השמש" ?

"כן, כי זה חשוב".

"ולמה זה חשוב" ? רציתי לדעת.

"כי כדי שזה ייעשה נכון", אמרה יאנה. "הם צריכים להיות באותם המזלות כמו בלילה בו האנשים ההם החביאו את מה שמצאנו".

"והם היו ב...מזלות ההם" ?

"כן, בטח", אמרה יאנה. "אחרת היינו צריכות לחכות עד שיהיו".

"כמה זמן היינו צריכות לחכות" ? שאלתי בחשדנות.

"רגע אני בודקת", אמרה יאנה והקלידה בסלולרי.

"תשע עשרה שנים", אמרה כשסיימה לחשב. "היינו צריכות לחכות תשע עשרה שנים. אבל הלילה הם היו במזלות הנכונים", הרגיעה אותי יאנה.

"יהיו איפה" ? שאלה ענת.

"בתאומים ובגדי", אמרה יאנה. "השמש בתאומים והירח בגדי. גם בלילה ההוא הם היו שם. ואני מדברת איתכן על עשר בלילה". הקפידה יאנה ונופפה באצבעה.

"וזה נדיר", שאלתי.

"השמש תמיד בתאומים בתשעה ביוני", אמרה יאנה. "אבל יחד עם הירח בגדי זה קצת נדיר. אפילו די נדיר. אפילו מפתיע שזה יצא לנו ככה".

"עכשיו הוא בגדי" ? שאלתי והצבעתי על הירח.

"כן", אמרה יאנה. "אתמול הוא היה בקשת ומחרתיים הוא יעבור לדלי. זה לא נורא מסובך. יש תוכנה בשביל זה".

"כמה זמן לוקח לו לעבור את כל המזלות" ? הסתקרנה ענת.

"כמו המחזור שלי", אמרה יאנה. "עשרים ושמונה יום".

פרק מספר 38

"הכל אצל אלפידה", הודיעה אימא שלי ופערה עלינו עיניים ענקיות. "ולא צריך לדבר על זה יותר", אמרה.

עם שחר הן שמו את פעמיהן אל אתונה, אלפידה ואימא שלי, ואילו אנחנו עברנו אל פינת הניסויים ואל המפרום של ענת, שהוא תערובת של בשר עגל בתוך טבעות פעורות-לוע של תפוחי אדמה, טבולות בבליה ומטוגנות בשמן עמוק, עוד לפני בישולן ברוטב עגבניות, מוגשות על מצע של קוסקוס.

חיתוך הטבעות, פעירת פיותיהן, השרייתן במי-מלח והברשתן בחלבון של ביצה – היו הג'וב שלי.

'לפעור פה לטבעת' זה אומר לחתוך לרוחבה עד או-טו-טו הקצה, כדי שיהיה אפשר 'לפעור פה' בין שני החלקים מבלי לנתקם זה מזה. צפרדעים, נו.

הג'וב של ענת היה להכניס את הבשר הטחון אל תוך קערה ולעטפו בבצלים קצוצים, פטרוזיליה קצוצה, תפוחי אדמה מגוררים, תבלינים, ביצים ופיסות זעירות של לחם סחוט.

פעולת עיטוף זה אומר לטוב ולמזג בעדינות את ההם אל תוך ההוא ולהיפך, מבלי לבחוש. תחשבו שאתם מלטפים אבטיח. אבל אחד כזה שאתם ממש אוהבים.

שתינו סתמנו בתערובת הבשר את הפיות שפערתי בטבעות, ושתינו טבלנו בקמח ובביצים וטיגנו בשמן עמוק.

יאנה הופקדה על הכנת הרוטב שהכיל כמות נדיבה של שמן זית, בצל, עגבניות, פטרוזיליה, נענע, שום, גזר ולימון כבוש. הכל טוגן ובושל מראש.

כדי למנוע חריכה ריפדנו סיר כבד בפרוסות של תפוחי אדמה מטוגנות ו... Vuala, הכל נכנס פנימה: הרוטב נכנס ראשון ובתוכו הטבענו את המפרומות המטוגנות לבישול של 30 דקות. סיר מכוסה. אש נמוכה.

את הקוסקוס גנבנו מהמקרר של אלפידה שנסעה עם אימי לאתונה.

הגשנו לעצמנו מפרומות על קוסקוס ברוטב עגבניות. מעדן.

בעניין הקוסקוס ואם נורא משעמם לכן או שאתן תחת הנחיה רפואית של ריפוי בעיסוק:

- הרתיחו מים בגובה של חצי סיר לאידוי קוסקוס.
- שפכו חצי קילו סולת אל קערה תוך כדי שאתן מטפטפות עליה מים, משהו כמו כוס, ובתנועה סיבובית החדירו אותם לסולת.
- הוסיפו את חצי הקילו שנותר וערבבו פנימה כוס שמן זית יחד עם מלח ופלפל שחור טחון.
- העבירו דרך רשת ייחודית לקוסקוס אשר ענת מכנה 'קישקש'.
- התפוחו שעה על סיר האידוי תוך יצירת ארובות בסולת.
- היפכו אל תוך קערה והוסיפו שלוש כוסות מים רותחים.
- כסו במגבת לעשרים דקות.
- העבירו שוב דרך ה – 'קישקש' והחזירו אל סיר האידוי לשלושים דקות נוספות.

או:

שפכו אל קערה שקית קוסקוס שקניתן במרכול, הוסיפו מרק צח ורותח עד כדי כיסוי, כסו במגבת לעשרים דקות ו... Vuala. בדיוק אותו הטעם. אולי, אפילו, יותר טעים.

אלא שבתחרות, כמו בתחרות, חייבים להכין הכל תחת עיניים בוחנות, ורק מי שנורא בא לו להיפסל, קונה שקיות קוסקוס במרכול.

עכשיו כמה מילים על הכנסת אורחים ושמן עמוק.

אם אתם מבשלים עבור אורחים, לעולם (שזה אף פעם) אל תתעסקו עם מתכון שזו לכם הכנת הבתולים שלו. את הפעם הראשונה שמרו לעצמכם ולבני ביתכם. לא לאורחים ולא לשופטים. כבר היו שפים שקפצו מהגג בגלל השטות הזו.

זו הסיבה שערכנו ניסויים, אפילו כפולים, שזה אומר שכל מנה ששקלנו להגיש לשופטים, התבשלה ונבחנה בפיותיהן של חמש נשים שהן שלושתנו והאימהות. אני מתכוונת לשתים מקורפו.

וכן, כמובן, שמן עמוק. האם אתם בדרך לטגן צ'יפס? האם נכון שההיגיון שלכם אומר שטיגון במעט שמן יניב צ'יפס פחות שמנוני? נכון שכן? אז לא!!! דווקא טיגון בשמן עמוק יניב צ'יפס פחות שמנוני. למה? ככה! לא יודעת למה, אבל כך זה גם עם קציצות וקוביות של חצילים. על בצל וגזר נדבר בפעם אחרת. אולי. אם אני אזכור.

עכשיו אני רוצה להסתכל לכם בעיניים ולומר בלי למצמץ, שהאירועים האלה התרחשו בקורפו בדיוק כפי שכתבתי, אחד לאחד, וכמוהם גם סדר הבישולים ורכיבי התבשילים.

אבל כדי למנוע עוגמת נפש ממי שחוטפים רסיסי מתכונים ורצים לבשל, ועל מנת שלא תשבו לי על המצפון, אני מבקשת להבהיר כי דרושה מידה מסוימת של, הבה נאמר, התנסות קודמת, כדי שזה גם יצליח.

אני מתכוונת שכשכתבתי שיאנה הכינה רוטב שהכיל שמן זית, בצל, עגבניות, פטרוזיליה, נענע, שום, גזר ולימון כבוש – לא כתבתי שהיא הוסיפה גם מים, מכיוון שכל בשלן יודע שכך עושים. אז עכשיו תעשו הרחבה ותבינו על מה אני מדברת איתכם.

והכי חשוב: הגשנו מפרום לבעלי הטברנות והתברגנו בשלישיית הגמר יחד עם אפרודיטה וצוות נוסף ממסעדה של מלון שלא אזכיר את שמו.

פרק מספר 39

עכשיו ישבנו במטבח של אימא שלי ותכננו את שלוש המנות היווניות שנגיש לתחרות.

"אנחנו צריכות לחשוב עם הראש של השופטים", אמרה ענת. "לא עם הראש שלנו".

"הם אנגלים", אמרתי. "כמעט כולם שם אנגלים. יש להם ראש אנגלי".

"האנגלים אוהבים הרבה בשר ואוכל פשוט", אמרה ענת. "רק תחשבו על הרוסטביף ועל הפודינג יורקשייר שלהם. תחשבו על הפיש אנד צ'יפס ועל הנקניקיות המתפוצצות ששכחתי איך קוראים להן".

"בנגרז אנד מאש", אמרה יאנה ושלושתנו בהינו בה.

"מה אתן מסתכלות עלי ככה", כעסה יאנה. "זה מה שהם אכלו במלחמה".

"אלה אנשים אמיתיים", אמרתי. "לא כמו הפלצנים בצד השני של הלאמאנש".

"אלא שהמנות הפעם חייבות להיות יווניות אוטנטיות", אמרה יאנה. "זה מודגש בתקנון".

"בנות", אמרה אימא שלי. "תיזהרו עם זה".

"להיזהר עם מה? שאלתי.

"עם היווניות האוטנטיות", אמרה אימא. "הם לא כתבו את זה סתם".

יאנה הביטה בתקנון ואמרה: "רק שתדעו שאת האוטנטיות האלה אנחנו צריכות לבשל על החוף לעיני התיירים".

"נכון", אמרה ענת. "אז בואו נחליט מה מבשלים".

כך קרה שלאחר נהרות של ויכוחים ומפלים של התייעצויות, בחרנו ב: 'פפוטצאקיה' כמנת פתיחה, שזה חציל ממולא בשר ברוטב בשמל. 'מוסחרי קוקיניסטו' כמנה עיקרית, שזה, כפי שאתם כבר יודעים, תבשיל עגל ופסטה ברוטב עגבניות, ו – 'רבאני יונו' כמנת קינוח, שזו עוגת סולת אפויה עם נגיעות של תפוז. שלושתן על טהרת האוכל היווני האוטנטי.

פרק מספר 40

חזרתי מהירקן עם חמישה חצילים ושאר ירקות, ומצאתי את דימיטרה בשיחה עם אימא שלי, שבדיוק הייתה צריכה לקפוץ אל אלפידה, מפני שנכנס לה לראש שהיא אמורה להשאיר אותנו ביחידות.

מסיבה עלומה, כלשהי, לא היה זכר גם לענת ויאנה.

"דימיטרה", אמרתי. "את עומדת לבשל 'פפוטצאקיה'."

"לא אני לא", אמרה דימיטרה. "אני מלצרית, שכחת? אני מוכנה להגיש 'פפוטצאקיה', אבל לא לבשל".

"רק רגע", אמרתי והתזתי עליה מים. "הנה עכשיו את טבחית, הטבלתי אותך מחדש".

דימיטרה צחקה ואמרה: "זה מזכיר לי שאני צריכה לשאול אותך משהו לפני שאלך".

"לא אתן לך לשכוח", הבטחתי לה. "אבל עכשיו קחי חציל וחצי אותו לשניים. הנה כך, כמוני".

דימיטרה פרסה חציל ואמרה שהיא ירדה לאפרודיטה.

"ירדתי לאפרודיטה", אמרה דימיטרה כאילו גילתה לי סוד ממלכה.

"יופי לך" אמרתי. "עכשיו הברישי אותו בשמן זית ופזרי עליו מלח, פלפל וטימין. כן ככה. בוודאי עם הידיים, אלא עם מה חשבת?"

"וזה לא מפריע לך?" שאלה דימיטרה.

"להיפך", אמרתי. "בלי טימין זה לא 'פפוטצאקיה'".

"את יודעת יפה מאוד על מה אני מדברת איתך", אמרה דימיטרה ועיסתה את החציל.

"כן, בטח", אמרתי. "ואת החצילים שתסיימי הניחי על הרשת ו...הופ לתנור".

"ירדתי לאפרודיטה תחת השולחן", נכנסה דימיטרה לפרטים. "מי כמוך יודעת שהיא לא לובשת תחתונים".

"או.קיי דימיטרה", אמרתי תוך כדי שאני קוצצת בצל ושום. "אני מבינה שאת רוצה לדבר על משהו".

"נכון", אמרה דימיטרה. "ירדתי לאפרודיטה ואני חושבת שמישהו ראה".

"את בטח נורא גאה בעצמך", אמרתי. "כי זו כבר הפעם השלישית שאת מספרת לי, אבל ככה לא תלמדי לבשל 'פפוטצאקיה'".

"לעזאזל ה - 'פפוטצאקיה'", התרגזה דימיטרה. "אני אומרת לך שמישהו ראה".

"מה ראה" ? (הקפצתי במחבת בצל בשמן זית והוספתי שום).

"שירדתי לה".

"מי זה המישהו הזה" ? (הוספתי טימין, קינמון, ציפורן, מלח ופלפל).

"לא יודעת. ראיתי רק גב בורח".

"ולמה זה חשוב" ? (פיזרתי והשחמתי בשר בקר טחון).

"כי רציתי שתשמעי את זה ממני ולא ממישהו אחר".

"למה שמישהו ירצה לספר לי" ? לא הבנתי. (יצקתי יין אדום ונידפתי אלכוהול).

"כי אנשים רעים", אמרה דימיטרה. "כי הם יודעים שאת ואני...".

"כן דימיטרה", עודדתי אותה. "מה הם יודעים שאת ואני.. ?" (הוספתי רסק וריבועי עגבניות).

"חשבתי שיש בינינו א...".

"את מתכוונת שאנחנו זוג" ? רציתי לוודא וכיביתי אש.

"כן" אמרה דימיטרה בהקלה.

"אז למה את יורדת לאפרודיטה" ? (גררתי פנימה גבינת kefalotyri עם פטרוזיליה ונענע).

"אנטוניה", דמעה דימיטרה. "אל תכעסי עלי, גם ככה קשה לי".

"דימיטרה יפה שלי", אמרתי. "אל תבכי, אני סתם צוחקת איתך. אנחנו לא זוג ולא שום דבר, ואת יכולה לרדת לאפרודיטה ולכל מי שתרצי".

"באמת לא אכפת לך" ? נעלבה דימיטרה.

"היית רוצה שיהיה אכפת לי" ? שאלתי והעברתי את החצילים אל תבנית אפייה.

"כן", אמרה דימיטרה. "הייתי רוצה שיהיה אכפת לך".

"אז למה את יורדת לאפרודיטה" ? רציתי להבין והתחלתי להזכיר לעצמי את יאנה.

"כי אני קצת מאוהבת בה", התוודתה דימיטרה ועכשיו כבר דהרו הדמעות על לחייה.

"אז הנה לך", אמרתי. "לא ירדת לסתם אחת אלא למישהי שאת מאוהבת בה". (יצרתי גומות בבשר החצילים).

"רק קצת", הבטיחה לי דימיטרה. "לא תכננתי שזה יקרה, זה פשוט קרה".

"ספרי לי על זה", אמרתי לה. "אין כמו הרגעים הספונטאניים". (תלשתי חופנים מתוך העיסה והחדרתי אותם אל תוך הגומות).

"אז את לא כועסת" ?

"מה פתאום שאכעס" ? אמרתי. "היה בינינו לא יותר מלילה". (הצבתי סיר על הכיריים).

"זזה לא עשה לך כלום" ? התפלאה דימיטרה וכבר לא בכתה.

"בטח שזה עשה לי", אמרתי. "אבל לא משהו שצועדים איתו לכנסיה". (הכנסתי לסיר והקצפתי חמאה, קמח, מלח ופלפל).

"נוכל לעשות את זה שוב...", אמרה דימיטרה ספק בהבטחה ספק בתהייה.

"מתי שתרצי", אמרתי. "אז עכשיו תני לי את החלב. אופס000, לא מהמקרר. את ההוא מהשולחן. חלב קר עושה גושים בבשמל".

"את לא אומרת סתם" ? רצתה דימיטרה שאבטיח לה והגישה לי את החלב.

"לא, לא סתם", אמרתי ולא שיקרתי. "היה לי טוב איתך". (בחשתי פנימה את החלב בחמש פעימות).

"זה עשה טוב גם לי", אמרה דימיטרה בחולמנות.

"אם כך אנחנו בטוב", אמרתי וראיתי שהופיעו בועות.

"אז בואי נתנשק", הציעה דימיטרה והגישה לי את שפתייה.

"רגע", אמרתי. "רק תני לי להסיר מן האש".

התנשקנו.

"נזכרתי שיש משהו שאני צריכה לשאול אותך", אמרה דימיטרה ובלעה אוויר.

"כל דבר", אמרתי.

"זה נכון שאתם יהודים" ?

שילבתי פנימה kefalotyri, חלמונים, מוסקט, מלח ופלפל, יצקתי על החצילים ואפיתי בתנור.

פרק מספר 41

הייתה זו דימיטרה שנתנה את האות לשלושה צירופי מקרים עוד לפני שנדם קול טריקת הדלת בלכתה.

הצירוף הראשון הופיע בחלון המשקיף אל הים בו נראו ענת ויאנה מטפסות ועולות אל הבית כשבידיהן שקיות מזון, וזה קרה ברגע בו בחלון הצופה אל רום המדרון הגיח הצירוף השני בצורת אימא שלי שגלשה וירדה מאלפידה הישר אלינו, ושני אלה התרחשו בעוד דימיטרה התניעה את מכוניתה ונופפה לשלום לשני הצירופים גם יחד.

לרגע עבר בי מה שנהוג לכנותו בשם 'ויז'ן', כשמסקופי החלונות הבהבו כאילו היו מסגרות של תמונות שבתוך אחת מהן נעות ענת ויאנה על רקע של גלי ים, ובאחרת גולשת אימא שלי על רקע של מדרון מיוער.

תוך דקה נכנסו למטבח אלו שטיפסו וזו שגלשה, וענת אמרה שהן הביאו את כל מה שצריך עבור ה – 'רבאני היווני', ואימא שלי אמרה: "יש פה ריח של 'פפוטצאקיה'", ואילו יאנה אמרה: "מה פתאום הכנת לבד ? הרי סיכמנו שנכין יחד ! אה, רגע, הבנתי, סליחה", והלכה לטעום.

"זה טעים אבל יותר מדי מלח", הכריזה יאנה וסגרה את התנור.

"אני יודעת", אמרתי. "ולא! זה לא בגלל זה!" הוספתי כשהן צחקו. "בדיוק להיפך".

"בסדר, בסדר", אמרה יאנה. "את תובילי את ה – 'פפוטצאקיה'. אני אוביל את ה – 'מוסחרי קוקיניסטו'. וענת את ה – 'רבאני היווני' ואת הספגטי עבור ה – 'מוסחרי קוקיניסטו'."

ובזה היא עשתה את שלא עושים רבים וטובים שנכשלים בהמון תחרויות בישול בטלוויזיה, ואני מדברת איתכם על תוכניות בהן רואים זוגות ושלישיות, שמבשלים יחד ויוצרים אסון קולינרי משותף, רק משום שלא קבעו מראש מי עושה מה.

כך קורה שהראשון רץ להביא ביצים, השנייה טוחנת עוגיות, בעוד השלישית קוצצת פטרוזיליה. והם מודחים מהתחרות לא משום שהייתה להם תוכנית גרועה, אלא משום שלא הייתה להם תוכנית כלל. אין פלא ששופטים כמו גורדון רמזי יורקים את הבישולים שלהם.

ועוד משהו שכבר אמרתי במקום אחר: ניסויים, ניסויים, ניסויים: בשר טחון לא רוצה להזדווג עם מחית תפוחי אדמה אלא אם כן תוסיפו לו ביצה, ואם אתם גם מצפים שמישהו יאכל את זה, שפרו אותו בבצל מטוגן שיקפיץ את טעמם של הכיסנים שאתם מכינים, ולא שוכחים שהבצק למנה הזו זקוק ללילה שלם במקרר.

ושתי מילים על ידענות: הישמרו לכם מפני פלצנות שהולכת שלובת זרוע עם שמות מפוצצים שמאתגרים את ידענותם של השופטים.

אם החלטתם להגיש לתחרות ריזוטו איטלקי, הותירו את שם המנה על כנו: 'ריזוטו איטלקי', שהוא שם כולל לסוגים רבים של ריזוטו שמעניקים לכם מרחב פעולה גדול, לעומת מלכודת כדוגמת 'ריזוטו א-לה מילאנס' שהוא ריזוטו ייחודי נוסח מילאנו, מה שאומר אורז לא שטוף מסוג ארבוריו, שומן בקר ולא חמאה, בשר בקר, ציר בקר, מח עצם, בצל, פרמזן, זעפרן ויין לבן יבש, שאם נפקד מקומו של אחד מהם מן המנה, אתם צפויים להפגזת ידענות מצד השופטים ובהזדמנות זו גם לניקוד נמוך, אף כי הגשתם לשולחן אורז טעים.

ועדיין בעניין הטעם, כך או אחרת, אל תנסו את זה לראשונה על שופטי התחרות, אלא צאו לרחוב וחלקו טעימות למי שנמצאים שם, בתנאי שהם לא אימא שלכם.

ואם כבר מדברים על אימא שלכם שתחיה שנים ארוכות ותהיה בריאה, אבל אם קרה והיא כבר הלכה לעולמה, אז מנוחתה עדין, אבל תהיה זו טעות לכבד את זכרה במתכון פשטידת הקישואים שירשתם ממנה, זו שנהגה להכין עבורכם בלילות שבת או ראשון, מכיוון שיש הרבה דרכים להתעופף מתחרות בישול, אבל גם זו מוצלחת, משום שכל בישול שמבעבע לאור דמעות וזיכרונות, מסתיים בבכי. בישול מוצלח הוא זה שמביא עימו שמחה וחיוכים ולא עצבות ודיכאון.

פרק מספר 42

יאנה הציעה שנרד לחוף כדי להמשיך בחגיגות 'אי התעלפויותיה' – כך אמרה.

השארנו את ענת לעזור לאימא שלי להכין משלוח לקייטרינג וירדנו לחוף, כשלתע ראיתי את האישה הגבוהה והמצועפת שהטיחה חצילים בצלם הרוסי.

היא יושבה על שרפרף נמוך ושיחקה בקלפים עם אישה בעלת חזה ענק, ורק כשהתקרבו הבנתי שהן לא משחקות אלא עוסקות בהגדת עתידות, ולפי התנועות ושפת הגוף היה ברור שהמצועפת היא זו שמגידה, בעוד בעלת החזה הענק היא המוגדת, שנראתה מאוד מרוצה כששילמה והלכה.

"לקחת איתך ארנק? שאלה יאנה.

"יש לי חמישים אירו", אמרתי. "אבל את הרי לא הולכת לשבת מול הנוכלת הזו".

"אני נורא רוצה", אמרה יאנה. "לא אסלח לעצמי אם לא אלך".

"היא תגיד לך מילים שהיא אומרת לכולם", אמרתי. "זו פסיכולוגיה בגרוש".

יאנה לא ענתה ואני נעצתי את שטר הכסף בידה המושטת.

"בעצם", אמרתי. "לך היא תגיד מילים אחרות. מילים שיתאימו לגותיות שמרוחה עלייך".

"אף פעם לא הייתי אצל אחת כזו", אמרה יאנה. "אני חייבת את זה לעצמי".

"המון אנשים לא היו אצל אחת כזו", אמרתי. "ולא הפסידו כלום".

"מה כבר יכול לקרות"? אמרה יאנה והלכה, ואילו אני טבלתי רגליים בים וחשבתי לי שחופים שאנשים נלקחו מהם אל מותם, שונים מחופים שאינם כאלה. רובצת עליהם עננה של נשמות המתים. אפשר להרגיש את זה במים.

"היא אמרה שיש אנשים שחושבים עלי מחשבות רעות", סיפרה יאנה כשחזרה.

"יאנה את כזו טיפשה", אמרתי. "גם לי יש אנשים שחושבים עלי מחשבות רעות".

"היא אמרה שהאנשים האלה גם ינסו לעשות לי משהו רע".

"הן כולן אומרות את זה", אמרתי. "בטח גם רצתה למכור לך קמע בשביל להתגונן מפני המשהו הרע הזה".

"לא", אמרה יאנה. "היא ראתה בקלפים שאנשים טובים ממדינה רחוקה יצילו אותי מהרעים האלה, ושגם הרעים האלה הם לא ממש רעים".

"מי לא ממש רעים", לא הבנתי.

"האנשים הרעים האלה", הסבירה יאנה.

"הן כולן מדברות כך", אמרתי. "מסבכות את הדברים כדי שתסתקרני ותשלמי להן יותר".

"היא לא לקחה כסף", הודיעה יאנה והחזירה לי את חמישים האירו. "היא אמרה שממני אסור לה לקחת".

"למה דווקא ממך אסור לה לקחת? רציתי להבין.

"מפני", כך יאנה בגאווה: "שאני אתחתן עם המוות".

"את תתחתני עם המוות"? ניסיתי לעכל.

"ממש כך", צהלה יאנה.

"שלא תגידי שלא הזהרתי אותך", אמרתי. "רק ראתה את הפרצוף הגותי שלך וישר בום טרח 'מוות'".

"כן? אז איך זה שיהיו לנו שבעה ילדים?" רצתה לדעת.

"למי יהיו שבעה ילדים?" ניסיתי להדביק את הקצב.

"לי ולמוות", בישרה יאנה.

"יהיו לכם שבעה ילדים?" שאלתי בקהות חושים.

"שלושה בנים וארבע בנות", פסקה יאנה. "שניים מהם תאומים".

"יאנה", אמרתי בעייפות. "בימים בהם סתם התעלפת על החוף היה לי הרבה יותר פשוט איתך".

פרק מספר 43

למחרת נסעה יאנה אל נמל התעופה של קורפו וחזרה עם חפיסת קלפי טארוט וספר הדרכה. הסבירה כי קנתה אותם דווקא שם מכיוון שרצתה שיגיעו עם ריחות של מדינות רחוקות. עד כדי כך הוקסמה.

"הנה הביטי בעצמך", הציעה לי. "הנה קלף המוות, רואה?"

"ותראי מה כתוב כאן", אמרה ודפדפה בספר ההדרכה: "כתוב כאן שזה בכלל לא 'מוות' פיסה אלא 'התחדשות'".

"הנה אני מקריאה לך: 'הקלף מייצג התחדשות גדולה וכבירה שתשנה את חיי האדם מקצה אל קצה. הוא מסמל את מות הישן והולדת החדש'".

"יופי", אמרתי ללא חדווה. "עכשיו אני רגועה".

"וכדאי שתהיי", אמרה יאנה ושלפה חפיסה נוספת. "כי הבאתי אחת גם עבורך".

"בשבילי? רציתי להבין."

"גם ספר", אמרה יאנה. "מתנה ממני".

"מה אני אמורה לעשות בהם?" רציתי לדעת. "לרדת איתם לחוף ולהתחרות בשרלטנית המצועפת?"

"היא לא שרלטנית", אמרה יאנה. "אילו הייתה שרלטנית הייתי יודעת. היא כְּשָׁפְנִית שעוזרת לדברים להתרחש".

"כְּשָׁפְנִית שעוזרת לדברים להתרחש", חזרתי אחריה בנימת פקפוק.

"כן", אמרה יאנה. "היא לא גורמת להם להתרחש אלא עוזרת להם להתרחש. יש הבדל".

"יש הבדל?" ניסיתי לאתגר אותה בקרב אבוד.

"בוודאי שיש הבדל", הבטיחה לי יאנה. "זה כמו ההבדל בין להכניס מישהי להיריון ובין ליילד אותה".

"אז רק בשביל שסתומה כמוני תבין", אמרתי. "היא לא מכניסה אנשים להיריון אלא רק מיילדת אותם".

"אני שמחה שתפסת את זה", אמרה יאנה. "וגם עוזרת להם להבין מי הם".

"ולפני שנפגשתן לא ידעת מי את?" שאלתי. "היית זקוקה לה שתגיד לך?"

"אנטוניה", אמרה יאנה ברכות. "תמיד ידעתי מי אני – השאלה היא אם את יודעת מי את?"

פרק מספר 44

"תראו, תראו", צהלה ענת כשנכנסה אל חדרי. "מה אתם יודעים? לאנטוניה יש טארוט".

"אל תתחילי גם את", אמרתי. "יאנה נתנה לי ואין לי לב לזרוק אותם".

"מה פתאום לזרוק?" נבהלה ענת שעלילות הלילה ההוא הטביעו בה את חותמן בכל הנוגע ליכולותיה המאגיים של יאנה.

"להמון חברים שלי בישראל יש טארוט. אפילו בחדר שלי בתל אביב יש חפיסה".

"יפה יפה", אמרתי. "מתברר שהילדה שנשארה מאחור היא אני".

"אני בטוחה שהיו לה כוונות טובות", סגרה ענת על יאנה.

"היא נתנה לי אותם כדי לעזור", אמרתי. "זה מה שהיא אמרה".

"לעזור למי?"

"לי", אמרתי. "לעזור לי להבין מי אני".

"את לא יודעת מי את?" תהתה ענת. "את צריכה קלפים בשביל זה?"

"הנה את רואה", אמרתי. "ככה יאנה אומרת".

"במחשבה נוספת", אמרה ענת שהפכה למעריצת יאנה: "נראה לי שאני לא מכירה מישהו שממש ממש יודע מי הוא. אני מתכוונת שאין מי שיודע מיהו עד הסוף של הסוף. אבל בטח אפשר לדעת הרבה גם אם לא מצליחים להגיע אל הסוף הזה".

"או. קיי", אמרתי. "אז רק בשביל ה-לדעת הרבה וכל מה שאמרת שם, איך אדע אם אני אישה של נשים או אישה של גברים?"

"למה זה מטריד אותך?" רצתה ענת להבין. "מה בכלל אכפת לך אם את כזו או כזו? למה שלא תזרמי עם מה שיש?"

"משום שאני שונאת את המילה הזו", אמרתי. "אני שומעת 'לזרום' וישר חוטפת פריחה. היום כולם זורמים כאלה. לא רוצה לזרום. מעדיפה להיתקע באחת הגדות".

"אז אני לוקחת חזרה את המילה הזו", אמרה ענת בטון מפייס והחווטה תנועת צביטה של לקיחה, כמו שגוזלים את אפו של פעוט כדי להדהים אותו, ואחר כך אמרה: "אז בואי נעשה תרגיל".

"תרגיל של מה" ? חשדתי בה.

"של הדמייה", אמרה ענת. "הנה שבי לך כאן ועצמי עיניים".

"בלי שטויות" ? רציתי להיות בטוחה.

"בלי שטויות", הבטיחה ענת. "רק שבי לך כאן וספרי לי מי האישה הכי סקסית בעיניך".

"אנג'לינה ג'ולי", אמרתי בעיניים עצומות.

"נפלא", אמרה ענת. "ומי הגבר הכי סקסי בעיניך" ?

"בראד פיט", אמרתי.

"חלום", אמרה ענת. "עכשיו דמייני אותם עומדים זו לצד זה וסמני לי באצבע כשתסיימי".

העמדתי אותם זו לצד זה וסימנתי באצבע.

"עכשיו אני רוצה שתספרי לי מה לובשת הגברת" ?

"היא לובשת שמלה אדומה הדוקה ללא חזייה ונועלת נעלי עקב חומות".

"ועכשיו הגבר", אמרה ענת. "ספרי לי מה הוא לובש" ?

"הוא לובש טוקסידו שחור...חולצה לבנה ועניבת פרפר שחורה. שיער קצר משוך לאחור. יותר מתאים לו ארוך עם זקן".

"עכשיו אני רוצה שתכניסי אותם אל חדר שינה לפי בחירתך וסמני לי באצבע כשתסיימי".

ניסיתי להכניס אותם אל חדר שינה כלשהו ולא מיד הצלחתי, משום שצצו לי בראש חדרי שינה שהם יותר אולמות מאשר חדרים, אבל בסופו של דבר העמדתי אותם על מיטת עץ ענקית תחת תקרת עץ כפרית והשתדלתי לתחזק את התמונה. סימנתי באצבע.

"ועכשיו אני רוצה שתפשיטי אותם" ! פקדה הסרג'נט הישראלית שחיפשה רעשים על הים. "ואל תפקחי לי עיניים אלא הפשיטי אותם. עירומים. ללא בגדים. שניהם. הורידו הכל. סמני לי באצבע כשתסיימי".

עם אנג'לינה זה הלך בקלות מכיוון שכל שהייתי צריכה זה להסיט הצידה שני שרוכי כתפיות, והגברת ניצבה עירומה לחלוטין כששמלתה שמוטה ברישול על נעלי העקב.

החיים עם בראד היו קצת יותר מסובכים, אתם יודעים: עניבת פרפר.. כפתורים.. טוקסידו.. אבל בסופו של עניין הגשתי אותו לאודישן על חיי אדם וחווה. סימנתי באצבע.

"עכשיו התפשטי ! הכל ! גם התחתונים ! אלא מה חשבת לעצמך" ? צחקקה ענת. "ואת צריכה לבחור ! את מי מהם את לוקחת איתך למיטה ? אל תגלי לי. ספרי לאנטוניה".

פרק מספר 45

הגיע יום התחרות ועוד קודם לזריחת השמש שמעתי את צעדיה של ענת במרפסת, וכשיצאתי לקראתה מצאתיה מתהלכת ומשננת את אופן הכנתה – 'רבאני היווני'.

טלפנתי ליאנה שכבר הייתה ערה ושלושתנו ירדנו למכוניות עמוסות בסירים ומחבתות, צלחות וכוסות, סכו"ם ותבלינים, כמו גם בחומרי הבישול עצמם בתוך צידיניות מצוננות.

חוף קאבוס רחש המוני תיירים שהמו כנחילי דבורים סביב מחוללות ומחוללים שקובצו לכאן מן האיים הסמוכים, כמו גם מקורפו עצמה, והתהדרו בשלל צעיפים ושמלות שהתבדרו ברוח ים, לקול צלילי 'תזמורתו של פאן' שבראשה צעד השד פאן עצמו, בדמות סאטיר עירום ומזוקן שצימח זוג קרניים לראש עטור אשכולות ענבים, פרווה צמרירית לירכיו ופרסות תיש לרגליו, שהלך וחילל בצמד חלילים שמכונים 'אָאולוס', לצד נגן בחליל יחיד ששמו 'סירינגה', על שמה של נימפה שדחתה את חיזוריו (של פאן) והפכה לקנים על גדות הנהר.

התזמורת פרטה בהתלהבות על מיתרי בוזוקי, נבל וקונטרבס, לחצה קלידי אקורדיון, נשפה בצמדי חלילים, דפקה בדרבוקות וניסרה כינורות.

המחוללות היחפות סובבו במעגלים סביב ובתוך הקהל כשהן עוטות חזיות צבעוניות, מכנסיים דמויי בלוני תפוחים הרכוסים באבנטים מבזיקים משלל מטבעות כסף, מצלצלות בתופי מרים. המחוללים היחפים לבשו מכנסי כותנה לבנים רופפים, חולצות משי צחורות וענבו עניבות זהובות.

על חופים רבים נאמר שהם שוכנים למרגלות צוקים שופעי צמחייה ירוקה, וטובלים במים כחולים וצלולים כבדולח. בכל הנוגע לחוף קאבוס בקורפו זה היה גם נכון.

מי שהכין את החוף הזה לתחרות בישול, ידע את מלאכתו וכמוהו גם הוא שבחר בשניהם מלכתחילה.

נקבעו רווחים של כמאה צעדים בין שלושה מוקדי בישול, שהיו ערוכים בצורת בננה שהשתלבה היטב בתצורת החוף, והותירה בידי הצופים את הבחירה באיזה מן המוקדים ירצו לצפות. גם תאורת לילה הוכנה מבעוד מועד.

מוקד הבישול שלנו נקבע במרכז ומוקם בין צוותה של אפרודיטה מימין, ובין צוות של מלון שלא אזכיר את שמו משמאל.

כל מוקד שכזה היווה מעין מטבח עצמאי שכלל כיריים, תנורים, מקררים, אצטבות ומושבי צפיה, ואילו חומרי המזון וכלי הבישול וההגשה היו באחריות הצוותים.

לצד כל מוקד משלושת המוקדים, התמקמה תזמורת ולהקת מחול. תזמורתו ולהקתו של האל אֶפֹּלוֹן התמקמה סמוך לאפרודיטה שם הציבה את סמלה שהיה נבל.

זו של האל בכחוס קבעה את מושבה לצד צוותו של המלון וסמלה היה כד יין, ואילו לנו הוקצתה תזמורתו של השד פאן לקול צהלותיה של יאנה, וסמלה היה דקל שנראה יותר כמו פאלוס מאשר עץ.

מאה הצעדים שהפרידו בין תזמורת לתזמורת התבררו כמשחק ילדים עבור מערכות ההגברה שהתזמורות היו מצוידות בהן, מה שהבטיח מהומת דציבלים.

בימת השופטים נקבעה בין קשת הבננה ובין מבני האירוח והבידור בעלי החזות המעורבת יונית איטלקית.

את שמות המנות שבכוונתו להגיש נדרשנו למסור להנהלת האירוע בערב שקדם לתחרות, מה שהוביל אל התנגשות מתכונים בינינו ובין אנשי צוותה של אפרודיטה, שהם ואנחנו התכווננו להגיש את אותו קינוח עצמו: 'רבאני יווני'.

או אז התעורר וויכוח בין חברי ההנהלה שהיו בהם מי שביקשו לפסול את אחד מן הקינוחים או להמיר את שניהם באחרים, אך הוחלט כי בשל סמיכות הזמנים בין מועד מסירת שמות המנות ובין מועד הגשתן לשופטים - יישאר הכל כפי שהוא.

צוותה של אפרודיטה הורכב ממנה עצמה ומן הטבחים ואסילים וגיאורגיוס. הצוות שלשמאלנו מנה שלושה טבחים גברים.

בלילה שקדם לתחרות נקבע על ידי שלושתנו כי אני אהיה זו שתברור ותפסוק במצבים בהם תתעורר מחלוקת בענייני בישול או בעיצובי המנות בצלחות, אף כי כל אחת מאיתנו קיבלה על עצמה אחריות על מנה משלה: ראשונה אני, עיקרית יאנה, קינוח ענת.

אני אהיה זו שאוביל את ה-'פפוטצאקיה' ואיעזר ביאנה ובענת. אחרי תבוא יאנה שתוביל את ה - 'מוסחרי קוקיניסטו' ותיעזר בענת ובי. ולסיום תגיע ענת שתוביל את ה - 'רבאני היווני' ותיעזר בי וביאנה.

כך החלטנו אחרי צפייה ממושכת בתחרויות בישול בהן נראו חברי הצוותים צורחים האחד על האחר (וכולם על כולם) בכל פעם בה היה צורך לצמצם נוזלים, או להנמיך להבות, או להוסיף אפונים או כל התרחשות אחרת שחוללה מלחמת עולם בתוך הצוותים עצמם.

"עדיף רב-חובל אחד בינוני על פני שניים טובים", פסקה יאנה, וכבר מנגיעת האש הראשונה בכיריים התברר עד כמה הייתה זו החלטה חכמה, בעיקר לאחר שקלטנו ממרחק (בעין ובאוזן) את העוויות המיוסרות של ואסילים שבאו בתגובה לפקודותיה של אפרודיטה.

את גיאורגיוס אני לא מחשיבה מכיוון שהוא החליף אותי במסעדה כמי שפוסע אחרי אפרודיטה ומתבשם בנשימות אפה. אני מתכוונת, נוסף על דימיטרה.

גם צוות המלון שלשמאלנו לא היווה דוגמה לבועה של שלוה ונחת, וגם משם בקעו צלילים של מרי ואי הסכמה, שהתגברו על קולות הנופשים שסביבנו שהיו רמים לכשעצמם.

ואני שוב אומרת לכם שהזמן שמבזבז על מריבות בתוך הצוותים, הוא גם הזמן שחסר להם לאחר מכן כדי לחצות את קו הסיום עם מנה טעימה שמוגשת בעיצוב שובה חך ועין, שאם כבר עוסקים בו כדאי לזרוק מילה גם בעניין עיצוב בגדי הבשלנים.

שלושתנו לבשנו שמלות כותנה בעלות פסים כחולים לבנים, שפה ושם שורבבו בהם (בפסים) הדפסי צלבים צחורים על רקע כחול, וכמו השמלות כך גם הסינרים, שזה אומר שהיוונו אטרקציה פטריוטית של הדגל שלנו, שהתבררה כגימיק שסימל את נושא התחרות שהוא אוכל יווני אותנטי, עד שלא מפליא כי רוב עדשות המצלמות כווננו אלינו יחד עם אהדתם (הסמויה אמנם) של בעלי הטברנות, שאף התעצמה והלכה למראה שמלתה האדומה של אפרודיטה שהלמה אמנם את שיערה הערמוני ואת עיניה הכחולות, אך כל שהייתה חסרה הם סהר וכוכב כדי לייצג את דגלה של טורקיה.

אפרודיטה ייחדה למנה ראשונה בשר לובסטר (Astako) שבושל בנוזל של עלי דפנה וחומץ יין, הוצא מקונכייתו ונקצץ והוגש על גבי קציפת לימון, חרדל ושמן זית.

למנה עיקרית היא ייחדה דג בס (Lavraki) ממולא בעשבי תיבול, שנאפה ביין, בתוך נייר, בין שתי שכבות של עגבניות פרוסות, והוגש על גבי מצע של פירה שזור בשבבי בצל ירוק, לצד תפוחי אדמה אפויים ברוטב שום.

לקינוח היא הימרה, כמונו, על עוגת סולת בסירופ תפוזים בשם 'רבאני יווני' (Greek Revani).

ועכשיו וידוי: אני שונאת טעם של דגים ויותר מזה אני מתעבת את עצמותיהם. גם לא משתגעת על שרימפס ולובסטרים. גם תמנונים ודיונונים לא עושים לי את זה. כמוני גם ענת, וכמונו הייתה גם יאנה שעד לא מכבר לא בא אל פיה שום דבר שנולד בים ויש לו הורים, אך הדברים השתנו ביום בו נפרדה מהתעלפויותיה.

מעולם לא בישלתי דגים ואין לי שום כוונה לבשלם אי פעם. יש לי איתם הסכם לא כתוב לפיו הם לא אוכלים אותי ואני לא אוכלת אותם. דיו של דיונון לא נחשב ועוד נדבר על זה. שתדעו.

הנה הוצאתי את זה ובשביל שלא אגיע לגיהנום אני הולכת לירוק לעצמי על החזה ולומר פעמיים 'מריה הקדושה' וחמש פעמים 'אבינו שבשמיים'.

צוות הבשלים שלשמאלנו התהדר בלבוש הרשמי של המלון והתכוון לפתוח ב- קוקורסטי (Kokoresti) שזו מנת חלקי פנים של טלה הכוללת לב, ריאות, כבד וכליות, משופדים ועטופים בסלילים של מעיים וצלויים על אש פתוחה, שמזמינה (המנה) ארבע אמירות:

האמירה הראשונה מספרת לכם שהמתכון הזה, הגם שהוא נשמע פשוט, הוא מסובך ומורכב מאין כמוהו ומצריך ניקוי ושטיפה יסודיים של המעיים, השרייתם במים עם חומץ, וסלסולם סביב השיפודים תוך בקרה צמודה ששום חלק פנים לא נותר חשוף.

נוסף על אלה הוא דורש שעות מנוחה ממושכות לספיגת טעמים ונוזלים, כמו גם מיומנות רבה במיקומם של השיפודים ביחס למקור האש (לא קרוב מדי ולא רחוק מדי), ושעות צלייה ארוכות תוך תזמון מדויק לשעת הארוחה.

האמירה השנייה מיידעת אתכם שהמאכל הזה אסור באנגליה מטעמי בריאות, מה שאומר שצוות המלון הימר על טבע האדם שמחבב את כל שהורו לו לא לגעת בו.

האמירה השלישית באה לומר כי על אף שהמנה הזו נרשמה בשמה המקורי (Kokoresti), ייתכן כי צוות המלון שינה את רכיביה ואיכשהו התאימה לכללים הבריטיים.

האמירה הרביעית קובעת כי יש מי שרואים ב- Kokoresti מנה שראויה להיות עיקרית ולא ראשונה, אך מכיוון שזו הוגשה בצמצום לצד טזאזיקי, התקבלה על דעת הנהלת התחרות.

למנה עיקרית צוות המלון תכנן להגיש קאטציקי למונאטו (Katsiki Lemonato) שזה תבשיל טלה בניחוח לימוני אפוי על גבי מצע של תפוחי אדמה מרוסקים למרקם משחתי ומתובלים.

לקינוח הם הלכו על גאלאקטובוריקו (Galactobouriko) שזה מאפה של סולת וקורנפלור בלולים בהרבה חלב, סוכר, ביצים וחמאה, ונתונים בתוך גיליונות של בצק פילו המוזלפים בסירופ סוכר ווניל ומצוננים במקרר.

פרק מספר 46

עוד לפני שהספקתי לחצות ולפרוס את החציל הראשון ל-'פפוטצאקיה', שמעתי מאחורי את אפרודיטה מאנפפת: "אֲנִדוֹנִיָּה באדי לאחל לך שדשברי רגל! גם לך יאנה. רגע, מי זו? אה, אני יודעד, זה הרכש החדש של אימא שלך. שגם אד דשברי רגל חביבדי". (אנטוניה באתי לאחל לך שתשברי רגל! גם לך יאנה. רגע, מי זו? אה, אני יודעת. זה הרכש החדש של אימא שלך. שגם את תשברי רגל חביבתי).

ובזה היא שילבה בין קללה חדשה ובין ברכה עתיקה מן התיאטרון היווני הקדום בו לא מחאו כפיים לאות התפעלות, אלא רקעו ברגליים עד, שלעיתים, אחת מהן הייתה נשברת.

"אל תזוזי", אמרתי ושלפתי את הסלולרי. "אני חייבת לצלם אותך", וכך יצא שצילמתי את אלת היופי אדומת השמלה, ערמונית השיער ותכולת העיניים על רקע גלי הים הכחול של קורפו. לא תצלום אחד אלא חמישה.

אפרודיטה הלכה ובמקומה הגיעה המלצרית מלינה שסבתא רבתא שלה ראתה יצורים שחציים אדם וחציים שד מציצים מחלונות, ואילו נכדתה ראתה את דימיטרה יורדת לאפרודיטה.

"את שומעת אנטוניה? לחששה מלינה כשניסיתי להמשיך בפריסת החצילים שנקטעה בגלל אפרודיטה: "תפסתי את דימיטרה יורדת לבוסית".

"זה לא ילך", אמרתי לענת. "ככה לא תהיה לנו 'פפוטצאקיה'".

"יש לי ג'וב בשבילך", אמרה ענת למלינה ושילבה את ידה תחת בית שחיה. "איך המצלמה בסלולרי שלך?"

המשכתי לפרוס חצילים וכששתיהן התרחקו אל עבר הים הומות ומפטטות, הגיעה דימיטרה שסיננה, ספק כשאלה – ספק כהכרזה: "את זוכרת שאמרתי לך שמישהו ראה אותי יורדת לאפרודיטה!?"

"דימיטרה", אמרתי. "זו מלינה שראתה אותך יורדת לאפרודיטה".

"הפרה הזו!?" הופתעה דימיטרה. "הפרה הזו עם עיני העגל שלה!?"

"לא הייתי משקרת לך", אמרתי וחתמתי את גורלה של מלינה שעקבה מרחוק וקלטה ששום דבר טוב לא יצא לה משיחתי עם דימיטרה, והחלה לנוס על נפשה כשדימיטרה בעקבותיה ומעל שתיהן מרחף קולה של ענת שצעקה: "מלינה אל תשכחי את ההסכם שלנו".

"איזה הסכם? שאלתי."

"אה משהו בעניין טיפ כסף שלא נתתי לה".

"איזה טיפ כסף לא נתת לה?"

"נו מהלילה ההוא שלקחו לי את לוחיות הזיהוי של הרכב".

"רק בשביל שאני אבין", אמרתי. "היא דורשת ממך טיפ כסף על הארוחה ההיא?"

"זו אני שהצעתי לה", אמרה ענת. "אני שונאת חובות".

"והכלבה הזו הסכימה לקחת ממך" ? נבחתי.

"לא. היא דחתה אותי ואפילו כעסה עלי".

"אז מה עשית" ?

"הצעתי לה לעשות משהו בתמורה לטיפ", אמרה ענת.

ובדיוק כשרציתי לשאול מה הציעה ענת למלינה, נחת עלינו מבט הנכאים של יאנה שאמרה:
"אם סיימתן את מסיבת הפיג'מות כדאי שנתחיל לבשל".

אשר על כן אפינו חצאי חצילים והחדרנו לתוכם בשר טחון שהקפצנו עם בצלים, עגבניות, גבינת kefalotyri ויין. עליהם יצקנו רוטב בשמל שעייבינו בחלמונים ובגבינת kefalotyri ואפינו עד הזהבה. מובן שתבלנו והוספנו עלים, עלה בדעתכם שלא ?

הסיפור עם ה – 'מוסחרי קוקיניסטו' היה קצת יותר מורכב אבל לא משהו שלא ידענו מראש, שזה אומר שענת הכינה את הפסטה למוסחרי כאשר אני ויאנה אפינו את ה- 'פפוטצאקיה', וזה כדי להניח למקלוני הספגטי זמן ייבוש ממושך עוד לפני הכנסתם למי מלח רותחים.

היא גם עשתה הכנות ('מזון פלאס', נכון) עבור ה – הרבאני היווני' שזקוק לצינון לאחר הכנתו מכיוון שנהוג להגישו קר.

עכשיו בנוגע ל- 'מוסחרי קוקיניסטו' עצמו, שאני כבר מתחרטת על הסוד שתיכף אגלה לכם, אבל מכיוון שמתחילת הדברים החלטתי להיות כנה איתכם, מפני שכזו אני, דוגלת בכנות, אז שתדעו שכל אלפי המתכונים לצלי בשר הם, בעצם, מתכון אחד בשינוי שמות.

נו טוב, לא בדיוק ככה, אבל אתם הבנתם אותי, נכון ? הנה אמרתי את זה והסתבכתי עם שבעת אלפים כותבי ספרי מתכונים שמעתיקים האחד מן האחר ומוסיפים קורט קינמון ו...הופ נולד מתכון חדש.

אני מתכוונת שבכל פעם שתקפיצו בצל קצוץ בשמן זית, ותוסיפו לו שיני שום תוך כדי יציקת יין אדום והנמכת הלהבה עד לאידוי (2 דקות), והנה אתם כבר ברבע הדרך לקו-הגמר של המתכון, שיסתיים ברגע בו תכניסו לסיר גם ריבועי עגבניות קלופות, רסק עגבניות שהמסתם במים חמים, מקל קינמון, ציפורן, קמצוץ סוכר, קורט מלח וריבועי בשר (שצרבתם עוד קודם לכן במחבת עם שמן זית), שתחליקו לסיר ברגע בו הכל מבעבע, ותכנסו במים רותחים עד כדי שני שלישי מגובהם, הכל על חום בינוני נמוך, עם מכסה חצי סגור עד שהבשר מתרכך. כתף עגל = בישול קצר. כתף אימא של העגל = בישול ארוך.

עכשיו ככה: אם תגישו את התבשיל הזה על ספגטי ותפזרו עליו גבינה מגוררת, תוכלו לקרוא לו 'מוסחרי קוקיניסטו'.

אם תגישו אותו על שעועית ירוקה תוכלו לקרוא לו: 'פאסולקיה מה קראס'.

אם תחליפו את הבקר בארנבת תוכלו לקרוא למנה: 'סטיפדו קונלי'.

אם תחליפו את הארנבת בכבש תוכלו לקרוא למנה: 'סטיפדו ארני'.

אם תחליפו את הכבש בתמנון תוכלו לקרוא למנה: 'סטיפדו חאטאפודי'.

ורק התחלתי...

מה שאתם מבינים מזה הוא שתמיד כאשר מטגנים בצלים ושום בשמן זית ומוסיפים להם יין ועגבניות, מקבלים נוזל טעים שכל מה שיש לו בראש זה לפגוש פיסות צרובות של בשר כלשהו. כל השאר (עלים, תבלינים ומים) הם בונוס.

זה גם מה שעשינו: אני, יאנה וענת שמהר מאוד פתחה בהכנות לקראת ה – 'רבאני היווני', שהוא, בעצם, סוג של עוגת ספוג שעשויה מקמח סמולינה צהוב של חיתת דורום, עם מגע של לימון ממותק, מוזלפת בסירופ בטעם תפוז, שהימרנו כי תעורר בשופטים האנגלים זיכרונות מבית אימא לעוגת ספוג בריטית שקרויה על שמה של המלכה ויקטוריה, אלא ששלנו הייתה רטובה ואילו של הבריטים הייתה אוורירית, שלנו הייתה בעלת מקשה אחת בעוד שבזו של ויקטוריה נוצקו שתי שכבות, שלנו הייתה נטולת קרם ואילו שלהם שפעה ממנו – ומזה אתם מוזמנים להבין שהיה כבר מאוחר להתחרט.

מה גם, כפי שכבר התברר, שגם באפרודיטה קיננו רעיונות זהים, נוסף על חנוּפֶת מנותיה ל'פיש אנד צ'יפס' הפופולארית, שחסרו רק את גלגולן בנייר עיתון. אבל גם אנחנו התחנפנו.

כך או כך, לבשל מול מאות עיניים סקרניות שצופות בכל מצקת שאתם מרימים, עשוי להיתפס בעיני אחדים מן הבשלנים כמאתגר, ואילו בעיני אחרים כסיט. אותנו זה שעשע ואפילו הימרנו, ככה בינינו ובין עצמנו, מי מבין הצופים הוא בשלן מלידה, ומי סתם מופתע מזה שאוכל לא צומח במקרר.

הבשלנים מלידה ניצבו נטועים על עומדם מול המחבתות שלנו פעורי פה ועיניים, בעוד אלה שהעדיפו לטעום מאשר להבין, נטו לעבור על פנינו כפי שקהל נוהג לנוע בתערוכות פרחים. אני מתכוונת, בדבוקות ובצעדים קטנים ומנומסים.

לפתע ראינו התקהלות סביב צוות בית המלון, ומיד לאחר מכן שמענו צפירות של אמבולנס שנשכר מראש ועמד הכן, והתברר כי אחד מן הצופים כה התפעל מן האופן בו הטבחים קצצו עשבי תיבול, עד שביקש מהם להניח לו לקצוץ אף הוא, דבר שהוביל לקיצוץ של אחת מאצבעותיו ולפגיעה משמעותית בניקוד הסופי של הצוות ההוא.

ענת שלא איבדה ריכוז ערבבה קמחים עם אבקת אפייה והקציפה חמאה וסוכר יחד עם חלמונים, וניל ומיץ לימון. אני הוספתי את תערובת הקמחים אל הקציפה ויצקתי חלב, ואילו יאנה הקציפה חלבונים (עם קורט מלח, לא יכולתי להתאפק) אותם קיפלנו אל תוך הבלילה, העברנו לתבנית, אפינו ויצקנו סירופ קר שרקחנו מבעוד מועד ממי סוכר, לימון וגרידת קליפות תפוזים. ציננו ובזקנו אבקת סוכר, קינמון ושקדים טחונים.

עכשיו הכל היה בידי האל, בידי השופטים האנגלים ובידי הסלולרי של ענת כפי שהתברר ויתבאר בהמשך.

פרק מספר 47

את המנות הנחנו על גבי צלחות מעוטרות: את ה-'פפוטצאקיה' על צלחות אובליות שעוטרו בַּאֲלוֹת יִנְיֹות לבושות בטוגות נשיות. את ה – 'מוסחרי קוקיניסטו' על צלחות רבועות שהציגו לוחמים יוונים חבושי קסדות קורינתיות ומוגנים במגן ובשריון. ואילו ה – 'רבאני היווני' מצא את מקומו על צלוחיות מעויינות בחברת מתאבקים אולימפיים עירומים שהתגוששו תחתיו.

אני וענת טבלנו בים כדי להתאושש מעבודת הבישול ולהקשות על כסיסת ציפורניים מחמת ההתרגשות, בשעה שיאנה טיילה על החוף שלובת זרוע עם ואסיליס שסיים לבשל אף הוא.

גדודים של מלצרים ומלצריות התגודדו סביב שלושת המוקדים, ונשאו את תשעים המנות אל בימת השופטים שנקבעה בינם ובין מבני האירוח והבידור בעלי החזות המעורבת יונית איטלקית, וכך ייצא לכל שופט לטעום שלוש מנות ראשונות, שלוש עיקריות ושלושה קינוחים.

עוד השופטים לועסים ומחליפים רשמים כשלפתע הופיעה קשת בענן, כאילו מישהו בא להודיע שהוא לא שכח, ולעומתו האוטודידקט ומשבית השמחות ואסיליס שהתלעלע מרוב להיטותו להסביר כי מדובר, סך הכול, בשבירת קרני אור בטיפות מים.

קשת בענן בקיץ של קורפו אינה מחזה נדיר, וכמוה גם גשם שעשוי לרדת ביוני ואפילו באוגוסט בטמפרטורה של 40 מעלות, אשר יחד עם לחות גבוהה יוצרת מזג אוויר טרופי שמביא עימו גשמי סערה, אך אף-על-פי-כן שלושתנו ראינו בה אות משמיים לעתיד לבוא.

בין אם הקשת הופיעה על-מנת לקיים את בריתו של האל, ובין אם כדי לבסס את תורתם של ואסיליס וניוטון, היה בה כדי לשמח את השופטים הבריטיים שסיימו לנגוס והחלו לנקד את המנות, לפי עשר נקודות לכל שופט עבור כל מוקד, סך הכל 300 נקודות אפשריות לכל אחד משלושת המוקדים.

יאנה נטשה את ואסיליס כאשר ענת ואני עלינו מן הים, ושלושתנו חברנו אל דימיטרה ומלינה שעטו טוגות יוניות צחורות חושפות כתף ומעוטרות בסרטים כסופים, שהיה נראה כי הודות להן השתיים התפייסו, אך לעומתן ראיתי כי החשבון בין ענת למלינה טרם נסגר, שכן שתיהן פנו להסתודד תוך כדי שהן ממוקדות בסלולריים שלהן.

בינתיים הסתיימו חישובי הניקוד והכרוז הכריז כי צוות המלון צבר 260 נקודות, מה שהשתמע ממנו שהאנגלים אהבו את ה – 'קוקורסטי' כמו גם את ה – 'קאטציקי למונאטו' ואת ה – 'גאלאקטובוריקו', אך הגיע למקום השלישי מכיוון שאיבד 30 נקודות שהנהלת האירוע גרעה ממנו בגין התקרית עם בעל האצבע הקצוצה (שאגב נתפרה וחבורה חזרה וגם על התופעה הזו נשוב לדבר).

מכאן חלפו כעשרים שניות בהן תהינו מי, אם כן, זכה במקום הראשון, אלא שאז קרה הלא ייאמן והכרוז הודיע כי כל צוות משני הצוותים שנותרו (שלנו ושל אפרודיטה) צבר 254 נקודות, שהובילו לתוצאה של תיקו שגרמה לבעלי הטברנות לפנות להתייעצויות, כמו גם לענת לזנק ממקומה ולהיעלם.

מתוך דמדומי הערב שפלשו אל החוף בקאבוס הגיחו אימא שלי ואלפידה, שהייתה בהן די תבונה על-מנת להניח לנו לנפשנו משך כל שעות היום, ולהגיע בסיומו כדי לתמוך.

"מה קרה לענת?" שאלה אימא שלי והצביעה בכיוון הזרקורים שנדלקו והאירו את החוף באור יום.

"נעלמה", אמרתי.

"היא לא נעלמה", אמרה אלפידה. "היא מדברת עם המון גברים חשובים, אתן יודעות, אלה שלובשים חליפות בחום הזה".

הלכנו אל אור הזרקורים, יאנה ואני, ומצאנו את ענת מלהטטת באצבעותיה על פני מקשי הסלולרי שלה ומסבירה בלהט, לחמישה גברים מעונבים, דבר-מה שכל שיכולנו להבין ממנו היה כי מבקשת לפסול את ה – 'רבאני היווני' של אפרודיטה בנימוק שהוא 'רבאני טורקי'.

"תראו את זה", שמענו אותה אומרת לבעלי הטברנות. "אני מראה לכם שוב...הנה תסתכלו...היא מקציפה ביצים שלמות...רואים? זה לא 'רבאני יוני' – זה 'רבאני טורקי'".

לא חלף זמן רב ולמקום הגיעה אפרודיטה, כולה אש ותימרות עשן, ותבעה לדעת על מה כל המהומה ומדוע מתמהמהים, וכפי שהיה ניתן לצפות השתוללה וצרחת ש – היהודייה המזוינת הזו לא תלמד אותה כיצד מכינים 'רבאני יוני', מה שלא ממש תרם להרגעת הרוחות או זיכה אותה בתוספת ניקוד.

עכשיו אני רוצה להגיד משהו על מה שעלול להיראות בעיני הקורא התמים כבלבול ביצים וכשטויות במיץ עגבניות, אלא שלא כך נראים הדברים מבעד לעיניים יוניות או טורקיות שאינן מסוגלות ואינן רוצות להתבונן אלו באלו, וזה עוד לפני הבלגאן שהיה לנו איתם באיזמיר ובקפריסין.

ובאמת שלא מתחשק לי להיכנס לכל השיט הזה, אבל אומר רק, למי שמתקשה לעקוב, שלהזכיר ביוון את המילה 'טורקי', אינו מעשה נכון, מה שאומר שגם גרעפס בנוסח טורקי לא יתקבל כאן בהבנה, על אחת כמה וכמה בתחרות בישול שכותרתה: 'אוכל יוני אותנטי'.

אשר על כן הם פנו להתייעצות טלפונית, שהייתה יותר בוררות מאשר חוות-דעת, עם שף יוני מפורסם שביקש שלא אזכיר מפורשות את שמו, אלא רק אכתוב שהוא מתחיל באות P וכי רכיב המזון החביב עליו הוא עגבניות, שהגה בסוגיה והפך בה וקבע כי אכן נכון, וכי ה – 'רבאני' של אפרודיטה נעשה בנוסח הטורקי בו אין הפרדה בין חלמונים לחלבונים, לעומת הקלסיקה היוונית הגורסת כי יש להקציף חלמונים תחילה ורק לאחר מכן להקציף חלבונים ולקפלים אל תוך העיסה, כשם שעשינו אנחנו. פסיקתו הייתה לטובתנו והעניקה לנו את המקום הראשון ואת רומא. הללויה.

אפרודיטה שהייתה מוכנה לצחצח חרבות ואף להשתמש בהן, נאלצה להסכים כי תהליך הכנת ה – 'רבאני' כפי שהתבצע בידי צוותה, תואם לטיעוניה של ענת, שנתמכו בסרטון אנונימי (בו נראתה אפרודיטה טורפת ביצים על חלמוניהן וחלבוניהן) והתנגן מתוך הסלולרי שלה (של ענת), מה שסגר את החשבון בינה ובין מלינה.

פרק מספר 48

לא היה צריך להזכיר לי שהבטחתי ליאנה ארוחה שחורה ברגע בו ננצח בתחרות. אשר על כן ענת נסעה וחזרה עם נרות שחורים ורכיב סודי, ואילו אני פרשתי מפה שחורה על גבי השולחן במטבח שלנו, שלמען האמת היה בחירתנו השנייה, לאחר הראשונה שהעדיפה את השולחן השבור בבית בו מצאנו את המטמון, אלא שיאנה אמרה שזה רק הוגן שהפעם נהיה אלה אנחנו שנארח אותם, מכיוון שבפעם הקודמת הם אירחו אותנו.

"נארח את מי"? שאלתי על אף שניחשתי מה תהיה התשובה.

"את הרוחות", אמרה יאנה ועברה לתפריט שהורכב, כפי שהבטחתי, משלוש מנות: ראשונה, עיקרית וקינוח.

הרכיב הסודי שענת חזרה איתו היה דיו דינונונים (Ink squid) שצובע בשחור את כל מי שנקרה בדרכו, ומעניק לכל מנה טעם עמוק ועשיר הודות להיותו בעל תכולה גבוהה של חומצה גלוטמית וברזל. הוא שחור משחור עד כדי כך שחברה איטלקית שמועידה אותו לרוטב, מתפארת כי הוא יותר שחור משערותיה של לטישייה אדמס.

למנה ראשונה הגשנו לעצמנו ריזוטו פטריות שהיה עשוי מאורז ארבוריו שבישלנו בדרך האיטית והכואבת, אתם יודעים, זו שמספיגים בה את הנוזלים (יין, מרק בשר, דיו דיונונים) טיפין טיפין, ומקבלים ריזוטו שחור ומבריק בעל טעם ייחודי.

לאורז הוספנו פטריות מוקפצות, בצל מטוגן, חמאה, עירית ופרמזן וקיבלנו מנת פחמימות טעימה ששיוועה לחלבונים בדמות כבדי עף שקימחנו והקפצנו על מצע של בצל מטוגן, שנצבע בשחור הודות לתוספת יין אדום ודיו דיונונים.

את כל אלה הגשנו לעצמנו על גבי צלחות שחורות שאלפידה רכשה יום לאחר ניצחוננו בתחרות הבישול.

המנה העיקרית התבססה על קוביות בשר בקר שהנחנו בתבנית ועיסינו בנדיבות בדבש תמרים אמיתי (סילאן כגורם השחרה), שמן זית ורוטב סויה. יצקנו יין אדום שתובל בפפריקה, כורכום, קרדמון ומלח. כיסינו את הכל בהמון טבעות בצל, עשבי תיבול טריים, ובנייר אפייה. הוספנו תבנית הפוכה מעל כדי ליצור תנור בתוך תנור, ואפינו עשר דקות בחום גבוה ושלוש שעות בחום בינוני נמוך. לזה הוספנו פירה תפוחי אדמה בבצל מטוגן, פטריות, שום, שמנת ושקיק של דיו דיונונים ו...Vuala.

אם אתם מתכוונים להכין כזה, סימן שיש לכם טעם טוב, רק אל תשכחו להניח תבנית עם המון מים בתחתית התנור ורק אז לאפות. הכי טוב, בשר כתף.

על מנת לשבור את המלנכוליות של הצבע השחור, קיבלנו את רשותה של יאנה שהסכימה להכניס קרם מגבינת מסקרפונה, אל תוך חביתיות שהושחרו בדיו דיונונים שהזלפנו אל תוך בלילת הקמח, מילאנו בקרם לבן, גלגלנו, ציננו ואכלנו.

ליד הקינוח שפתנו קפה שחור שהגשנו לעצמנו לצד פולי קפה שפיזרנו בנדיבות על גבי צלוחיות שחורות.

פרק מספר 49

עכשיו אני צריכה לספר לכם על סדרה של אירועים שהתרחשו אצלנו עוד קודם לנסיעתנו לרומא, ואני מתכוונת לקריסת הכלכלה היוונית בגלל שחיתות שלטונית, נפוטיזם וסקטור ציבורי מנופח שלא תיפקד אך דאג להרעיף שכר גבוה ופנסיות בשמיים על מיליוני עובדיו.

שלושת אלה בתוספת מאות מיליארדי דולרים שלוונו ולא התכוונו להחזיר, הובילו אל חוב לאומי מפלצתי, אבטלה מטורפת (כל אדם שלישי ביוון הפך למובטל), הפגנות אלימות, ואובדן אמון הציבור (זה שלנו והוא של אירופה כולה) במנהיגינו שהתחלפו חדשות לבקרים בקצב של החלפת גרביים, לאחר שהתברר כי נתנו יד להונאת האיחוד האירופי בכל הנוגע למצבנו האמיתי שהתפוצץ לנו (ולהם) בפרצוף בסופו של דבר.

במקביל היו עיתונאים ואנשי רוח שרמזו (אם לא יותר מזה) כי הקטסטרופה נפלה עלינו לא בגלל פנסיות מוקדמות ששולמו למיליוני אזרחים בגילאי 50 ולאזרחים בגילאי 55.

גם לא בגלל אלפי מושכי משכורות ממשלתיות שעסקו בשימור שמורות טבע שאינן קיימות. ולא בגלל פקידים שהלכו לעולמם באמצע המאה הקודמת אך משפחותיהם המשיכו לגבות פנסיות.

גם לא בגלל עשרות אלפי נשים שקיבלו קצבת שאירים לכל ימי חייהן הודות לאביהן שהלך לעולמו והיה עובד מדינה. ולא בגלל הבנקים שחילקו הלוואות משוגעות לכל דורש ועמדו בפני קריסה.

גם לא בגלל שוחד שהאזרחים חויבו לשלם תמורת שירותי ציבור שהיו זכאים להם בחינם. ולא בגלל עיוורים שזכו לקצבת נכות ותפקדו כנהגי מוניות. ולא בגלל הגרמנים שנמאס להם לממן לנו את החגיגה.

ולא בגלל קרוב ל - 600 סקטורים שיצאו לפנסיה מוקדמת בגין היותם מסכני חיים, כגון סקטור הספריות שנחשפו לחומרים קוסמטיים, סקטור שדרני הרדיו והטלוויזיה שנחשפו לבקטריות שהתפתחו על המיקרופונים, כמו גם סקטור המוזיקאים שניגנו על כלי-נשיפה שגירו את הוושט ועוררו לחצים בקיבה.

לא בגלל כל אלה אלא בגלל היהודים ובראשם 'זקני ציון' שנפגשו במחשכים, ורקחו קונספירציה זדונית ששמה לה למטרה לגזול את כספם של נוצרים קתולים תמימים.

כך הפכנו למדינה שאינה מוסלמית הכי אנטישמית בעולם. אשר על כן וכהשתלשלות טבעית מן הפרסומים בתקשורת, גם אם לא זכו לגיבוי השלטון ואף גונו על ידו, היה זה רק עניין של זמן עד שמישהו ייקח מְקָלִי ספריי של צבע וירסס צלבי קרס על המכוניות שלנו, של יאנה ושלי, מה שאכן קרה.

וצלבי הקרס הללו היו 'הנחש שמתחת הקש', ואני חושבת שכבר סיפרתי לכם על אנשים באי הזה שגם אם כרגע הם שותקים, הרי שבבוא היום הם יהיו אלה שיובילו אלי את בהירי השיער וכחולי העיניים, גם אם לעת עתה הם מסתפקים בהשחתת קברים ומכוניות.

כל אלה חברו יחדיו והריצו את אימא שלי ואת אלפידה אל אתונה, על מנת לשלוף משם, מתוך הכספת שבבנק, את המטמון שמצאנו בלילה ההוא, עוד לפני שהכול מתהפך.

כאשר חזרו אמרה אלפידה כי החליטה לממן לנו טיול ממושך באירופה שהוא מעבר לשבוע ברומא שזכינו בו בתחרות, ולאף אחת מאיתנו לא היה ספק מהיכן יגיע הכסף.

פרק מספר 50

הזיכרון האנושי הוא מופע תעתועים סלקטיבי, ואני אומרת את זה משום שמכל האירועים שקדמו לנסיעתנו לרומא, חרוטים בזיכרוני שניים בלבד: הראשון עסק בקמח והשני ב - 'טארוט'.

אתחיל בשני דווקא מכיוון שאין הרבה מה לומר עליו, אלא רק זאת שיאנה רכשה חפיסת קלפי טארוט נוספת על זו שכבר הייתה לה, וכינתה אותה 'טארוט תיירים' על שום היותה נוחה לנסיעות בשל גודלה הזעיר, על אף שהכילה מספר קלפים זהה לזו הגדולה ממנה.

את החפיסה קנתה לא על-מנת לחזות עתיד אלא כדי לשחזר את העבר, כך אמרה: "בכל פעם אשלוף מהם קלף אחד בלבד", הודיעה יאנה.

"והוא יספר לך מה יהיה" ? שאלתי.

"לא", אמרה יאנה. "הוא יספר לי מה היה".

האירוע שעסק בקמח נולד כסדנת אפייה אצל ענת, מכיוון שהבחורה הזו טענה כי טבחיית שמגיעה לרומא בלי לדעת כיצד מכינים **PI PA FO** (פי פא פו) עלולה למצוא את עצמה טובלת בזפת, מגולגלת בנוצות ומושלכת אל מימי נהר הטיבר.

"**PI PA FO**", כך הסבירה, הן שלוש אבני היסוד של המאפים האיטלקיים לאמור: **פיצה – פסטה – פוקצ'ה (PIZZA PASTA FOCACCIA)**.

ואת זה אמרה החיילת שחיפשה רעשים על הים ומצאה את עצמה מנפה קמח במסעדה איטלקית פצפונת שנשאה את השם היומרי: 'Pasta misteriosamente', ודורגה (ועדיין מדורגת) במיקום גבוה בסקרי שביעות רצון של תיירים.

את תמציתה המרוכזת של סדנת ה - **פי פא פו** אני מקריאה לכם עכשיו מהסלולרי שלי: **פיצה** = משקל המים כפול 2 נותן את משקל הקמח + שמן זית 10% בנפח ממשקל המים + משקל השמרים היבשים 3.5% ממשקל הקמח.

פסטה = 1 ביצה גדולה על כל 100 גרם קמח. אין מים ואין שמרים.

פוקצ'ה = נפח שמן הזית כפול 3 נותן את משקל המים, שאם מכפילים אותו ב - 2 מקבלים את משקל הקמח + משקל השמרים היבשים 3% ממשקל הקמח.

אז עכשיו אתם בטח רצים להכין, נכון? אל תעשו את זה אלא אם כן אתם מבינים שהתמצית הזו נועדה להזכיר לי כיצד מכינים מה. ככה טבחים זוכרים דברים. אני מתכוונת, בקודים. אין כאן מתכון. ממש לא. טסנו לרומא.

פרק מספר 51

עכשיו אני רוצה לפתוח במשהו שלא נהוג לדבר על אודותיו והוא האיבר הנשי. אתם יודעים. הפתח ההוא למטה.

אתחיל בזה שאין לי מושג כיצד הוא נראה, וזה קצת כמו האור במקרר שאני יכולה רק לדמיין שהוא ככה כשהדלת נסגרת, אבל זה לא משהו שראיתי בעיניים שלי.

אני מתכוונת, בטח יש שם איזשהו סדק או חריץ או, אפילו, כמו שידיד שלי שהוא הומו הסביר לי פעם: "זה נראה כמו פצע".

כך או כך תסכימי איתי שיש כאן בעיה עם משהו שאלוהים נתן לך אבל את לא יכולה לראות אותו. כאילו מה עכשיו? הפרי האסור? אפילו הפרי ההוא בגן העדן היה ניתן לצפייה, אז איך זה שהכוס שלי לא?

על בתולה ששכבה לראשונה אומרים שבתוליה בותקו בידי גבר שהיא העניקה לו את הפרח שלה, שזה דימוי מאוד יפה, אלא שלבעלת העציץ שהפך לאגרטל, מעולם לא יצא לצפות בפרח הזה, וכל שהותר לה הוא רק להריח אותו. תסכימי איתי שיש כאן משהו לא הוגן שהתרחש עוד לפני שגורשנו מן הגן ההוא.

לעומת הפרח שלי שלא תכעסו עלי אם אקרא לו פוס (שזה השם שלו) הזין הזכרי ששום גבר לא צריך להניף את רגליו לתקרה ולתקוע ביניהן מראה על מנת לצפות בו, נחשב לפאר בריאת הבורא וניתן להתבונן בו בכל עת.

אם ייצא לכם לשמוע נשים מספרות על הלידות שלהן, אף פעם לא תשמעו מפיהן את המילה הזו, אתם יודעים, כוס. תמיד הן תאמרה 'אגן'. "האגן שלי צר" או "האגן שלי רחב", אבל לעולם לא: "כמעט שנקרע לי הכוס". הנה אמרתי כוס ארבע פעמים ומעבד התמלילים ממשיך לפעול כרגיל.

כניסה לרשת תגלה כי הבולבול הגברי לעומת הפושפוש הנשי, היה ועודנו סמל למזל ולפריון.

ההודים מכנים אותו 'שיווה לינגאם' וסוגדים לו כדי לזכות בברכתו של האל שיווה.

המצרים הקדמונים ייחסו אותו לאל 'אוזיריס' אשר הפין שלו נבלע בפיו של דג שמסמל פריון.

אותם מצרים סגדו גם לאל ששמו 'מין' שהתהדר בבולבול אימתני שייצג (איך לא) פריון.

במולדתי, יוון, האלים הרמס, פאן ופריאפוס קשורים בבולבולים ענקיים שהביאו עימם מזל וברכה. האל פריאפוס אף זכה שעל שמו תיקרא תופעת הפריאפיזם שזו זקפה תמידית.

באי דילוס, עדיין אצלנו ביוון, במקדש של האל דיוניסוס, ניצב בולבול אבן ענק בין שני אשכים תפוחים. נכון, ניחשתם: ברכה ופריון.

לסקנדינבים יש אל פאלי שמייצג פריון ואהבה ששמו פרייר, ואם לא די לכם בו, תוכלו גם למצוא נורווגים שסגדו לזין של סוס.

אם יגיע לכאן חייזר ויעשה עלינו גוגל, הוא יחזור וידווח לשולחיו כי בכוכב ששמו 'ארץ' קיים מין ששמו 'גברים' שמוליד ואף יולד תינוקות בעזרת איבר ממוזל ששמו 'פאלוס', בעוד מין ששמו 'נשים' מכבס ומבשל להם.

ואני מספרת לכם את כל זה מכיוון שקצת מביך איך התבלבלנו בכיכר הקמפידוליו ברומא כשהתבוננו בפסל אבן של אל נהר הטיבר ששרוע בתנוחת הסבה, והיינו משוכנעות שהוא אוחז בידו את הזין הענקי שלו, אלא שהתברר כי זו 'קרן השפע' ולא זין. הנה אמרתי גם את המילה הזו ארבע פעמים והשמיים לא נפלו.

אבל בואו נעשה את זה צעד אחרי צעד ונתחיל בהגעתנו לרומא ואל 'מלון לבן' או, כפי שמופיע בשלט: HOTEL WHITE שהוא הכי מלון ברומא עבור כל מי שאוהבים לראות, לגעת ולהריח אותה ממרחק של מטר, וזה הודות לחלון בחדר שלנו, שהזכיר לי את החלון שלי בקורפו שממנו רואים את הים, אלא שכאן, ברומא, מהחלון של החדר שלנו במלון לבן, ראינו את הרחוב ממרחק נגיעה (ממש כך) והסתכלנו על עיני האנשים שחלפו בו והם הביטו בנו, ואמרנו להם בונז'ורנו, ובואנה סרה, ובואנה נוצ'ה ויכולנו, אפילו, להריח את הפיצות בידיים שלהם, עד כדי כך, וכל זה בלי להתכופף.

ואל תתעו ללכת אל מלון לבן אחר אלא רק אל ההוא ב - 'ויה אין ארקיונה 77' ב - 'סיטי סנטר', שנמצא במרחק הליכה ממזרקה שופעת מים, פסלים ותיירים שצובאים על גדותיה ומטילים אל תוכה מטבעות שמביעות משאלות שמתגשמות, כך נראה, לנוכח הנהר האנושי הזורם אליה יום ולילה.

ובדרך אל המזרקה הזו ששמה 'פונטנה די טרווי', תעברו דרך חנויות שכאילו הבאתי איתי מקורפו, שמוכרות שמן זית וזיתים, אבל גם דרך חנות עם אלפי דמויותיו של 'פינוקיו' שהיה בן טיפוחיו של האיטלקי ג'פטו, כמו גם ליד מקום של סנדוויצ'ים שעוד נשוב אליו (אני מתכוונת לאחר ההסבר המביך בעניין הזין של אל נהר הטיבר), מה שלוקח אותנו אל מקום שנקרא 'פיאצה דל קמפידוליו', שפירושה המילולי הוא 'כיכר קמפידוליו', אלא שברומא הכל, אבל ממש הכל, זרוע כיכרות שכולן 'פיאצות', רק שהפיאצה הכי פיאצה מכולן היא 'פיאצה קמפידוליו' שהייתה בבת עינו של מיכאל אנג'לו, שמכילה - בין ארמונות ובין כנסיות, בין בזיליקות וגרמי מדרגות ומה לא – גם פסל של אֵלָה לוחמנית שגם שמה שלה הוא 'רומא', שניצבת בגומחה בין שני אלי נהר ענקיים השרועים, כפי שכבר סיפרתי, בתנוחות הסבה.

מימין שרוע אל נהר הנילוס ואילו משמאל שרוע אל נהר הטיבר שאוחז בידו את הזין הענק של עצמו, כך אמרנו.

הכל התחיל כאשר יונה שחורה נעמדה על הירך הימנית של אותו אל נהר הטיבר (שעד לרגע ההוא היה עבורי סתם פסל עצום ממדים), שגרמה לי למקד את מבטי בכיוון ההוא, אתם יודעים, האגן, ואמרת: "האם אתן רואות את מה שאני רואה"?

ויאנה אמרה: "האם אתן חושבות שזה מה שאני חושבת שזה"?

ואני אמרתי: "רק תראו את הוורידים שמשתרמים לו שם".

וענת אמרה: "אתן לא חושבות שהקצה שלו קצת מוזר"?

ואני אמרתי: "כאילו משהו נשפך ממנו".

ויאנה אמרה: "בטח ככה נראים קצוות הזינים של האלים האלה".

וענת אמרה: "מעניין לאיזו ואגינה הוא הצליח להכניס אותו".

ויאנה אמרה: "אני חייבת לצלם אותו כדי שיאמינו לי בקורפו".

ואני אמרתי: "כבר צילמתי אותו יחד עם היונה".

וענת אמרה: "היא נראית כזו קטנה ליד הזין הענק הזה".

ותיירת אוסטרלית חביבה אמרה: "זה לא 'פאלוס' יקירותי ואם תתבוננו מקרוב תראו שזו 'קרן השפע'", שזה שאומר שהגברת הנפלאה ממלבורן נהגה איתנו בנדיבות וברוחב לב והניחה לנו להימלט מבעד לפרצה ששמה: "נו טוב, לא התבוננו מקרוב".

ככה שמיד לאחר שסיימנו להיות מובכות, עשינו גוגל על 'קרן השפע' (Cornu Copiae) וגילינו שעל-פי המיתולוגיה היוונית, נימפה בשם אמאלתיאה גידלה מינקות אל ששמו זאוס, והניקה אותו בחלבה של עז אשר אותו זאוס, בהגיעו לבגרות, הסיר אחת מקרניה, כישף אותה להיות 'קרן מגשימה משאלות', והעניקה לאמאלתיאה.

"אם תביטו גם באל נהר הנילוס", אמרה האוסטרלית והצביעה על הפסל שמימין: "תוכלו לראות שגם הוא מחזיק בקרן שמגשימה משאלות, אבל בפוזת שיותר קשה לטעות בה", ובזה היא הוכיחה שהאוסטרלים הם אנשים עדיני נפש שלא מחפשים לדרוך על זנבותיהן של שלוש טבחיות סמוקות שסיימו לאכול שלושה סנדוויצ'ים גדושי נקניקים משובחים, והתחרו ביניהן מי תגיע ראשונה אל 'פונטנה די טרווי' כדי להשליך אל תוכה מטבע מגשימת משאלות.

פרק מספר 52

ברומא האיטלקית נזכרתי בסופר הצרפתי ויקטור הוגו שעיתונאית שאלה אותו: "מתי הבנת שאתה מושא להערצתם של מיליוני צרפתים"? - וויקטור הוגו סיפר לה, כי פעם, לפנות בוקר, הוא חזר שיכור לביתו והיה חייב להשתין, ומשהמשרת התמהמה בפתחת השער, הוא שלף ממכנסיו את מה ששלף, והטיל את מימיו על קיר הבית בדיוק כשעבר שם פועל שהשכים לעבודתו ואמר לו: "אוי לך שיכור זקן! איך אתה לא מתבייש להשתין על קירות של בתים, ועוד על הבית של ויקטור הוגו"?

גם ברומא לא תמצאו מקום להשתין. אני לא מצאתי. בטח חבל להם לבזבז שטח לטובת משתנה כשאפשר להציב שם איזשהו פסל או מזרקה.

אלא שאז יצוץ לו קמרון אפלולי, בסמטה שכוחת אל, בפניה הכי חפה מתיירים, ואתן תבואנה בשעריו, ותפשילו את מה שתפשילו, וכשתפרקו את מה שכמעט פרקתן בתחתוניכן, תתגלה לנגד עיניכן גומחה סתמית, כזו שכלל לא תעשה לכן חשק להציץ אל תוכה, אך מכיוון שאתן כבר כאן, וכבר השתנתן, תיכנסו ותעיפו עין, ואז תיחשף בפניכן כנסייה ענקית מפוסלת בשיש, מוארת באלפי נורות צהובות, ומצוירת במאות ציורים, החל ממרצפות הגרניט הירוקות, ועד הרקיע הכחול הניבט אליכן מבעד לכיפת זכוכית מעוטרת זהב ופיתוחי כסף. ועוד לא אמרתי כלום על עשרות פסלונים האלים והקדושים הניצבים בשקעים שבקירות.

ויש ברומא המון קמרונים אפלוליים שכאלה, בהמון סמטאות שכוחות אל, בפינות הכי חפות מתיירים, שנוצרות בחובן מיליוני אוצרות חבויים.

ואני מדברת איתכן על משהו שבכל עיר בעולם היו מציבים אותו בכיכר הראשית, ואילו כאן דחקו אותו אל סמטה אלמונית, וזה משום שהמשהו שהם הציבו בכיכרות, עוד עולה ביופיו ובגודלו על ההם שבסמטאות. ויש ברומא המון גם מאלה וגם מן ההם. לראות את רומא ולמות.

ואם כבר מדברים על אוצרות שעלולים לעורר רעיונות מסוימים אצל אנשים מסוימים, מן הראוי לספר לכם ש - על כל חמישים צעדים שאתם פוסעים ברחובות רומא, יש לפחות שני שוטרים חמושים באקדחים ובתתי-מקלעים שלופים. עכשיו עשו חשבון מה זה אומר על אלף מאתיים שמונים וחמישה קילומטרים רבועים של רומא.

כמעט לא תמצאו קרן רחוב ללא מכונית או ג'יפ שיטור, והפרצופים הכי קשוחים הם מי שמכונים 'קרביניירי' שרק מלהסתכל עליהם יוצא לכם החשק להתעסק איתם.

והם עומדים בקבוצות ונועצים עיניים בכל כיווני שושנת הרוחות, ואתם יכולים להשאיר את הארנק שלכם באמצע המדרכה, ורק משוגע יסכן את חירותו ויגע בו.

ככה זה בצהרי יום וכך גם בשתיים בלילה וכך בכל שעה משעות היממה. והם שונאים שמצלמים אותם ואל תשאלו אותי איך אני יודעת. שתדעו.

פרק מספר 53

עכשיו בואו נדבר על העניין הזה שאתן יושבות באוטובוס או ברכבת, כשלידכן או (גרוע מזה) מולכן יש מקום פנוי שעליו מתיישב אדם זר, שגם אם הוא לא איזה סוטה או משוגע, כלל לא בא לכן לנשום את האפטר-שייב שלו או (מה שעלול להתברר כבעייתי) לתחום את קו הגבול הדמיוני החוצץ בינינו לבינו, כשבליבן אתם מתפללות שלא יפתח בשיחה.

במקרה הטוב הוא בן תרבות שיהנהן כלפיכן בהרף עין של בזיק מנומס, שיפגוש בדרכו את הנהונכן שלכן ושניכם, אתן והוא, תצללו אל תוך התעלמות קפואה ומודעת זה מזו ולהיפך.

כל זה עשוי להתרחש בכל מקום על פני הגלובוס, להוציא רומא שמטבעה כאיטלקייה מכניסת אורחים היא ידידותית מעל ומעבר, כפי שחווינו כאשר תרנו אותה באוטובוס אדום קומותיים של תיירים (Hop-on Hop-off) וכמו שאני מדברת איתכם, התיישב ליד יאנה הר אדם בצורת טקסני מגושם וחייכני שמיהר לברך אותנו בהחלקה על שולי כובע הבוקרים שחבש, והציע שנקרא לו אוסקר. לא הציג את עצמו כאוסקר אלא הציע שנקרא לו כך.

"אתן יכולות לקרוא לי אוסקר", אמר, במבטא אמריקאי דרומי, ההר שנעל מגפי עור במידות של נפילים, וכשרצינו להחזיר מילים מנומסות, צלצל הסלולרי שלו ברינגטון של ג'וני קש (אני חושבת שזו הייתה טבעת-האש) ואוסקר אמר: "היי זה אוסקר. לא, זה לא דילן. זה אוסקר. דילן ואני החלפנו טלפונים. שלי אצלו ושלו אצלי. מה? לא, לא התבלבלנו. לא, לא היינו שיכורים", התגלגל צחוקו של אוסקר על פני קומתו העליונה של האוטובוס: "היינו בהכרה מלאה, תאמיני לי ליידי. איך אמרת שקוראים לך? לא אמרת?! או-קיי, אז אני שואל. מרי? היי מרי-לו. אני אוסקר. עכשיו גם אנחנו חברים. מה? אני מתכוון שעכשיו את חברה גם שלי. לא רק של דילן. היכן את מתגוררת? בפלורידה?! אני מג'ורג'יה. רק תראי איזה עולם קטן. את מרשה לי לבוא לבקר אותך כשאחזור הביתה? אני ברומא עכשיו. למה את מהססת? מה יש פה להסס? את יכולה לשאול עלי את דילן. איך לשאול? נורא פשוט, אני אתן לך את מספר הסלולרי שלי. הוא אצלו ושלו אצלי. הוא יגיד לך שאני בחור טוב מטקסס. כן, אני יודע שאמרתי ג'ורג'יה. תמיד אני מתבלבל..."

"אוי היא ניתקה לי", אמר אוסקר ללא שמץ של צער או מבוכה.

"אתה יכול לקרוא לי יאנה", אמרה יאנה בצהלה כאילו פגשה את הנשמה התאומה שלה ולא איזה משוגע אמריקאי.

"את הבנת את זה, נכון?! שמע כל האוטובוס את אוסקר מברר אצל יאנה. "עכשיו החיים שלי אצלו והחיים שלו אצלי, ואת יודעת משהו, זה לא פחות מרתק מהג'ונגלים של בוליביה, רק בלי יתושים ובלי ביצות. קחי מילה שלי. הרבה יותר שווה", אמר אוסקר.

"אני רוצה להבין אם זה טרנד או זה משהו שאתם המצאתם?" חקרה יאנה שהייתה חייבת להבין.

"זה דילן המציא", הצטנע אוסקר. "אנחנו מכנים את זה: 'האוסקר של דילן'", אמר והביט ביאנה בחשש שאולי לא קלטה את ההברקה.

"האוסקר של דילן, הבנת?"

"אני אקרא לזה 'אדיו-יאסו'", אמרה יאנה. "שזה ביוונית 'להתראות-שלום'".

"בשביל מה לך לשנות לזה את השם? תמה הטקסני."

"כי אני מתכוונת להשתמש בזה טיפשוני", סנטה בו יאנה ואנחנו צפינו בארנבונת מתחככת בדינוזאור.

ואני חשבתי שיש מצבים בהם אנשים הופכים לחברים תוך שברירי שניות באוטובוס אדום קומותיים של תיירים ברומא, לעומת מצבים בהם גם שבועיים ליד אותו שולחן באותו מלון לא יעשו את העבודה.

"זה רעיון גאוני", לחשתי לענת. "משוגע אבל גאוני".

"נכון", המהמה ענת. "אבל לא לבעלי לב חלש".

"רק תחשבי על זה", לחשתי. "לקחת את כל החיים שלך ולתת אותם למישהו אחר".

"ממש כך", החזירה ענת. "ובתמורה את מקבלת את כל החיים שלו".

"אפילו שאולי הם לא-מי-יודע-מה", המשכתי ללחוש.

"אולי אפילו מחורבנים", הציעה ענת.

"אבל זה מה שיפה פה", התפעלתי. "שאת לעולם לא יכולה לדעת".

"מה כבר יכול לקרות"? אמרה ענת, רק בשביל להזכיר לי את הפעם האחרונה שאמרתי את המילים האלה.

המשכנו לדבר על אוסקר הטקסני כשחזרנו למלון, כשלפתע שמענו את הרינגטון של ג'וני קש ואת יאנה אומרת: "לא, זה לא דילן, זו יאנה. החלפנו טלפונים. שלי אצל אוסקר ושל דילן אצלי, אבל אני יכולה לתת לך את המספר החדש של דילן שהוא המספר הישן של אוסקר. מה? לא, לא התבלבלנו. לא, לא היינו מסוממים".

"ניתק לי", אמרה יאנה וכמו אוסקר לא הפגינה צער או מבוכה.

"איך את קוראת להחלפה כפולה"? שאלה ענת. "זה כבר לא 'אדיו-יאסו'".

"נכון" אמרה יאנה. "זה כבר 'אדיו-סאנטו'".

וחשבתי לעצמי שהנה הוכחה שהכול יחסי, מכיוון שהחלפה ראשונית של סתם אוסקר עם סתם דילן, נראתה לי לפתע כמשהו נורמאלי. כמעט. ופתאום הבנתי שגם אני רוצה, אבל רק אדיו-יאסו. בלי אדיו-סאנטו. שמרנית שכמוני.

מי ששאבה את מרב העונג מן הסידור החדש הייתה יאנה, שאזקה את עצמה אל הסלולרי של אוסקר באמצעות קרסיה ושרשרותיה הגותיים, וכך קרה שגם מחדר השירותים שמענו אותה מצחקקת ומסבירה לכל טום, דיק והארי שהיא לא דילן, גם לא אוסקר, אבל אפשר לקבל אצלה את מספרי הסלולריים שלהם.

עם קצת היגיון בריא יכולתי לנחש בעצמי שכך יתגלגלו הדברים עבור גותית שהייתה אספנית כפייתית של טבעות משומשות שהן, כך הסבירה, הרבה יותר שוות מסתם טבעות שאין בהן את הרוח של האנשים שענדו אותן בעבר.

מעת לעת ובאדיבות הטקסני, הגיעו שיחות גם מן הבית. אחת מהן הייתה מואסיליס שהזרים דמעות של חרטה אל תוך הסלולרי של אוסקר, שהתפרסם, זה האחרון, כמי שהפיץ ברשת תצלומים וסרטונים בהם נראה עכזו החשוף של הראשון, מככב סמוך לאביזריה הגותיים של עוזרת הטבח יאנה, והכול על משטח הגרניט שבעמדת המלצרים אצל אפרודיטה.

"שאני אבין" אמרתי כחיקוי ליאנה: "את מספרת לי שאוסקר מחזיק בסרטוני סקס שאת מופיעה בהם" ?

"איזה סקס בראש שלך" ? נזפה בי יאנה. "עם כל הקרסים והשרשראות האלה נראה לך שיש שם סקס ? זה רק ואסיליס עם התחת בחוץ".

"מביך", אמרה ענת שהציצה בסרטון. "ממש רואים אתכם עושים את זה".

"מי עושה מה" ? צחקה יאנה. "לא הספקתי כלום בגלל שהוא כזה ארנב, ואני עם כל החגורות והשרוכים ועד שהצלחתי להתיר משהו, וכבר צ'יק צ'אק בום".

"בעיקר בום", אמרה ענת. "והכול בעמדת המלצרים ורואים את הבולבול של ואסיליס על הלוגו של המסעדה ליד סלסלת הלחמניות ואוי מה זה..." ?

"ממש ככה", התגאתה יאנה. "מלינה אומרת שכל קורפו צופה בזה עכשיו".

"עם הלוגו של אפרודיטה" ?

"עם הלוגו של אפרודיטה", הבטיחה יאנה.

"על הבולבול של ואסיליס" !?

"גם על הטוסיק. אבל אם כבר, אז מתחת, לא מעל".

"מה מתחת" ?

"הלוגו", אמרה יאנה והציצה בסרטון כדי להיות בטוחה.

"אפרודיטה לא תאהב את זה", אמרתי.

"רק רגע", אמרה ענת. "משהו לא מסתדר לי. איך לא מחקת את זה לפני שנתת לו את הסלולרי" ?

"הסכם זה הסכם", אמרה יאנה. "אני הושטתי לו את שלי והוא הושיט לי את שלו".

"ומה קרה לקוד הסודי של התמונות והסרטונים" ? רציתי לדעת.

"אני נתתי לו את שלי והוא נתן לי את שלו", הרגיעה אותנו יאנה. "וחוץ מזה, גם אני יכולה לפרסם תמונות שלו עם הבולבול בחוץ, מאוד לא מחמיא אם אתן שואלות אותי".

"זה לא הבולבול שלו", אמרתי. "זה הבולבול של דילן".

"אוי נכון", צהלה יאנה. "זה באמת זה לא התאים לי", ועד היום אין לי מושג למה בדיוק היא התכוונה.

פרק מספר 54

גם אני רציתי 'אדיו-אסו' ולכן פרסמתי פוסט בפייסבוק שהכריז כי אני מציעה להחליף 'סלולריים' לצרכי מחקר ושעשוע.

בתגובה קיבלתי שמונה גידופים, ארבע תהיות בנוגע לשפיותי, חמישים וחמישה לייקים רובם מקורפו, ארבעה לבבות ושבעה אימוג'ים כעוסים. אף לא החלפה אחת.

"זה בגלל שאת אשת מכירות גרועה", אמרה יאנה. "לא למדת כלום מאימא שלך".

"אבל אני לא רוצה למכור משהו", אמרתי. "אני רוצה להחליף".

"גם החלפה היא סוג של מכירה", אמרה יאנה. "מוכרים לאנשים את מה שהם רוצים ולא את מה שאת רוצה".

"אבל זה אותו הדבר", טענתי. "בשני המקרים מדובר בהחלפת סלולריים".

"ממש לא", אמרה יאנה. "את רוצה להחליף סלולריים ואילו הם רוצים השד יודע מה".

"מה יודע השד" ?

"השד מהמר על טרנד", פסקה יאנה ושתינו נכנסו לרשת בה למדתי שכל שצריך כדי למכור משהו לאנשים הוא טרנד. וכל שצריך כדי להתניע טרנד הוא להכריז עליו שהוא כזה.

ידיעות שהופיעו ברשת והודיעו: "הטרנד שכובש את אירופה" או "השיגעון שמטריף את האמריקאים", היו, במקרה הטוב, המצאה שקרית של הכותבים, או, במקרה הפחות טוב, עדות לכך שמישהו נתקע עם משהו.

טרנד שבישר: "הטירוף שאחז במקסיקו" ותחתיו הופיע מתכון כלשהו, היה, כך התברר, סימן לרכיב מסוים בתבשיל מסוים שאיש עסקים מסוים שילם כסף כדי להיפטר ממנו.

מאחורי מתכון טרנדי ל – 'פאייה' בה שלטה שעועית שחורה, הסתתר מישהו שנתקע עם 50 טונות של שעועית שחורה וחיפש דרכים למכור אותן.

יש גברים שלא ירכשו מסור חשמלי גם לא תמורת עשרה דולר, אך ישקיעו שלוש מאות אם תצוץ ידיעה שתכריז "השיגעון שאחז בנגריות של הרפובליקה הדומיניקנית" ובתחתיתה תצלום של (לא תנחשו) מסור חשמלי.

אין סיכוי שאיזשהו חשדן ייסע למקסיקו או לרפובליקה הדומיניקנית על-מנת לבחון את מצב השעועיות או המסורים שם. אנשים מכורים לטרנדים.

אשר על כן כתבתי ומסגרתי בפייסבוק שלי את הפוסט הבא:

הטרנד הלוהט שמשגע את רומא

עירו של מיכאל אנג'לו ירדה מהפסים ויחד איתה השתגעו רבים מן התיירים הפוקדים את בירת איטליה בימים אלה

הכל התחיל כאשר קאובוי אמריקאי הציע לנסיכה יונוייה להחליף ביניהם את 'הסלולריים' שלהם ולעשות כן בספונטניות מבלי למחוק דבר

הנסיכה נענתה לו והחלפה בוצעה לתשואות נוסעי אוטובוס התיירים (Hop-on Hop-off)

**ההחלפה היוותה אות לתחילת מגפה מטורפת של החלפות סלולריים תחת הכותרת:
"עד כמה אתם צמודים למה שאתם מכנים החיים שלכם" ?**

הטירוף בעיצומו !

החלטתי להצטרף אליו ואני מציעה את הסלולרי שלי להחלפה

מבטיחה לא למחוק דבר

**מה שתקבלו זו נטו אני
(אין תצלומים או סרטי עירום)**

הצעות לפרטי בלבד

לחצתי על 'פרסם' ושכחתי מהעניין.

פרק מספר 55

עכשיו אני רוצה להגיד משהו על המסעדות ברומא: הן בסדר גמור. המסעדות. הנה אמרתי. אבל מי שמתכנן עליהן אורגזמה קולינרית, שייחשב מסלול מחדש. הנה אמרתי גם את זה.

ואני מדברת איתכם גם על מסעדות שצריך להזמין בהן מקום שבוע מראש, שכאן קוראים להן Ristorante, שנחשבות לקלאסה לעומת אלו של הפרולטריון שהפשוטה בהן מכונה Osteria, והפחות פשוטה Trattoria.

באתי לרומא עם בלוטות טעם נפוחות מרוב משחק מקדים, וכלום. אין זיקוקי דינור. אני מתכוונת, הפסטות שלהם בשמנת ממש טובות, וכמוהן גם הפיצות והפוקצ'ות, אבל שום דבר שלא יכולנו למצוא בקורפו או בכל מקום אחר על פני הגלובוס, אלא אם כן אתם מתרגשים ממסעדות שמגיעות עם מלצר נטוע בין כל שני שולחנות, ומגבות חמות ומי ורדים, שבעצם, גם את אלה יש לנו בקורפו.

למען האמת והיושרה זה גם לא היה יכול להיות אחרת, מכיוון שאילו רומא הייתה מבשלת לטעמן של שלוש שפיות שהגיעו מקורפו, היא הייתה פושטת את הרגל.

אני מתכוונת, הכי טוב בבית. שום מסעדה בשום מקום לא יכולה להרשות לעצמה לבשל כמו שף שמבשל בביתו לעצמו ולמשפחתו, וזה משתי סיבות: זמן וכסף.

נתחיל בכסף דווקא: במנה ששף בביתו יכניס בשר אנטריקוט, מסעדה תכניס צלי כתף. במנה ששף בביתו ייגרר פטריות כמהין, מסעדה תקפיץ פטריות שיטאקי. כך גם עם זעפרן לעומת כורכום, קוויאר בלוגה לעומת קוויאר סברוגה, קוויאר טרי לעומת קוויאר מפוסטר, טלה לעומת כבש, עגל לעומת פרה ורק התחלתי.

ויש גם את עניין ה- 'מיחזור'. שף שלא ממחזר עלול למצוא את עצמו מתעופף מן המסעדה בעידוד הבעלים. כך קורה שהצלי של היום נטחן ומוכנס לממולאים של מחר. והסלט של הבוקר מוצא את עצמו כמצע לרוטב של הערב. והקינוחים של הערב מעורבלים בתוך עוגה שתקבלו בסוף השבוע ורק התחלתי.

וזה בסדר גמור וכך חייבים לנהוג אם רוצים להחזיק את הראש מעל המים, אבל בבית זה אחרת כי בבית זה הגורמה האמיתי. בדרך כלל.

עכשיו בעניין הזמן: תוציאו לכם מהראש את המנות המפונפנות שאתם רואים בתוכניות בישול בטלוויזיה, ואני מתכוונת לאלו בהן בשלנים מתחרים ביניהם על מראה עיניהם וטעמיהם וניחוח חוטמיהם של שופטים מכופתרי ירכיית וחמורי סבר.

מה שאתם רואים שהתבשל שם בחמש דקות, עבר עריכה וצולם, הבה נאמר, משך שלוש שעות. ואני מדברת איתכם על מנה אחת בלבד שהבשילן הגיש לשופטים.

וככל שהמנה הזו מושקעת יותר ואיכותית יותר, כך מתגמדים הסיכויים שתקבלו אותה אל שולחנכם במסעדה כלשהי, אלא אם כן מצאתם מסעדה שמשקיעה שלוש שעות במנה אחת.

מה שבאמת הכי שווה לכם לאכול ברומא הם הסנדוויצ'ים שנמצאים בכל רחוב ובכל סמטה ובכל כיוון בשושנת הרוחות. סנדוויצ'ים של נקניקים עם פרושוטו, ועם ברזואלה, ועם מורטדלה, ועם מילאנו, ועם פאנצ'טה (שעוד נשוב להגות בה), ועם פפרוני, וז'מבון צרפתי, ושינקן גרמני, וסיביו רומני יחד עם קוסטיצה ופטריצ'אן, ואפילו קורנדביף אמריקאי ורק התחלתי.

תמורת חמישה אירו יפרסו למענכם ג'בטות, פוקאצ'ות, באגטים או, אפילו, סתם לחם שום, וידחסו עבורכם ממגוון ההם שם למעלה, ויוסיפו איזשהו ממרח ו...Vuala, אתם מסודרים.

תמורת חמישה אירו נוספים (אל תתפסו אותי במספר, לפעמים זה שישה או שבעה) יגישו לכם צלחת נקייה מפחמימות ושופעת חלבונים. גן עדן. בואו נגיד שאילו הייתי צמחונית, רומא לא הייתה הבחירה האולטימטיבית שלי.

תפריט של ארוחת בוקר שאני זוכרת בחטף, ככה בשליפה מהזיכרון, אל תתפסו אותי במילה, אולי אני מתבלבלת, הציע ארוחת בוקר איטלקית שכללה קפוצ'ינו ומיץ תפוזים. זו הייתה לצד ארוחת בוקר ישראלית, ממש במילים האלה, שכללה: בגט, סלט, סלמון, קפה לאטה ומיץ תפוזים. שהייתה לצד ארוחת בוקר קונטיננטלית שכללה סלט, ביצה, בשר (כן, בשר בבוקר), קפה אמריקנו ומיץ תפוזים. בנוגע לבשר בקונטיננטלית אני ממש בטוחה.

פרק מספר 56

האיטלקים הם רומנטיקנים שאוהבים ריבוי. פרט יחיד נחשב בעיניהם לגלמוד והם שואפים להעשירו בפרטים נוספים מסוגו. כך במטבע, כך בפוס וכך בצלחת.

רחמיהם נכמרים על דולר יחיד הנמק בבדידותו והם מציבים לעומתו אלפיים לירטות, מה שאומר שאילו לא מטבע האירו של האיחוד האירופי, הייתם משלמים עשרת אלפים לירטות תמורת ספלון קפה זעיר בסמטה זניחה.

עכשיו בעניין הקפה עצמו: קפה שבכל העולם מכונה אספרסו, ברומא הוא סתם קפה, שעל מנת לחלצו משממונו מגיעים איתו קפה דופיו (אספרסו כפול), וקפה מקיאטו (עם זרזיף חלב

מוקצף), וקפה לונגו (הרבה מים), וקפה קפוצ'ינו (קפה + חלב מוקצף), וקפה לאטה (המון חלב + זרזיף קצף חלב), וקפה קורטו (אספרסו כוהלי), וקפה דקה (נטול קפאין), וקפה האג (כמו קפה דקה), וקפה אמריקנו (כמו הלונגו + עוד מים) ובטח דילגתי על כמה.

כמו הקפה גם הפסטה: יש פסטה פוזילי (מסולסלים), ופסטה פרפאלה (פרפרים ופפיונים), ופסטה ספגטי (הקלאסית), ופסטה ריגטוני (חלולה גדולה), ופסטה קנלוני (צינורות למילוי), ופסטה רוטלה (גלגל), ופסטה זיטי (חלולה ארוכה), ופסטה פטוצ'יני (ארוכה שטוחה), ופסטה ניוקי (עם תפוחי אדמה), ופסטה בוקטיני (צינורית ארוכה), ופסטה לינגוויני (שטוחה), ופסטה פנה (חלולה מחוספסת), ופסטה מקרוני (זווית חלולה), ופסטה קונצ'יליאטה (קונכיות), ופסטה רדיאטורי (בצורת רשת גריל) ודפי פסטה ללזניה ויש עוד.

ככה שאם תחליטו להזמין 'פסטה קרבונרה' ואתם מצפים לקבל אותה עם פסטה ספגטי, כפי שראוי שתקבלו, כדאי שתדגישו את זה בהזמנה. אנחנו שכחנו להדגיש.

גם שכחנו שענת אמרה שאם לא ממש יודעים מה להזמין, כדאי למלמל Piatti Tipici שזה מן לחש קסם איטלקי שבא לומר: אנחנו ברברים מארץ רחוקה אז סלקו מכאן את התפריט והגישו לנו מנות אופייניות על פי בחירתכם.

כל אלה מחזירים אותי לנקודה בה כתבתי שהאוכל ברומא הוא בסדר גמור, אבל בבית יותר טוב.

מילים ברוח זו שמע ממני השף ויטוריו שבא לשאול: "איך הקרבונרה"? וזה הרגל אצלי לומר את האמת למי ששואלים. בעיקר במסעדות.

זו הייתה מסעדה שלא אזכיר את שמה, שממוקמת בקרבת 'Pasta misteriosamente' שענת החלה בה את הקריירה שלה, ושתינו, היא ואני, הזמנו קרבונרה. יאנה הזמינה פסטה שחורה שקיבלה את צבעה מדיו של דיונון ברוטב של צדפות וסרטנים.

"איך הקרבונרה סְנִיורִינֹת"? שאל איש גבוה ודק שהופיע מבין מפות השולחן האנדמיות (פפיטה אדומה), שלהוציא המגבת שלמותניו והשפם של דאלי שתחת אפו, היה העתק שלי מקורפו, מה שאומר: כובע טבחים רחב תיתורת, ירכית צחורה מכופתרת בשחור ומכנסי פפיטה (שחור-לבן).

אילו היינו בטורקיה הייתי חוששת לענות לו, אבל עם איטליה אין לנו מלחמה, ככה ש – "או.קיי" זה כל מה שהיה לי לתת.

"היה או.קיי", אמרתי באגביות.

"רק או.קיי"? התאכזב השפם.

"רק או.קיי", הבטיחה לו ענת.

"אבל סְנִיורִינֹה", אמר לה השף. "השם שלי הוא ויטוריו ואת שוברת את ליבי".

"השם שלי הוא ענת וגם אני לא מרגישה טוב עם זה", אמרה ענת.

"מה לא היה בסדר בקרבונרה שלך"? תבע ויטוריו.

"אתה באמת רוצה לדעת"? שאלה ענת.

"כן סְנִיזְרִינָה", אמר ויטוריו כולו צער ונטל לעצמו חרות להתיישב על הכיסא הפנוי בשולחן שלנו.

"אז ככה", אמרה ענת כמי שלא אכפת לה. "רק תזכור שאתה ביקשת":

- "לפני הכול היית צריך להסיר את העור מהפאנצ'טה ולחתוך אותה לנתחים קטנים".
- "אבל סְנִיזְרִינָה לא הייתה שם שום פאנצ'טה", התפרץ ויטוריו.
- "בדיוק ככה וזו בושה. אבל מכיוון שלא השתמשת בפאנצ'טה וחבל, אלא בשוק של חזיר, לא פלא שטיגנת אותה בשמן זית ולא בשמן של הפאנצ'טה שלא הייתה שם. ואם כבר מדברים, אז גם השוק לא הוגשה בכמות מספקת וגם זו בושה.
- את הפסטה שלי הייתי שמחה לקבל בצורת ספגטי ולא בצורת בוקטיני או רִיגַטוֹנִי, וזה משהו שיכולת לשאול אותי מראש.
- היית צריך להוציא את השום לפני הגשת המנה. לא מגישים קרבונרה שרוקדות עליה שיני שום, אלא אם כן הן אכילות.
- ובפינאלה היית צריך לטרוף חלמונים עם פרמזן, ולשפוך עליהם את הפסטה הרותחת שהקפצת עם הנקניק והשמנת, ולא לצקת אותם טריים על המנה שלי כדי להדביק אותי בסלמונלה".

ויטוריו החליף חמש הבעות פנים (שיחזרתי, ספרתי, מילה שלי), ולבסוף חזר אלי ושאל בצרידות: "אז מדוע אמרתן שהיה או.קיי? יכולתן לומר שהיה גרוע".

"כי זה היה או.קיי", הבטחתי לו. "המנות היו או.קיי. הן היו בסדר גמור, אבל זו לא הייתה קרבונרה אלא פסטה שלומפִי".

ויטוריו סבב בכיסאו אט-אט עד שמצא את עצמו בווה בגותית הכי יפה ברומא ביום ההוא.

"הפסטה דיוונן הייתה טובה", אמרה לו יאנה. "אבל בפעם הבאה תניח עליה שישה מולים שחורים ותפזר קצת מרווה".

"מהיכן אתן", שאל ויטוריו בעיניים עצומות וכלל את שלושתנו בסיבוב אצבע.

"מקורפו", אמרה יאנה.

"ומה אתן עושות שם"?

"מבשלות", אמרה ענת. "אנחנו טבחיות".

השף הגבוה והדק התכווץ והתקפל אל תוך הכיסא כאילו הסירו מכתפיו שק של קמח שנשא עליהן בדקות שחלפו.

"אם... כך... אתן... טֶבְחִיוּוֹתֶתֶתֶתֶת", מתח ויטוריו את המשפט כשהוא טועם את המילים ולועס אותן כשלחלוחית של הקלה נקווית בזוויות עיניו העצומות.

"כן, אנחנו טבחיות", הבטחנו לו וכבר התכוננו לשלם וללכת, אלא שאז קיבלנו ממנו הצעה שלא יכולנו לסרב לה: "למה שלא תבואו מאוחר יותר ונבשל לעצמנו ארוחה טובה. על חשבון הבית. אני סוגר בחצות. תבואו" ?

"זה עוד שבע שעות", פיזמה ענת ביוונית.

"מה כבר יכול לקרות" ? שאלה יאנה ביוונית גם היא.

הסכמנו, שילמנו, השארנו טיפ למלצרים והלכנו לאיבוד ברחובותיה של העיר היפה בתבל.

פרק מספר 57

היה כבר אחרי חצות ולא רצינו לבשל אל תוך הבוקר, גם לא להתפייח בצקים עד הזריחה, ובטח לא להתייש את ויטוריו שאצילות נפשו ונקיפות מצפוננו הביאו אותנו אל חנות משקאות שהמליצה על בְּרֶבְרֶסְקוֹ פְּרֹדוּטוֹרִי דֶל בְּרֶבְרֶסְקוֹ מפיאמנטה, כעל יין שמטהר רגשי אשמה.

אשר על כן חזרנו אל המסעדה, הענקנו את הברֶבְרֶסְקוֹ ברוב צניעות וחיבה, סייענו לצוות להכין את המטבח ליום המחרת (שזה סיפור בפני עצמו שאולי אדבר עליו בהזדמנות, לא יודעת, לא בטוחה, מפני שאפילו לדבר על זה מעייף אותי), ובחרנו כיריים קטנות אבל אכזריות להקפצת 'סלטימבוקה א – לה רומאנה' עם שיפוצים קלילים מקורפו, מה שאומר שיאנה שיטחה סקלופיני עגל שהן פרוסות דקיקות שהצרפתים קוראים להן אסקלופ, והניחה אותן על פרוסות של נקניק פרושוטו, שמלוח דיו עד כדי אי בזיקת מלח על המנה הזו.

אני הנחתי פרוסות נוספות של פרושוטו על כל סקלופיני, עוד לפני ענת שהניחה עליהן עלי מרוה, שניים על כל פרוסה וגלגלה לגליל לכל אורכו... זהו.

אה.. כן. בכל סקלופיני מגולגל נעצנו קיסם והקפצנו שלוש דקות מכל צד, במחבת כבדה בה המסנו חמאה מחוזקת בשמן זית, ואני מקווה שלא צריך לספר לכם ששלפנו את הקיסמים לפני שאכלנו.

יאנה אמרה שבפעם הבאה נקמח סקלופיני אחד לניסיון. ענת אמרה שבפעם הבאה נוסיף יין לבן לקראת הסוף. אני אמרתי שטעים לי גם ככה. בעצם, אפילו, עוד יותר.

ויטוריו אמר שאי אפשר בלי קינוח ודיבר על מתכון שהזכיר לנו סופגניות יווניות ששמן לוקומאדס שכבר סיפרתי לכם עליהן, אלא שכאן הן מכונות 'פולֶפֶטָה די ריקוֹטָה פְּרִיטָה', שהן כדורי גבינת ריקוטה מטוגנים שמצריכים ערבול וריסוק של (איך לא) ריקוטה, ביצים, פרמזן, גבעול פטרוזיליה (כן!) קורט מלח, קמח...הוספה איטית של פרורי לחם עד שמתקבלת תערובת הומוגנית שאותה מניחים לשעה במקרר, שותים לימונצ'לו, מקשיבים לסיפורי ילדותו של ויטוריו בצפון איטליה על גדות אגם גארדה, בצל הוריו הליברליים וסביו הפשיסטים, מכדררים לכדורי פינג-פונג, טובלים בפרורי לחם ומטגנים במחבת עמוקה בהמון שמן חמניות. ויטוריו אמר שבפעם הבאה הוא ימיר את הפרמזן בפקורינו. שיהיה.

פרק מספר 58

ענת הציעה שנלך לגטו היהודי של רומא.

אמרה שסבא שלה ביקש שתשלח לו תמונות. בעיקר עניינו אותו אלו של איזשהו בית ספר שממוקם או שהיה ממוקם בגטו. סיפר שדודו, אחי אביו, למד או לימד שם. לא ממש קלטתי.

הלכנו וכאן המקום לספר לכן שרומא היא עיר של הליכה, ככה שאם זו הפעם הראשונה שלכן ברומא, שמעו ממני והשאירו בבית את נעלי העקב.

רק קחו בחשבון שברומא רווח משחק כבישים מאתגר שכולם נוטלים בו חלק ושמו: 'נראה אותך יוצא מזה חי', ואני מתכוונת לנהגי רומא שיעשו כל שיש לאל ידם כדי לדרוס אתכם בעודכם חוצים כבישים במעברי חצייה, ואילו עליכם מוטל לחמוק מהם בעודכם בחיים.

מהר מאוד תבינו כי "לראות את רומא ולמות" אינו סלוגן ריק מתוכן, אלא אמירה לפיה קיימת אפשרות כי יצירותיו המקוריות של מיכאל אנג'לו יהיו המראה האחרון בו תצפנה עיניכם לפני שתשיבו את נשמתכם לבוראכם.

סימון קטע כביש במעבר חצייה, בא להצביע בפני נהגי רומא על המיקום הראוי להאצת כלי רכבם וכל השאר בידי שמיים. שלא תגידו שלא אמרתי. אז הנה.

עכשיו בעניין הגטו היהודי, אבל עוד קודם לכן כמה מילים על רחובות רומא. הנה זה בא: רחובות רומא הם סימפוניה אדריכלית אורגזמית משניקה נשימות, פוערת עיניים ושומטת לסתות.

אז נכון שלגונות כחולות הנושקות לחופי דקלים מוריקים הצופים אלי פסגות מושלגות, הן חלומם הרטוב של משוררים מריירים וגלויות יחצניות - אבל רחובות רומא יפים יותר.

אני מתכוונת שזה לא שְׁנוּה כוחות להביא לשולחן את מעשי ידי האדריכל הבראשיתי, מכיוון שלגמרי ברור כי הוא מנצח בהליכה עם יד אחת קשורה מאחורי הגב. נרגעתם?

אני מדברת איתכם על מעשי ידי ילדיו. או קיי? רומא הכי יפה! כל כך יפה שבא לבכות. ואני מזיזה עכשיו הצידה את כל הפּיָאצות ואת כל המיכאלים אנג'לים, יחד עם הקולוסיאום והוותיקן ושער טיטוס והכנסיות והקתדרלות וכל מי שעולות ועולים לכם לראש, ומשאירה את הרחובות לבדם. סתם רחובות. אלא שברומא אין רחובות סתם.

כל רחוב של סתם כזה מרוצף בבזלת שחורה, שכבר היא עצמה קומפוזיציה של צבע וצורה וצליל (כן, צליל) ויופי חמקמק שהולכים איתכם עד לסופו של טור בתים אדמדמים, רק על מנת שתוכלו להתחיל לחוות את יופיים של אלה הלבנים ואחר כך הצהובים והחומים עם הפסלים והקשתות והמסגרות והמדפים והכרכובים והלזבזים והקיטונים והגומחות והקמרונים...

כך כל הרחובות כולם חוץ מאשר אלה של 'הגטו היהודי', שכבר משמו אתם מבינים שמיכאל אנג'לו לא נהג לבקר בו לעיתים תכופות. גם לא האפיפיור שנמנע מכניסה אל אזורים מוכי מגפות שנגרמו בעטיין של צפיפות גבוהה והצפות תכופות של מי נהר הטיבר.

ואת זה למדנו מפי מדריך קבוצת תיירים שהסביר, ממש ליד שולחננו דמוי פסי הזברה שתיכף אספר לכם עליו, סמוך לסיר ברזל עמוס ארטישוקים טריים, יש לי תצלום בסלולרי, שהיהודים גורשו לכאן (לא מכאן אלא לכאן) מכל קצווי רומא בפקודתו של האפיפיור פאולוס הרביעי במאה השש-עשרה, וסומנו בטלאי צהוב, מה שמוכיח שלנאצים אין זכויות יוצרים על הפטנט הזה.

גם הספקנו לשמוע את זנב דברי המדריך שהוביל את קבוצתו אל כנסיית סנט אנג'לו, ואמר שזו הוקמה במרכז הגטו מול בית הכנסת כדי להשפיל את היהודים שהובאו אליה בכוח, מדי יום ראשון, על מנת להקשיב להטפות הכמרים נגד האמונה היהודית.

את התובנות הללו רכשנו כאשר ישבנו על ארוחת בוקר במקום ששמו: 'באר - רסטורנטה ספציאלית איבראיקה א איטליאנה כשר', שבחרנו בו הודות לעיצוב שולחנותיו בצורת היריעות שהיהודים עוטפים בהן את כתפיהם בחגים ובשבתות ומכונים, כך אמרה ענת, לא 'זברות' אלא 'טליתות'.

כדי להיות הגונה איתכם אומר כי התצלום בסלולרי שלי, ההוא עם הארטישוקים, הוא היחיד שצילמתי בגטו. שאר התצלומים שאני מתבוננת בהם עכשיו הם תצלומיה של ענת שנטשה את הארוחה שהזמינה, שעטה בעקבות המדריך וחזרה עם המון תמונות שמציגות שורות של בתים אפרוריים ופדוקי טיח ששום תאורת רחוב מסולסלת ושום אדניות של פרחים אדומים, לא יוכלו לשכנע אותי כי המקום הזה היה חלק מרומא.

כך גם לא מסעדות יהודיות כשרות שכבשו את הגטו ומגישות ארטישוקים מטוגנים בשמן עמוק, פרחי קישואים ממולאים בגבינת מוצרלה, סטייק פטריות פורציני בגודל של מגבעת, פיצה יהודית מגולגלת מבצק 'בריוש' שעוטף מלית של פירות יבשים, מאפה בייגל ששמו 'צ'מבלינה, טורטה של ריקוטה ודובדבנים, ויין 'קאסטלי רומאני' שמגיע אך ורק בחביות.

וכך קרה כפי שקורה תמיד כאשר מתרוצצים ומצלמים בתים ומסעדות מכל הבא ליד, אני מתכוונת ללא רישום מסודר של 'מה צולם והיכן', עד שנוצר בלגאן של בתים ושלטים שהשד יודע מהיכן נשאבו אל תוך המצלמה, כמו תצלום של שלט שמעורר אצלנו (בעיקר אצל סבא של ענת) בלבול בנוגע למיקומו הנכון בין המסעדות והקונדיטוריות היהודיות, מכיוון שענת לא בטוחה אם הבניין שעליו רשום: "PALAZZO DELLA CULTURA", הוא גם הבניין שעליו מופיע השלט: Scuole Ebraiche Di (כלומר בית הספר היהודי ומילה נוספת שבתצלום יצאה מטושטשת), ושתינו תוהות האם הוא גם הבניין נושא השלט שעליו רשום בעברית: **שְׁמֵעוּ נָא כָּל הָעַמִּים וְרְאוּ מַכְאָבִי בְּתוֹלְתִי וּבַחֹרֵי הַלְכוֹ בְּשָׁבִי** (איכה א' י"ח), ממש כך, ולצדו התרגום באיטלקית תוך ציון המקור (18 - 1) LAMENTAZIONI.

מי שמסייעות לנו בהתלבטות הן שלוש שורות שמופיעות לקראת תחתית השלט שכתובות באיטלקית (כפי שהעתקתי מהתצלום ואני ממש מקווה שהעתקתי נכון):

In perpetuo ricardo del 112 allievi di queste scuole soppressi nei - campi di sterminio nazisti שנרשמו, כך נראה, לזכרם של 112 תלמידי בתי ספר שנרצחו במחנות ההשמדה הנאציים (ותודה ל- א.ל. שעזר לנו בתרגום). ובתחתית רשום בעברית: יהי זכרם ברוך.

יאנה כמעט לא דיברה משך כל הביקור בגטו. גם לא צילמה. גם לא שלפה קלף טארוט. אך משחזרנו למלון אמרה כי המקום שהפך לפסטיבל אוכל לאחר שנרצחו בו יהודים, נתן לה רעיון שסירבה לחשוף.

היא גם אמרה שכתבי הקודש מאשרים כי יהודים נוהגים לאכול בצל המוות, וסיפרה על מישהו בתנ"ך שקראו לו אבנר שמישהו אחר שקראו לו יואב רצח אותו, וכשהמלך דוד התאבל עליו, היהודים הגיעו עם סלי מזון כדי לנחמו.

"שיסלחו לי כתבי הקודש", אמרתי. "אבל אני לא מתחברת לזה".

"גם המלך דוד לא התחבר", אמרה יאנה. "הוא שלח אותם חזרה עם סלי המזון".

ואתם כבר יודעים שיאנה הבינה משהו בכתבי הקודש.

פרק מספר 59

בחנות שנמצאת צעדים ספורים אחרי חנות שכבר סיפרתי לכם עליה, זו עם אלפי דמויותיו של 'פינוקיו', יאנה קנתה פסלון של 'דוד', אתם יודעים, המלך המתולתל של מיכאל אנג'לו.

"אני שולחת את זה לואסיליס", הודיעה ושלפה אותו מאריזת המתנה. "פיצו על הבלגאן שגרמתי לו עם אוסקר".

בהמשך היא הציבה אותו על אדן החלון בחדרנו שב-מלון לבן' על מנת שהתיירים החולפים ברחוב יוכלו ליהנות מעכוזו הקטן והמוצק.

נעצנו מבטים בפסלון הגבס תוך שאנחנו משתדלות לחמוק מאגן הירכיים (הרי לכם) ולהתמקד בתלתלים ובעיניים.

השד יודע מדוע אצל נשים זה כך. אני מוכנה להמר על עשרה דולר שגברים שקנו את פסלה של אפרודיטה, לא החמיצו הזדמנות לזרוק מילה או שתיים על הואגינה שהיא מסתירה בחסות שיערה האדמוני, ובטח לא על השד השמאלי החשוף כולו.

"יש לו זין קטן", דיווחה יאנה כדי למקד אותנו במה שחשוב באמת ועל מנת להוכיח כי לכל כלל יש יוצא מן הכלל.

"זו בטח לא קרן השפע", אמרה ענת שאולצה להתמקד.

"אז לשם כך את שולחת אותו אל ואסיליס", הייתה לי הארה.

"נכון", אמרה יאנה. "בשביל לתת לו פרופורציות. שירגיש טוב עם עצמו".

"ממש אכפת לך ממנו", אמרתי ספק בספקנות, ספק בתהייה, ספק כקביעת עובדה.

"כן, קצת", אמרה יאנה וצחקה. "אבל הוא לא 'האחד', את יודעת".

ובמילה הזו היא פגעה בעצב חשוף ששלושתנו העדפנו לעקוף אותו, או לדלג מעליו, או לזחול מתחתיו - אך אף פעם לא לגעת בו. אז שתקנו קצת ונתנו כבוד ל – 'אחד'.

"לפגוש את 'האחד'", התפלספה ענת. "זה כמו לשבת על צ'ופצ'יק של הר ולחכות עד שמישהו יגיע".

"איזו מן מילה זו צ'ופצ'יק" ? שאלתי.

"זו מילה ברוסית", אמרה ענת. "זה כינוי לבלורית, אבל אצלנו משתמשים בה כדי לומר קצה או שפיץ".

"אז תגידי פסגה", ביקשה יאנה.

"בסדר", אמרה ענת. "לפגוש את 'האחד' זה כמו לשבת על פסגה של הר ולחכות עד שמישהו יגיע".

"רק בשביל שאני אבין", אמרה יאנה שרצתה להבין. "את אומרת את זה כביקורת או כהמלצה".

"בואי נגיד שאם הייתי אימא שלך, זה מה שהייתי מציעה שתעשי", אמרה ענת.

"את מתכוונת למישהו מסוים או לסתם מישהו" ? שאלתי.

"אני מתכוונת לשבת על פסגה של הר ולהמתין עד שמישהו יגיע", התעקשה ענת.

"למה לך לשבת על פסגה של הר" ? רצתה יאנה להבין.

"מכיוון שזה המקום הכי שווה בהר", אמרה ענת. "תחשבו על זה. בתחתית ההר מתרוצצים המוני בני אדם, אבל רק השווים באמת מטפסים אל הפסגה שלו. ככה גם קל לבחור. זה ההר שעושה את הבחירה בשבילך".

וכשראתה שטרם השתכנענו אמרה: "יש אצלנו מקום ששמו 'כפר נחום', הוא ליד הכינרת, אתן יודעות, הוא מופיע בברית החדשה. פעם הלכתי ממנו אל הר ששמו 'ארבל' וטיפסתי עליו, וככל שעליתי יותר גבוה, ככה פגשתי פחות ופחות אנשים. וכשהגעתי לפסגה שלו, לא היה שם אף אחד. רק אני והכינרת".

"אז מה שאני אומרת לכן, זה לגמרי מטפורי. ככל שאתן נמצאות במקום גבוה יותר, ככה יהיה לכן יותר קשה לפגוש אנשים".

"אבל אם תתפשרו ותרדו למטה כדי למצוא את 'האחד', אתן עלולות להיחנק. ואם תנסו לגרור אותו למעלה, הוא עלול להתעלף משום שהאוויר שם דליל. בעצם, אין לכן ברירה אלא לשבת על הפסגה ולהתפלל", אמרה ענת.

"אבל את יכולה לשבת שם כל חייך בלי שאף אחד יגיע", אמרתי ונשמעתי כמו אימא שלי. "אני מתכוונת שאם אף אחד לא יגיע אז בטח גם 'האחד' לא יבוא".

"נכון", אמרה ענת. "אבל זה מה שאני עושה".

"את גם עלולה לגלות ש-'האחד' שהגיע הוא בכלל צפרדע ולא נסיך", אמרה יאנה.

"אני מבינה את זה", אמרה ענת. "אני גם יודעת שאצטרך לנשק הרבה צפרדעים לפני שאמצא נסיך".

"רק שתדעו", אמרה יאנה. "שבאגדה המקורית של האחים גרים, הנסיכה לא מנשקת את הצפרדע אלא מטיחה אותו בקיר".

"מטיחה אותו בקיר"? נחרדתי.

"כן", אמרה יאנה. "ההטחה בקיר הסירה ממנו את הכישוף".

"אופייני", אמרה ענת. "הם הרי היו גרמנים. אני מתכוונת, האחים גרים".

"אני מאמינה שאת טועה", אמרתי. "חייבת להיות דרך הרבה יותר מעשית חוץ מלשבת ולהתפלל על שפיצים של הרים או לנשק צפרדעים".

"נכון מאוד", חיזקה אותי יאנה ושלושתנו הלכנו אל 'פונטנה די טרווי' והשלכנו מטבעות.

פרק מספר 60

רומא לא נבנתה ביום אחד, ומשנבנתה, תוכננה כך שתענה על צרכיה של יאנה. ויאמר לזכות מקימי העיר כי העדיפו לרכז את גחמותיה של זו ברובע אחד בודד, מאשר לפזרן על פני רומא כולה.

כך קרה שלא הרחק מן החנות בה רכשה את דוד הקטן, שכנה חנות, או, ליתר דיוק, בית עבוט. כזה שאנשים קשי יום או שירדו מנכסיהם או סתם מכורים למיניהם, מגיעים אליו על מנת להמיר אוצרות בכסף מזומן: מפטיפון עם אוזן של שופר יום הדין, עד לטבעת חרוטה בצלב קרס שהציתה את דמיונה של יאנה יחד עם טבעות נוספות מאותו הסוג.

על אצבעותיה כבר התנוססה שורה של טבעות שכבר סיפרתי לכם כי נהגה לענדן גם על אגודליה וגם על אצבעותיה המורות, והייתה אספנית כפייתית של טבעות משומשות, שאנשים ענדו ומכרו אותן, או נתנו למישהו, או משכנו או השד יודע כיצד הגיעו אל יאנה שאמרה שהן מביאות עימן את הרוחות של האנשים האלה וזה מה שמעניין אותה.

"זה מה שמעניין אותי", אמרה יאנה. "הרבה יותר שווה מסתם טבעות שאין בהן כלום", ובמילים האלה היא התכוונה שהן, הטבעות, טרם חוו מעשי זוועה ראויים לשמם.

מכל זה אתם כבר מבינים שבית העבוט של רומא היה בבחינת דיסנילנד עבור יאנה שגררה אותנו אל תוכו, והחזירה מבט חלול אל מבטו החלול אף הוא של בעל המקום.

שהרי כך מתנהלים העניינים במקומות הללו: במבטים חלולים שתחילתם במבטיו הלא אכפתיים לכאורה של הממשכן, שמנסה להיראות כמי שחלף שם באקראי ורק כבדרך אגב הוא מסכים להטות אוזן להערכה כספית בנוגע לשוויה של טבעת יהלום שסבתו הורישה לו.

אותם מבטים לא אכפתיים יהפכו עד מהרה לקצת יותר נלהבים, ברגע בו יפגשו את מבטיו המשועממים של בעל בית העבוט, שישתדל להיראות כמי שאו-טו-טו סוגר ורץ לאכול צהריים (או בוקר או ערב או סתם מתחשק לו לרוץ לאנשהו) והוא נורא ממהר, אבל מוכן, בשניות המעטות שנותרו עד לריצתו, להעיף עין על הזבל המתכתי הלפות בידי הפרחח שצץ מן הרחוב. כך ינהג גם אם יציגו בפניו את יהלומי הכתר של מלכת אנגליה.

לאחר מכן תתבצע עסקת חליפין בה יעבור סכום כסף מידי המשועמם של בית העבוט, לידי הממשכן שחוזה מטמורפוזה, שימסור בתמורה את טבעת סבתו, ויישא עימו, בצאתו מבית העבוט, שטר מכר בו רשום כי הכסף שניתן לו תמורת הטבעת הוא בבחינת הלוואה נושאת ריבית, שאם לא תיפרע עד לתאריך נקוב, יהיה רשאי המשועמם למכור את הטבעת לכל המרבה במחיר.

בדרך כלל וכמעט תמיד נשארים הפריטים בידי המשועמם, שאכן מוכרם לכל המרבה במחיר, או שכך קרה עד שפגש את יאנה שמיינה טבעות נושאות צלבי קרס שמתוכן בחרה שתיים, ואילו את השאר הסירה מפניה כאילו לכלכו את אצבעותיה.

"אלו זבל שלא שוות יריקה", הסבירה למשועמם שהמיר את מבטו החלול בהבעה נעלבת וטען בלהט: "אבל סְנִיֹּרִינָה, הרשי לי לערוב לך שהן עשויות מזהב אמיתי ומכסף טהור".

"ייתכן", אמרה יאנה. "אבל הן לא סבלו ואפילו לא עברו ליד סבל, אלא הן סתם טבעות מזויפות של אנשי עסקים שרוצים לעשות כסף. לא הייתי נותנת תמורתן אפילו סנט".

"ומה עם אלו" ? שאל המשועמם (שלא היה משועמם יותר) והצביע על השתיים שיאנה הפרידה מן הקבוצה.

"או אלו ראו סבל", הבטיחה לו יאנה. "אז-הו כמה סבל שהן ראו. זוועות על גבי זוועות. חרדת אלוהים. הן היו על אצבעות של נאצים אמיתיים, אני מוכנה לערוב לך".

המשועמם לשעבר התבונן באסופת הטבעות המזויפות לכאורה שהיו מונחות לפניו, ולאחר מכן העביר את מבטו אל השתיים שיאנה בחרה, ואז נשא עיניים מפוחדות אל עיניה של יאנה ובמבט מבוהל מכר לה אותן במחיר מציאה.

"עכשיו", אמרה יאנה כשיצאנו משם והוסיפה אותן אל האוסף הנייד שלה: "הן תמשוכנה אלינו את האנרגיות של הזוועות ההן".

אבל אפילו יאנה לא שיערה עד כמה מהר תתגשם נבואתה.

פרק מספר 61

פקיד הקבלה ב – 'מלון לבן', שחשדנו בו כי הוא גם הבעלים של המלון, היווה דוגמה ומופת להתנהגות סטרילית (זו המילה שהחלטתי לבחור בה) של פקידי קבלה מקצועיים לדורותיהם, שזה אומר: מנומס מאוד אך ללא שמץ של הזמנה לשיחה.

הרבה בונז'ורנו (בוקר טוב) ובונאסרה (ערב טוב) ובונאנוטה (לילה טוב) וגרציה (תודה) וסקוזי (סליחה) ופר פבורה (תודה)- אבל שום צ'או (שלום) ושום קומה טי קיאמי (מה שמך ?) ובטח לא מי קיאמו (שמי הוא...).

אשר על כן הופתענו כאשר פנה אלינו מיוזמתו ושאל אם כבר יצא לנו לבקר בקולוסיאום. ענת ענתה לו שאנחנו מסוג הנשים שהולכות אל הים אבל לא מוצאות שם מים, אלא שהחמיצה את חלון ההזדמנות לשיחה, שנפער לפרק זמן של חמש שניות ונטרק בחיוך שאמר: 'הבנתי את החידוד ואני פורש בשיא'.

עכשיו הכדור היה בצד שלנו, מה שגרם לנו להצטייד ב – 'מדריך מצולם לתייר', לעלות על האוטובוס האדום (Hop-on Hop-off) ולרדת בתחנה של מקום שמכונה 'הפורום', שמאכלס

את שער טיטוס, ואת הקבר של יוליוס קיסר, וארבעה מקדשים שמוקדשים לישויות ששמן מסתיים באות סמך, ואת בית הבתולות ששכחתי את שמן, ועוד עמוד חשוב שגם את שמן איני זוכרת, שנראה כמו פאלוס ענק שמוהל טירון טיפל בו, שהוקם לזכרו של איזשהו קיסר ביזנטי, שמצא לעצמו עדנה לא הרחק מאיזושהי דרך קדושה שמגיעה אל הקולוסיאום עצמו, אלא שאני לא הייתי מרוכזת בכל אלה, מכיוון שממש מולי הופיע 'האחד' בדמותו של אל יווני שהתחפש למדריך תיירים שבראשם צעד.

"אנטוניה", אמרה יאנה. "את נראית כמו מישהי שדרכו לה על הקבר".

"יאנה", אמרתי. "את מזבלת לי במוח במקום ללכת ולהביא את כרטיס הביקור שלך".

וכך קרה שסיורנו במקום ההוא התכווץ לכדי גיחה קצרה שעשינו אל הקולוסיאום ונמלטנו ממנו, לאחר שיאנה הודיעה שהיא עומדת להתעלף בגלל עשרות אלפי הנשמות המעונות ששוכנות בו, ואילו אני מצאתי את עצמי מתבוננת בכרטיס ביקור, שהיה גם פרוספקט של מדריך תיירים איטלקי בשם סימונידס אגריפס ה - 23, שהתקשרנו אליו מיד כשחזרנו למלון, וביקשנו לברר אימתי הוא עשוי להקדיש מזמנו לשתי טבחיות מקורפו ואחת מישראל, מה שהתברר כהצלחה גדולה, כך דיווחה ענת, שהשיחה הוטלה עליה, והודיעה שהוא מאוד התרגש, ואפילו אמר שיבקש מעמית להחליף אותו בסיור שלמחרת היום, מכיוון שהוא חייב, אבל ממש, לפגוש אותנו, ושזה אות משמים שהוא יסביר אותו כשיבוא.

אני מניחה שאילו הייתי גבר היה לי די במילים הללו שרוצות לומר:

1. התרגש.
2. עמית יחליף אותי.
3. חייב לפגוש אותנו.
4. אות משמיים.
5. יבוא ויסביר.

שזה מוכיח בפעם המי-יודע-כמה עד כמה דל ועלוב הוא עולמם של הגברים, מה שמצביע, באותה נשימה, על עושרו ורבגוניותו של זה שלנו, הנשים, שהרי שום אישה שפויה לא הייתה מסתפקת בתמצית לקונית שכזו של שיחה עם מי שעשוי להתברר כ - 'אחד' שלה ואבי ילדיה, ובעצם של שום שיחה.

"רגע רגע רגע", אמרתי לענת. "איך את יודעת שהוא התרגש" ?

"שמעו את זה בקול שלך", אמרה ענת. "הבן אדם כמעט נחנק".

"מה ממש הרגשת שהוא כאילו חחככ או סתם כזה כחח חח" ? ביקשתי הבהרה.

"זה לא היה ככה", אמרה ענת. "אני אמרתי לו שאנחנו רוצות לעשות סיור ברומא. לא הזכרתי את הקולוסיאום מכיוון שיאנה כמעט התפגרה שם. אז רק אמרתי 'רומא' בלי להגיד אם זה הקולוסיאום או הפורום או 'פיאצה דל קמפידוליו', או פיאצה נבונה או המדרגות הספרדיות - רק אמרתי 'רומא'".

"או קיי", אמרתי.

"ואז הוא שאל מהיכן אנחנו ואני אמרתי שאנחנו שתיים מקורפו ואחת מישראל, ואז שמעתי שהוא כמעט נחנק כשאמר..."

"רגע", אמרתי. "אז בדיוק על זה אני שואלת אותך. איך הבנת שהוא נחנק בגלל ההתרגשות מישראל? אולי זה התחיל כשהוא שמע שאנחנו שתיים מקורפו? אולי בגלל סתם איזו פיצה שנתקעה לו בגרון? איך את יודעת?"

"לא היה לו כלום בפה", דיווחה ענת. "הפה שלו היה נקי ורק שמעתי את הצפצוף של הנשימה שהוא לקח..."

"צפצוף ארוך כזה"? חיפשתי דיוק: "כמו של מישהו שמעשן או כזה של מישהו מופתע"?

"של מישהו מופתע", אמרה ענת. "מאה אחוז מופתע. ואז הוא אמר שאפילו שמתוכנן לו סיור מחר, הוא יבקש מחבר שלו להחליף אותו."

"ממש ככה"?

"כן ממש ככה: אפילו אם מתוכנן לי סיור מחר, אבקש מחבר שיחליף אותי."

"אמר מה שמו של החבר"? היה לי חשוב לצבור מידע משום שככה זה אצלנו הנשים: חולות על שמות. אם, נגיד, מישהי תאמר שאחותה ילדה בן בשעה טובה, מיד כל הנשים בחדר תרצנה לדעת איך יקראו לו.

"לא אמר את שם החבר", כך ענת. "אבל מה שכן אמר זה שהוא חייב לפגוש אותנו..."

"ממש שמעת את המילה 'חייב'? רציתי להיות משוכנעת.

"ממש שמעתי", הבטיחה ענת. הוא אמר: אני חייב לפגוש אתכן."

"אולי הוא אמר 'I have to meet you' סתמי כזה, ולא 'I must meet you' יש הבדל, זה ברור לך"?

"אני בטוחה שזה היה I must meet you" – אמרה הבחורה שהייתה בוגרת דיה כדי לאתר רעשים על הים, מה שאומר שהיא בוגרת דיה גם כדי לשמוע: "I must meet you"

"וואוו וואוו וואוו", צהלתי. "מה אתן יודעות... "I must meet you" – ואני הייתי בטוחה שהוא לא ראה אותי!"

"ואז הוא אמר שזה אות משמיים", מיהרה ענת לציין ומיד הוסיפה: "וכן! אני בטוחה שזה מה שהוא אמר, וגם זה שהוא יסביר את עצמו כשיבוא."

פרק מספר 62

והוא בא. האל אפולו ירד אלי מן האולימפוס. גבוה, מתולתל ושזוף.

עכשיו אני רוצה להחזיר אתכם אל תחילת הספר בה כתבתי שאני משתדלת לא לדון בני אדם על-פי המראה שלהם.

זה נכון. אבל אני מבקשת להזכיר שגם כתבתי ש- 'זה שאני משתדלת, לא אומר שאני מצליחה'. אז גם הפעם לא הצלחתי.

עושה רושם שיש לי קיבעון לאלות ולאלים יוונים. ויש גם את העניין ההוא שהשתדלתי לשמור את העיניים שלי על הפנים שלו, וגם כאן לא גרפתי תשואות. תתלו אותי. כזו אני. או-קיי?!

התברר כי סימונידס אגריפס ה- 23 שישב בחדרנו שבמלון לבן, הוא נכד נכדו של נין נינו (כך 70 דורות לאחור), של אדם בשם טיטוס פלאוויוס יוספוס (להלן יוספוס), שסבא רבא שלו (של יוספוס) הרג קצין יוני בשם 'אפלוס' בגלל (אתם יושבים?) מתכון לצלי בשר, שמכאן ואילך החל לעבור (המתכון) במשפחת פלאוויוס לדורותיה, על שינויי שמותיה, אך שום דור מ- 70 הדורות הללו, לא העלה בדעתו להעמידו על כיריים כלשהן וממילא לא טעם ממנו. אפילו 'מזון פלאס' לא עשו לו. עד כדי כך תיעבו אותו.

"כאשר שמעתי שאתן שלוש טבחיות מישראל ומיוון", התרגש אגריפס ה- 23. "הבנתי שמשמיי מדברים איתי והייתי חייב לפגוש אתכן".

"האם הרגע אמרת שמשמים דיברו איתך"? ביקשה ענת לבחון את בריאות אוזניה.

"ממש כך", הבטיח לה אגריפס ה- 23. "אלא שרק אני יכולתי לשמוע".

"זהם שלחו אותך אלינו כדי שנבשל עבורך את המתכון ההוא"? שאלתי.

"אלוהים שישמור", נבהל אגריפס ה- 23. "עוד יחשבו שהשתגעתי".

"מי כבר עלול לחשוב מחשבות שכאלה"? שאלתי והוספתי: "אתה דובר יוונית"?

"לא", אמר אגריפס ה- 23. "רק אנגלית ואיטלקית".

"נפלא", אמרתי והתבכיינתי ביוונית: "אם כבר כתוב אצלי בקארמה שאת ה- 'אחד' שלי אמצא ברומא, אז מתוך שלושת מיליון תושביה הוא חייב להיות הפסיכי של הפיאצה".

"פסיכי זה בכל השפות", אמר אגריפס ה- 23 שלא נעלב ומיד הוסיף: "ועדיין לא שמעתן כלום מכיוון שזה הרבה יותר מסובך".

"מזל שעד עכשיו זה היה די פשוט", אמרה ענת.

"נכון", אמר אגריפס ה- 23. "משום שיש גם את העניין של הכישוף".

"כישוף"? הביטה בו יאנה בתקווה.

"בהחלט"! הודיע אגריפס ה- 23 בנחרצות. "מה שמביא אותי אל הקללה. אוי הקללה".

"תשתה קפה", צהלה יאנה וזינקה אל הקומקום: "איזה מהם אתה מעדיף? יודע מה? אכין לך קפה קורטו (אספרסו כוהלי)".

"הכיני לכולם", אמרה ענת. "יש לי כזו הרגשה שנזדקק לו".

כך קרה שלגמנו הרבה קפה קורטו והקשבנו לאל אפולו שהתחפש למדריך תיירים בשם סימונידס אגריפס ה- 23.

"סבא רבא שלי..." סיפר אגריפס ה- 23.

"איזה מהם? רצתה יאנה להבין. "ההוא שהרג בשביל מתכון לצלי בשר, או יוספוס שהיה הנין של הנין של ההוא שהרג?"

"זה היה ההוא שהרג בגלל מתכון לצלי בשר", אמר אגריפס ה- 23. "וזה גם מה שגרם לו להסתבך עם הצבא היווני שבא לשם ונלחם בו ובבנים שלי".

"בבנים שלו? בגלל מתכון לצלי בשר? תהתה ענת.

"ועוד איך", אמר אגריפס ה- 23. "סבא רבא ובניו נלחמו כמו אריות, אבל היוונים היו רבים יותר, והיו להם פילי מלחמה שנראו כמו ממותות והם אלה שניצחו".

"יאסו - אדיו", אמרה ענת.

"לא כל כך מהר", עיכב אותה אגריפס ה- 23. "מפני שהתברר שהנכדים או הנינים של הסבא רבא ההוא, זה שהרג את הקצין היווני בגלל המתכון, התחננו בפני רומא שתשלח חיילים שיבואו להציל אותם מהחיילים היווניים".

"והם באו?"

"ועד איך באו" התלהב אגריפס ה- 23. "הרומאים באו ושחטו את החיילים היוונים".

"נפלא", אמרתי. "יוצא מזה שהנכדים או הנינים של הסבא רבא שלך יכלו עכשיו לנשום לרווחה".

"אז זהו שלא", אמר אגריפס ה- 23 בעצב: "מפני שהתברר שהחיילים הרומאיים היו מנוולים לא פחות מהחיילים היוונים, אפילו יותר, והציגו דרישות שהנכדים והנינים - שסבא רבא יוספוס היה עכשיו אחד מהם - לא יכלו לעמוד בהן".

"כמו מה?", ביקשתי להבין.

"כמו משהו שנגע לאופן בו הסבא רבא יוספוס דיבר עם אלוהים", אמר אגריפס ה- 23 וראיתי שלא נוח לו עם זה. "הרומאים התערבו לסבא יוספוס ביחסים שלו איתו".

"עם מי? שאלה יאנה.

"עם אלוהים", אמר אגריפס ה- 23. "הרומאים שנאו את האלוהים של סבא רבא יוספוס, וטענו שכבר יש להם אלוהים משלהם ולא צריך אחד נוסף".

"והיה להם אלוהים משלהם? שאלתי. "אני מתכוונת, לרומאים".

"הם התכוונו לקיסר", אמר אגריפס ה- 23. "ועל זה התחיל בלגאן גדול".

"תן לי להבין", ביקשה יאנה ולגמה ישירות מן האלכוהול של ה- 'אספרסו קורטו'. "למה אתה מתכוונת ב- 'התחיל בלגאן גדול'".

"הם הרגו אלה את אלה", אמר אגריפס ה- 23. "אלא שהסיפור הסתבך עוד יותר".

"הסתבך עוד יותר מלהרוג אלה את אלה" ? תממה ענת.

"בהחלט" התעקש אגריפס ה-23. "מה שקרה הוא שסבא רבא יוספוס וארבעים מהחיילים שלו, ברחו מהרומאים והתחבאו במערה במקום ששמו יודפת".

"או.קיי", אמרנו שלושטנו.

"ובמערה הם הבינו שהרומאים מקיפים אותם ושאו-טו-טו הם נופלים בשבי והופכים לעבדים או לגלדיאטורים".

"או.קיי", דחקנו בו.

"ואז סבא רבא יוספוס הציע תוכנית התאבדות המונית, לפיה כל הארבעים ואחד יסתדרו במעגל, וכל לוחם יהרוג את זה שלצדו, עד שיישאר הלוחם האחרון שייפול על חרב".

"ומה קרה" ? רצינו לדעת.

"סבא רבא יוספוס היה הלוחם שנשאר אחרון והסגיר את עצמו לרומאים. למען האמת הוא טען שנשאר איתו לוחם נוסף ששכנע אותו באווילותה של ההתאבדות. אני מתכוון, לאחר שהאחרים כבר התאבדו".

"סבא רבא יוספוס היה מניאק גדול", אמרה יאנה.

"אני אתעלם מזה", אמר אגריפס ה-23. "אבל אספר לכן שהוא נלקח בשבי על ידי הרומאים והובא אל רומא כדי להיות מוצא להורג בצליבה כפי שהם צלבו את ישו".

"וצלבו אותו" ? שאלה ענת.

"לא", אמר אגריפס ה-23. "הם לא צלבו אותו ואפילו לא לקחו אותו כדי לבנות את הקולוסיאום, כמו העבדים האחרים שהובאו לרומא. גם לא נגעו בכסף שלו".

"מדוע לא" ? הקשתה ענת.

"משום שהוא ניבא לקצין ששבה אותו כי הוא, הקצין, עתיד להיות קיסר רומא".

"וזה קרה" ? שאלתי.

"קרה ועוד איך", אמר אגריפס ה-23. "הקצין הזה הפך להיות הקיסר אספסיאנוס".

"ומה קרה לסבא רבא יוספוס" ?

"סבא רבא יוספוס היה בעל תשע נשמות, והפך להיות יועץ הסתרים ואיש אמונו של אותו אספסיאנוס ושל שני הקיסרים שבאו אחריו".

"אתה תסלח לי", אמרה ענת. "אבל אין לי הרבה כבוד כלפי סבא רבא שלך שהיה בוגד".

"הוא גם הלך עם הרומאים אל ירושלים וניסה לשכנע את היהודים להיכנע עוד לפני ששורפים להם את בית המקדש", הוסיף אגריפס ה-23 לשפוך שמן על מדורת החטאים על פשעי אבי אבות אבותיו.

"אמרת שהייתה שם קללה", הזכירה לו יאנה שספלון הקפה שלה הכיל עכשיו יותר אלכוהול מאשר אספרסו.

"נכון מאוד", אמר אגריפס ה-23. "וזו מביא אותי לשאול אם אתן עוסקות בכישוף? אני מתכוון, האם אתן יכולות להסיר קללה?"

"בישראל יש רחובות על שמו של הסבא רבא (Great-Grandfather) שלך", אמרה ענת שמשלשתנו הייתה היחידה שניחשה מי הוא אותו סבא רבא יוספוס.

"על שמו של סבא רבא שלי יש גם דילמה מתמטית", אמר אגריפס ה-23. "אבל יפה מצדך שאת מאפשרת לי לשנות נושא ולצאת מזה בלי להביך את עצמי, אני מתכוון – יותר מכפי שכבר הובכתי".

"דילמה מתמטית? רציתי להבין. "על שמו של סבא רבא יוספוס"?

"לא היה עולה בדעתי לשקר", הבטיח לי אגריפס ה-23. "אבל לפני שאני מספר לך עליה, אני שואל אם אתן יכולות לבטל קללה?"

"תפנה אליה", אמרתי והחוויתי תנועה בידי אל עבר יאנה. "תוכלו להופיע כצמד".

אלא שיאנה רק צחקקה והצליבה את כפות ידיה על ליבה בתנועת 'אברא כדברא', כמו זו של אנג'ליקה יוסטון בהופעתה כמורטישה אדמס.

"זה לגמרי לא מצחיק", אמר אגריפס ה-23. "מכיוון שאם לא תעזרו לי להסיר את הקללה, אהיה בצרות גדולות".

"יש אצלנו גם מבני ציבור על שמו", אמרה ענת. "רק שעל זה אני לא חותמת לך".

התברר כי את הקללה על משפחתו של הבוגד יוספוס, הטילה שפחה יהודייה שהרומאים הביאו כשבויית מלחמה מירושלים, שנעזרה בשתי שפחות שהרומאים הביאו מיוון, שזה גם מה שגרם לי להבין איך קרה שאגריפס ה-23 ראה בשלושתנו אות משמיים.

במשפחתי מכנים אותן 'האחיות המקללות' אמר אגריפס ה-23. "השפחה היהודייה הייתה זו שבישלה את הקללה. אחת מן השפחות היווניות קבעה את משכה של הקללה, ואילו השפחה השלישית החליטה על האופן בו הקללה תצא אל הפועל".

"ומה הייתה הקללה", שאלה יאנה.

"הקללה הטילה כישוף על כל הגברים שייולדו במשפחתי ואיחלה להם למות ביום בו ימלאו שנותיהם כשנות חיי יוספוס כפי שהיו בהגיעו אל רומא מירושלים".

"אבל אתה לא באמת מאמין שקללות מתקיימות", שמעתי את עצמי אומרת.

"סְנִיֹרִינָה אנטוניה", אמר אגריפס ה-23. "כבר אלפיים שנה שאנחנו לא מאמינים שקללות מתקיימות, אבל כבר אלפיים שנה שאיש מן הגברים במשפחתי לא חצה את הסף הזה".

"מה היה גילו של ה- – 'מה שמו' ההוא שלך כשהגיע אל רומא" ? שאלתי.

"עשרים ותשע", אמר אגריפס ה-23. "יוספוס היה בן עשרים ותשע כאשר הגיע אל רומא מירושלים".

"ובן כמה אתה" ? שאלה ענת.

"עשרים ושש", אמר אגריפס ה-23 ואני דמיינתי את עצמי בבגדי אלמנה.

פרק מספר 63

"אתה תסלח לי", אמרתי רק כדי להחזיר לעצמי את יכולת הדיבור. "אבל אני לא רואה כאן שום דילמה מתמטית. בעוד שלוש שנים אתה תעבור מן העולם הזה".

"לא מדובר בי", אמר אגריפס ה-23. "אלא בסבא רבא שלי, יוספוס, שהגה איזשהו טריק מתמטי שמראש הציב אותו בעמדת הלוחם האחרון במעגל המתאבדים" ?

זוכרים שאגריפס ה-23 אמר שיש דילמה מתמטית על שמו של יוספוס שהיה הסבא רבא שלו ? ובכן, הוא לא התבדח.

באמת יש דילמה כזו התוהה מהו המיקום המועדף שכדאי לכם להתמקם בו על פני היקף מעגל בן 41 לוחמים, בו כל לוחם הורג את זה שלצדו, עד שנותר הלוחם האחרון שנופל על חרבו (או מסגיר את עצמו לרומאים).

אני מתכוונת, בהנחה שאתם רוצים להיות אותו 'לוחם אחרון', כפי שהיה סבא רבא יוספוס, שהחליט לא ליפול על חרבו אלא להסגיר את עצמו לרומאים.

אגריפס ה-23 אמר כי על-מנת לפשט את הדילמה כדאי לצמצם אותה לכלל 7 לוחמים, ובמקרה כזה:

- הלוחם שבעמדה מספר 1 הורג את הלוחם שבמספר 2.
- מספר 3 הורג את מספר 4.
- מספר 5 הורג את מספר 6.
- ואז מספר 7 הורג את מספר 1.
- מספר 3 הורג את מספר 5 וכך נותר מספר 7 כשורד האחרון.

"וזה לא שאני כזה חכם", אמר אגריפס ה-23. "כל שעשיתי הוא לעקוב אחרי מתמטיקאי בשם ארמאן מאוניברסיטת ויסקונסין-מדיסון בארה"ב".

"והיכן תתמקם במעגל בן 41 לוחמים" ? שאלה ענת.

"במקום עליו הצביע ארמאן", אמר אגריפס ה-23. "אתמקם כלוחם ה-19 ואל תשאלו אותי כיצד הוא הגיע לזה".

"אני חושבת שאתה טועה", אמרה ענת שהייתה ממוקדת בסלולרי שלה.

"אני לא טועה", אמר אגריפס ה-23. בדקתי. זה המיקום ה-19.

"לא על זה אני מדברת", אמרה ענת והחליקה על פני הסלולרי. "כתוב כאן שסבא רבא שלך יצא אחרון הודות להפלת גורל על-פי פתקים ולא בזכות משחקי חרבות".

"כן... אני מכיר גם את התיאוריה הזו", אמר אגריפס ה – 23 שלפתע נשמע עייף. "אלא שהיא לא עוזרת לי, משום שעל-פיה הוא היה האיש שפיקח על תהליך ההתאבדות, שהרי הוא היה המפקד שלהם, ושוב זה מביא אותנו אל הטריק שלו לצאת אחרון ולהישאר בחיים".

וככה כמו שהוא המשיך לדבר חשתי בתוך ראשי את שובו של מערבל כדורי ה- 'בינגו' שלי, והכרוז הכריז כי עומדות לנחות עלי שלוש אמירות שתגרומנה לי לחשב מסלול מחדש:

האמירה הראשונה הגיעה בצורת מסרון מאפרודיטה שהודיעה כי היא מרימה את הכפפה ומסכימה להחליף איתי סלולריים.

האמירה השנייה הייתה של יאנה שאמרה לאגריפס ה – 23 כי על מנת להסיר את הקללה, יהיה עליו להגיע אל המערה בה התרחשה בגידתו של סבא רבא יוספוס, ולבקש סליחה ומחילה מן הרוחות והנשמות ששוכנות בה.

למען האמת היא דקדקה עימו באמרה כי אם הוא ממש רוצה להיות בסדר עם מי שצריך (כך אמרה: "עם מי שצריך"), כדאי שיפתח את מסעו אל ארץ הרוחות במקום בו סבא רבא של יוספוס הרג קצין יווני בשם 'אפלוס' בגלל מתכון לצלי בשר.

אתם זוכרים? ההוא שכבר 70 דורות עובר במשפחת פלאוויוס מבלי שמישהו מהם העלה בדעתו להעמידו על כיריים וממילא לא טעם ממנו. אפילו 'מזון פלאס' לא עשו לו. עד כדי כך תיעבו אותו.

האמירה השלישית הייתה של אגריפס ה – 23 עצמו, שניער את תלתליו צרובי השמש ואמר כי הוא הולך להתארגן על זה עם בעלו. כך אמר.

"סְנִיֹרִינָה יאנה", אמר אגריפס ה – 23. "ידעתי שבשמיים צדקו ואתן תהיינה 'האחיות המברכות' שלי, ואני הולך להתארגן על זה עם בעלי מכיוון שאנחנו שניים בסיפור הזה". הללויה.

פרק מספר 64

פעם קראתי על איש אחד שהכניס מכתב לתוך בקבוק וזרק לים, וכעבור שבע שנים הוא מצא אותו חוזר אל אותו המקום בו הושלך מלכתחילה.

אוקיי. זו דוגמה לא ממש טובה, אבל היא הייתה הדבר הראשון שעלה בדעתי כשראיתי את המסרון של אפרודיטה שבישר לי כי היא שולחת אלי את הסלולרי שלה עם אדם בשם זיגפריד שלא מצוי בכל הפרטים. כך כתבה במסרון: "אני שולחת אלייך את הסלולרי שלי עם זיגפריד שלא מצוי בכל הפרטים".

אתם שמעתם את זה? "זיגפריד שלא מצוי בכל הפרטים". ועכשיו לכו תדעו באילו פרטים זיגפריד מצוי ומאילו הוא ממודר: האם בפרט שמוציא אותה אנטישמית? או שהוא שאני יהודייה? או אולי בזה שאני לא נמנעת מנשים? וזה בהנחה שהייתה לה שיחת עומק עם דימיטרה. ובעצם, למה שלא תהיה כזו?

השד יודע ובכלל, מדוע צריך למדר את זיגפריד ? מה כבר הסוד הגדול שחלילה מללחוש אותו על אוזנו של – כפי שהתברר לאחר יום – גלוח ראש שאניצי שיער בצורת צלב קרס בצבצו על קרקפתו המבהיקה, שהייתה סופגת רישום פלילי בגרמניה אך לא כן באיטליה.

גלוח ראש שאניצי שיער בצורת צלב קרס בצבצו על קרקפתו המבהיקה, הגיש לי את הסלולרי (איך לא) הוורוד של אפרודיטה, ואמר שהעיניים שלו רואות שאנחנו אחיותיו ל –'כוח הלבן' וזה עושה לו טוב.

"העיניים שלי רואות שאתן אחיותיי ל – 'כוח הלבן' וזה עושה לי טוב", אמר זיגפריד, ועוד לפני שהספקתי להגיב חלפה לנגד עיני כף ידה של יאנה שהצדיעה כלפיו במועל יד ופלטה "הייל היטלר".

באשר ליאנה עצמה שהפכה להיות יועצת לענייני מערות, הרי שזו אמרה כי מידת הרחמים צריכה לעמוד לנגד עינינו ברגעי ההיסוס המעכבים בעדנו מלהצטרף אל אגריפס ה – 23 ואל בעלו, במסעם אל מערת יוספוס. מה גם שמדובר בפיקוח נפש. כך אמרה.

בנוגע להצהרתו של אגריפס ה – 23 בא לי לחבוט את ראשי בקיר.

פרק מספר 65

הפיאצה בה בחרנו כמקום מפגש לחילופי סלולאריים הייתה 'פיאצה נאבונה' שעוצבה בידי האדריכל ג'ובאני לורנצו ברניני, שהקים בה, בין היתר, שלוש מזרקות, שעבור הרומאים היו לא יותר מאשר תירוץ להצבת פסלי אבן של אלים, סאטירים, נימפות, דולפינים, סוסים, קופידונים, אריה, ארמדיל ושאר גילופים וסיתותים בגדלים לא הגיוניים, שנועדו להזכיר לכם ולי עד כמה עלובים המקומות מהם באנו ובהם אנו מתגוררים.

אישית אני מעדיפה את 'פיאצה דל קמפידוליו' עם אלי הנהרות שבה, אבל זה כבר ממש לא לעניין להכניס אותה עכשיו. אז נותר.

נדברנו להיפגש ב – 'מזרקה ארבעת הנהרות' (Fontana dei Quattro Fiumi), שאם אתם ניצבים בצדה הצפוני, אתם עלולים לפספס את מי שנדברתם איתו, שהתייצב, משום מה, בצדה הדרומי. כך גם בנוגע למזרח ומערב. עד כדי כך היא עצומה ומשתרעת ומייצגת את נהר הגנגס (אסיה), הנילוס (אפריקה), הדנובה (אירופה) וה – ריו דלה פלטה (אמריקה).

זיגפריד הודיע כי יגיע עם אופנוען נוסף, מה שגרם לנו לחפש ולמצוא שני גברים בבגדי עור שחורים שאחד מהם חבש קסדה שחורה שהמספר 88 הוטבע בחזיתה באדום, ואילו חברו, שהתברר כזיגפריד עצמו, העדיף להסירה כדי להציג קרקפת מבהיקה שצימחה אניצי שיער בצורת צלב קרס. אף קסדתו שלו הייתה שחורה ואף היא הציגה בחזיתה את המספר 88.

יאנה ששיחקה באוסף טבעותיה, השחילה על אצבעותיה את השתיים שרכשה בבית העבוט, והפכה למושא הערצתו של גלוח הראש שהקיש בעקביו והצדיע כלפיה במועל יד, שזכה מצידה למענה מהיר ולקריאת 'הייל היטלר', למגינת ליבם של תיירי המקום שצפו בחילופי הסלולאריים, תוך שחלקם משוכנע כי הוא חוזה בהקמתו של הרייך הרביעי.

את הסלולארי שהושטתי לו הגיש זיגפריד כלאחר יד לאופנוען חבוש הקסדה, שפנה לאחור בטקסיות של חייל פרוסי על מגרש המסדרים, והחל את מסעו אל, כך שיערתי, נמל כלשהו

וממנו אל איגומניצה (igoumenitsa) שהיא עיר נמל יוונית, ומשם, במעבורת, אל קורפו ואל פרויליין אפרודיטה שהתברר כי צדקה וכי אכן, זיגפריד לא היה מצוי בכל הפרטים.

אלא שאותו זיגפריד שלא היה מצוי בכל הפרטים, היה מצוי ביופי טבעי, כזה שאינו מתאמץ, של בת השכן, שגרם לו להתיק את מבטו מיאנה אל ענת ולהזמין אותה להיות בת זוגו בחגיגת יום הולדתו שמתוכננת להתקיים בערב של יום המחרת, והוסיף, באדיבות יבשושית משהו, כי גם אנחנו מוזמנות. קרי: יאנה ואני.

"זה הולך להיות משעשע", הבטיח לה זיגפריד בהבעת פנים ליצינית שהתפאורה הקרקפתית העניקה לה צביון מקברי.

"אנחנו נהיה שם", הבטיחה לו ענת שלכבוד האירוע הפכה להיות ANET. "לאן צריך להגיע?"

וכאן תצטרכו לסלוח לי על שמחקתי את שם המסעדה שזיגפריד הזמין אותנו לחגוג בה את יום הולדתו, משום שהתברר כי צריך למכור פְּלִיָה על מנת לעמוד במחירה, ואין לי שום כוונה לפרסם כאן אחת כזו, גם אם הטיִרְמיסוּ שלה הוא מהטובים ביותר שאכלתי מעודי.

"היכן היא?" שאלה ענת.

"בגטו", השיב זיגפריד וחבש את קסדת ה-88 שלו מבלי להותיר ספק לאיזה גטו הוא מתכוון. "מחר בשמונה! אל תאחרו", פקד ואני זכרתי עד כמה האנשים האלה מקפידים על לוחות זמנים.

נפרדנו מפיאצה נאבונה על מזרקותיה, פסליה, מסעדותיה (מלכודות תיירים), אדניותיה שופעות הפרחים ומופעי הרחוב שבה, ופסענו, כך בשליפה מהזיכרון, ברחוב ששמו 'ויה דל גוברנו וצ'יו', או הברות דומות, ונסחפנו אל תוך התקהלות סביב אופנוע שמצא את עצמו מרוח על אבני בזלת אפורות, לצידו של אופנוען חסר הכרה שקסדה שחורה כיסתה את ראשו ועליה סימן ה-88.

"רק תראו מה קורה כשסוף סוף מישהו מזמין אותי לדייט", אמרה ענת.

"אולי זה בכלל לא זיגפריד", ניחמה אותה יאנה. "אולי זה רק החבר שלו".

"נכון", אמרתי. "איך בכלל אפשר לדעת מי הוא מי?"

"אם ואיסיליס היה כאן", אמרה יאנה. "הוא היה אומר שזה כמו ה- 'חתול של שרדינגר', מכיוון שזה או זיגפריד או החבר שלו, אבל עד שנוריד את הקסדה זה גם זיגפריד וגם החבר שלו".

"יש דרך נוספת", אמרה ענת. "אפשר לעקוף את החתול של שרדינגר ופשוט ללכת מחר למסעדה ולראות אם זיגפריד יגיע".

"נראה לי שהוא יגיע", אמרתי. "אני מהמרת שיש לך דייט".

"במקרה כזה", אמרה ענת. "אפרודיטה תיאלץ להשיג יונות דואר כתחליף לסולארי שלך".

פרק מספר 66

זיגפריד לא הגיע.

אבל עוד קודם לכן תחקרנו את הסטיילינג של גלוחות ראש נאציות, שעל-פי המידע ברשת הכיל:

- תספורות מתריסות.
- מכנסונים בגוונים שחורים, לבנים ואדומים שהם צבעי הדגל הנאצי.
- החולצות כמו המכנסונים.
- עניבות אדומות.
- נעליים גבריות.
- נשר הרייך כקעקוע או הטבעה על בד.
- 'שמש שחורה' שהיא עיגול של שחור על לבן, או אדום על שחור עם המון צלבי קרס קטנטנים ומתוחכמים במרכזן של חולצות T.
- המספר 88 בו כל 8 מתורגמת נומרולוגית לאות השמינית H, ועל-כן פעמיים 88 הן פעמיים האותיות H H שהן ראשי התיבות: "Heil Hitler".
- המספר 14 שמבטא אמירה מפורסמת בת 14 מילים: "עלינו להבטיח את קיום הגזע שלנו ואת עתידם של הילדים הלבנים":
"We must secure the existence of our people and a future for White Children"
- צירופים של 14/88.
- הצגת המספר 28 שמתבדר לו ברוח אותה נומרולוגיה ומבטא: "דם וכבוד" (Blood Honor) שזו הייתה סיסמתה של תנועת הנוער ההיטלראי.
- וכדי להוכיח שאפילו לשטן יש חוש הומור, הם מנופפים במספר 18 שהגימטרייה בעברית מייחסת לו את צמד האותיות ח"י, בעוד הנומרולוגיה הלטינית מתרגמת אותו ל **Adolf Hitler** באמצעות האות הראשונה בשם הפרטי ובשם המשפחה **AH**. ועוד כהנה וכהנה אין סוף שילובים בין צבעים, מספרים ואותיות בעלי משמעויות נאציות שכל כולם אינם אלא התחכמות שבאה לעורר אסוציאציות לאורגינל.

אז עכשיו אתם בטח תוהים לשם מה כל הבלגאן הזה, כאשר במקום משחקי מחבואים בשמשות שחורות ובמספרי 88, אפשר פשוט להתקעקע בצלבי קרס ישנים וטובים ולהצדיע במועל יד בנוסח 'הייל היטלר'.

נכון ?

לא נכון !

משום שאם שוטר גרמני יתפוס אתכם מקועקעים בצלב קרס, אתם תבלו מספר שנים מאחורי סורג ובריה. כך גם אם תלחשו 'הייל היטלר' או תכחישו את שואת היהודים.

לא מאמינים ? שאלו את הָר ארנסט צונדל שהואשם בהכחשת השואה ובית משפט גרמני גזר עליו 5 שנות מאסר, כמו גם את הָר גרד הונסיק שנאלץ לברוח מאוסטריה לספרד בגין עבירה זהה, וכמוהו גם את מיסטר דיוויד אירווינג שהתעקש לטעון כי תאי הגז באושוויץ הם בבחינת בְּדוּתָה ואחיזת עיניים. שלושתם נאלצו להריח ליזול ויש עוד.

איטליה, לעומת גרמניה ואוסטריה, היא גן-עדן לנאצים ומתנהגת כמו חתולה מיוחמת בכל הנוגע למורשתם של הפירהר והדוצ'ה, מה שאומר שהיא מיללת אבל לא נמנעת, שאם לא כן לא היה ניתן לרכוש צלבי קרס הישר מחלון הראווה של בית העבוט ורק התחלתי.

פרק מספר 67

זיגפריד לא הגיע.

אבל עוד קודם לכן פנטזנו על קפיצה לאיזושהי מספרה, על מנת לצאת ממנה בפוני סימטרי על המצח, ובגילוח בצדעי הראש. אלא שהתסרוקת הזו הוסרה מן השולחן, לאחר שהמלצרית במלון לבן גיחכה לנו בפרצוף כששמעה שאנחנו מאמינות שניתן למצוא ברומא מספרה שיש לה שלושה תורים פנויים מעכשיו לעכשיו.

את הוויכוח שנסב סביב מכנסונים שחורים אני מעדיפה לשכוח, ולספר לכם שבסוף סוכם על נעליים גבוהות וממוסמרות שרכשנו בחנות לנעלי גברים בויה מנטובה, עניבות אדומות שקנינו בחנות עניבות ששמה מסתיים במילה CRAVATTE, וטבעות נאציות מבית העבוט.

"אבל אמרת שהן לא שוות יריקה", אמר בעל המבטים החלולים מבית העבוט וירק.

"נכון", אמרה יאנה וירקה גם היא. "אבל מי שאני עומדת להראות לו אותן, לא יודע את זה".

כך קרה שמצאנו את עצמנו בגטו, צועדות אל מסעדה שלא אזכיר את שמה, וכשהגענו התמקדנו בשולחן שעוגה ענקית שהוצבה במרכזו, הפכה לציר שסביבו התנהל ויכוח קולני של צעירים וצעירות, דוברי גרמנית, שנראו, ואתם תסלחו לי, רגילים להחריד. שום חזות ייחודית ושום סטיילינג שהיה עשוי לגרום להם להיראות חריגים.

עמדנו שם והרגשנו כמו שלוש אידיוטיות שהגיעו אל נשף מסיכות, פְּלוֹאוֹת בְּתַפְּוֹשׁוֹת, רק כדי לגלות שהן היחידות שלא סיפרו להן שְׁהַתְּחַפְּשׁוֹת בוטלה.

"מזל שהמספרות היו עמוסות", קרקרה יאנה.

"מזל שיש לך תחת גדול", לחששה ענת וכיוונה אלי בגלל הוויכוח שהיה לנו בעניין המכנסונים.

וככה כמו שאנחנו נועצות עיניים, השתררה דממה שהייתה מעין הפתעה יותר מאשר אֵלֶם, והחבורה התבוננה בנו (ואין לי דרך יותר טובה לומר את זה) כמו על משהו שנדבק לה לנעל, ומישהי מתוכם שאלה באנגלית אם אפשר לעזור לנו.

"אנחנו מקורפו", אמרה ענת, מה שלכאורה בא לומר שבחורות מקורפו נוהגות להתהלך בנעליים גבוהות וממוסמרות, מעונבות בעניבות אדומות ועדויות בטבעות נאציות.

"זיגפריד הזמין אותנו ליום ההולדת שלו", אמרתי וראיתי כיצד מבטי התיעוב הומרו בהבעות של חוסר עניין, והוויכוח הקולני, סביב עוגת יום ההולדת, התניע את עצמו מחדש, בגרמנית כמובן, וכל שהצלחנו לקלוט ממנו היו המילים 'דרוין' ו - 'דֶר פִּיְרְהֶר'.

"אני פרדריק אבל כולם קוראים לי פריץ", הציג את עצמו אחד מהם שקם מהשולחן ופנה אלינו באנגלית: "זיגפריד טרם הגיע", הוסיף בנימת נזיפה והחווה בראשו בכיוון העוגה.

"כמה יפה", אמרה ענת בנימוס והשיקה איתו ידיים.

"מהיכן אמרתן שאתן? שאל פרדריק שכולם קוראים לו פריץ.

"מקורפו", אמרתי. "מטיילות ברומא".

"מהכוח הלבן"? שאל פרדריק בסוג של הבנה.

"מהכוח הלבן", אישרה יאנה שכהרגלה הייתה חייבת ליטול סיכון. "יחד עם אפרודיטה".

"אה", אמר פרדריק והיה נראה בעליל שאחת מן השתיים: או שאין לו מושג מי זו אפרודיטה או שהיא לא ממש מושא להערצתו.

בדיוק אז צלצל הסלולרי שלה בתיק שלי, אלא שאני החלטתי להניח למתקשרים לעבור אל תיבת ההודעות.

"הם מתווכחים על דרווין", הסביר פרדריק והניד בראשו אל עבר החבורה.

"אהה...", אמרנו בשלישיה.

"אבל בעצם זה על הפירהר", אמר בגאווה.

"מממ...", מלמלנו וניסינו להיראות מעוניינות, תוך כדי שמבטינו עקבו אחרי בלונדינית שופעת וממושקפת שקמה ממושבה, עטה על שחורת שיער נטולת משקפיים והעיפה לה סטירה שהדהדה ברחבי חשכת הגטו. לאחר מכן חזרה בשלווה אל מקומה, בעוד שחורת השיער נמלטה על נפשה ביבבה.

"אולריקה הסבירה שהגזע הארי ישמיד את הגזעים הנחותים", אמר פרדריק והצביע על הבלונדינית הממושקפת שהייתה אולריקה. "זה היה החזון של הפירהר", מיהר לומר פן יעלה בדעתנו שאולריקה נוקטת עמדות עצמאיות.

"ככה צריך להיות", הסכימה ענת.

"נכון", אישר פרדריק. "מכיוון שהגזע הארי הוא יותר חזק ויותר משובח משאר הגזעים, ועל-כן הוא יהיה הגזע שינצח במלחמת ההישרדות וישמיד את הגזעים הנחותים".

"אהה...", אמרנו בשלישיה.

"הפירהר לקח את זה מדרוין אם אתן מבינות אותי", ביקש פרדריק להביא דברים בשם אומרם. "זה כתוב בספר שלו".

"ב – מיין קאמפ"? שאלתי.

"כן", אמר פרדריק. "גם ב – מוצא המינים של דרווין".

"אתה יכול להתערב על זה", הבטיחה לו יאנה שהיה חשוב לה שידע שהיא הבינה אותו.

"אבל יוהנה טענה שדרוין לא אמר את זה", קבל פרדריק.

"לא אמר את מה"? ביקשתי לחדד.

"לא אמר שהגזע החזק יהיה זה שינצח את האחרים", הלשין פרדריק על יוהנה, והחווה בידו אל עבר שחורת השיער שחזרה אל השולחן, מבליחה בכחול עיניה גם באורה העמום של המסעדה תחת דוק של דמעות.

"זה לא להאמין", אמרתי בתדהמה.

"ממש ככה", התעקש פרדריק. "יוהנה טענה שדרווין אמר כי הגזע שינצח את האחרים, יהיה זה שיצליח להסתגל טוב יותר לתנאים משתנים".

"יוהנה נגד אולריקה מה" ? אמרתי בפייסנות וניסיתי להישמע שובבה.

"כן", אמר פרדריק שכיאה לנציג הגזע העליון היה נטול חוש הומור. "אלא שיוהנה סתרה את דברי הפירהר".

"וזה מטריד אותך" ? ביקשה ענת לדעת.

"אסור לסתור את דברי הפירהר", אמר פרדריק ולשלושתנו היה ברור כי שמונים שנה קודם לכן, עיניה הכחולות של יוהנה לא היו רואות אור יום.

"ומה יהיה עלינו" ? רצתה ענת לדעת. "אני מתכוונת... על הגזע שלנו".

"בשבילי אתן כמו מקדונים", אמר פרדריק. "אתן סלאביות, לא ככה" ?

"סלאביות" ?

"בוודאי", אמר פרדריק. "אתן נמנות עם הגזע הסלאבי כמו הרוסים, הפולנים, הקרואטים, הסלובנים והמקדונים. אתן כמו המקדונים".

"כמו המקדונים...?" ? רצתה ענת להיות בטוחה.

"אתן יכולות לסמוך עלי", הבטיח פרדריק. "יוון היא כמו מקדוניה".

"אני חייבת להבין", אמרה יאנה שהייתה חייבת להבין. "אמרת שבשבילך אנחנו כמו מקדוניות שנמנות עם הגזע הסלאבי".

"נכון מאוד", אישר פרדריק.

"אבל גם אמרת שהגזע הארי ינצח במלחמת ההישרדות וישמיד את הגזעים הנחותים".

"גם זה נכון", אישר פרדריק.

"זה אומר שגם אנחנו נושמד, אז מה אכפת לנו סלאבים או לא סלאבים" ?

"אה לא בדיוק", אמר פרדריק לקול אנחת רווחה שפרץ מיאנה. "הגזעים שיושמדו הם היהודים, הצוענים, המוסלמים והכושיים. גם הקומוניסטים יושמדו על אף שהם לא גזע".

"ומה יהיה על הסלאבים" ? שאלתי מתוך דאגה לענייננו.

"את הסלאבים נדלל", הבטיח פרדריק. "ומי מהם שיישארו בחיים יהוו כוח עבודה זול עבור הרייך שלנו".

וככה כמו שהוא דיבר יצאו מתוך החשיכה שלושה גברים שלבשו בגדי עור שחורים, בלזוויית קסדות אופנוע שאחזו בידיהם, ניגשו אל פרדריק ואחד מהם לחש דבר מה על אוזנו. לאחר מכן פנו והלכו.

"זיגפריד שבר את מפרקתו", אמר פרדריק. "אפשר סוף סוף לאכול את העוגה".

פרק מספר 68

זיגפריד שבר את מפרקתו וכך קרה שמצאנו את עצמנו מוזמנות לטעום מעוגת יום הולדתו שנחגג סמוך ליום מותו, והיה נראה כי איש מן הצעירים הללו לא התכוון להזיל עליו דמעות.

"זיגפריד היה אידיוט", הסביר פרדריק. "הוא היה בְּרִיּוֹן שלא ידע להבחין בין יהודון מסריח לבין אפרסק ריחני, גם אם היה תקוע לו אחד כזה בתחת".

"מממ..." אמרנו וניסינו להבין מאין ולאן נושבת הרוח, אלא שלא נאלצנו להמתין זמן רב עד שפרדריק אמר: "הוא לא היה אחד מאיתנו. הוא לא היה בן 'אחוות המתים המהלכים', הוא היה גלוח-ראש".

כך התבשרנו בדבר קיומם של נאצים אינטלקטואליים בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים', שמבחינתם, על-פי רעיון מיסטי שניצב על ראשו, הם כבר מתים.

ומי שהרגו אותם, הם (כפי שהסביר פרדריק) היהודים, המוסלמים והשחורים. לְדִידֵם, גלוחי הראש חובבי הקישוטים והקעקועים, היו לא יותר מאשר להקה של שימפנזים אדומי עכוז.

ככל הנראה, כך גם שלושתנו, מה שאומר שהיינו צריכות למחוק את הרושם שהותירו נעלינו הממוסמרות, עניבותינו האדומות וטבעותינו החקוקות בצלבי קרס.

מה גם, שכנציגותיו של הגזע הסלאבי, לא הוספנו כבוד לשולחן שמנה רוב מוחץ של אולְרִיק'ס היִטְלֶרְאִיִּות ופרדריקים היִטְלֶרְאִיִּים, שחשפו שיניים כלפי יוֹהֲנֵה דְרִוִּינִיסְטִית, שהייתה נאצית גם היא.

וכלום התגוררו במלון שאירח אותם במחירי רצפה, על-פי הוראתו של טייקון איטלקי, שהיה הבעלים של הרשת כולה, כמו גם הבעלים של השקפת עולם פשיסטית, שהעמיד לרשותם גם את מטוס הסילון הפרטי שלו. עד לשם התגלגלו נשמותיהם של הפירהר והדוצ'ה.

פרק מספר 69

פעם, במסעדה של אפרודיטה, המצאנו מתכון שקראנו לו: 'הכבש של 12 אלי האולימפוס'. המתכון מנה שנים עשר רכיבים:

1. בצלים מטוגנים קצת יותר משקיפות (ריבועים: בראנואז Brunoise)
2. חצילים מטוגנים (רצועות)
3. ריבועי בשר קשתית טרי (שפונדרה/אסאדו)
4. כתף כבש שנסגרה והושחמה בנפרד במחבת עם שמן
5. רוטב עגבניות חריף
6. יוגורט
7. שום
8. פטרוזיליה על גבעוליה קצוצה גס
9. דבש תמרים ללא תוספת סוכר (סילאן)
10. שמן זית כתית
11. מים מינרליים שבישלנו בהם עלי דפנה + פלפל אנגלי וסיננו
12. מלח/פלפל שחור טחון

הרעיון היה לאפות בתבנית כבדה את בשר הקשתית כשעתיים בחום של 180 מעלות C, עם מעט מן המים, כשהוא מעושה בשמן זית ובדבש תמרים ועטוף בריבועי בצלים ורצועות חצילים + מכסה לאטימה, עד שהוא חצי עשוי.

ובמצב הזה להכניס אל תוכו את כתף הכבש + הפטרוזיליה + התבלינים + השום + תוספת מים רותחים עד כדי מחצית מגובה הבשר + מכסה לאטימה לעוד שעה וחצי.

בסוג כזה של בישול חובה להניח בתחתית התנור תבנית שופעת מי ברז, וכדאי לעשות כן כבר בהתחלה על מנת לא לשכוח. בסופו של עניין הגשנו את הבשר כשלצדו מטבלי יוגורט ורוטב עגבניות חריף.

שמו של התבשיל בן שנים-עשר הרכיבים, בא לו משנים-עשר האלים ששכנו באולימפוס והם: זאוס, הרה, פוסידון, דמטר, אתנה, אפרודיטה, ארס, דיוניסוס, אפולו, ארטמיס, הפייסטוס והרמס.

ואסיליס טען כי אם יניחו לו רבע שעה לחשיבה יצירתית, יוכל להצמיד לכל אל ואלה את רכיב המזון האופייני להם. כך, לדוגמה, יצמיד את היוגורט לזאוס, את המים לפוסידון, את דבש התמרים לדיוניסוס, את רוטב העגבניות לדמטר וכן הלאה.

ואסיליס אמר כי תוך חודש ימים, ידקלמו המלצרים ויגידו: "האם להגיש לכם את שנים-עשר אלי האולימפוס על מצע של חסה עם נגיעות של יוגורט ועגבניות?"

או:

"האם ידעתם כי כל אחד ואחד מן האלים שבאולימפוס, תרם למתכון הזה רכיב ייחודי משלו? מה? אינכם יודעים? ובכן, זאוס תרם את היוגורט, שהרי הנימפות אדרסטיאה ואידיאה השקו אותו בינקותו בחלבה של העז אמאלתיאה....."

ואסיליס הסביר כי כך נוצרות אגדות. הוא אמר כי אם נחזור ונשנן שקר מספיק פעמים – הוא יהפוך לאמת. הוא גם אמר כי ככל שהשקר גדול יותר - יותר אנשים יאמינו בו.

כעבור זמן מצפוננו הציק לו והוא הודה כי את הרעיונות הללו 'גנב' מיוזף גבלס שהיה שר התעמולה הנאצי של היטלר.

ענת שעשתה שיעורי בית החליטה שנמאס לה מן הלהג האינטלקטואלי שריחף מעל השולחן, אשר על כן הזדקפה באחת במושבה, הקישה בתזזית ובמזלג על כוסית ריקה והודיעה: "אתם אוסף של אידיוטים!"

ומשנוכחה שהם מופתעים אך לא לגמרי משוכנעים, הוסיפה: "הפירהר שלנו מתבייש בכם". ממש כך, בגוף ראשון מדבר. משמע: הפירהר לא מת אלא חי וקיים. ולא זו בלבד, אלא אפילו בוש ונכלם. יתר על כן, הם אלה שאשמים בזה.

"הפירהר לא מת", הדהד קולה של ענת על פני רחובות הגטו בלי שאיש מן המסובים העז לחלוק עליה. "הפירהר חי וקיים ומצפה מכם להתנהגות שונה מזו שאתם מגלים".

"ובא לי לקבור את עצמי כאן ועכשיו", דהרה ענת אל שערי הגיהנום: "בגלל חבורת בטלנים שזקוקה לי ולחברותי, שלוש בשלניות סלאביות מקורפו, כדי שנגיד לכם כיצד מצופה מכם לנהוג".

"ואין מקום יותר טוב מן הגטו היהודי הזה", דיברה הבחורה שחיפשה רעשים על הים: "כדי להזכיר לכם את דברי הפיריהר שלנו שאמר שהיהודים הם יצורים נחותים, מלוכלכים, טיפשים, ערמומיים ותאבי בצע, ששולטים בעולם הקפיטליסטי באמצעות טייקונים, ומנווטים את העולם הקומוניסטי באמצעות פילוסופים".

"ואילו אתם... אתם... אתם...", סיננה ענת בלחישת שפיפון תוך כדי שהיא רוכנת מעל השולחן וסוקרת עשרות זוגות של עיניים המומות, "היכן בחרתם להאביס את עצמכם? בגטו היהודי! במסעדה של יהודים! בושה גדולה לפיריהר שלנו! בושה גדולה! מישהו מוכן להסביר לי מדוע אתם נוהגים כך?"

דממה פעורת פה ושמוטת לסת שרתה על השולחן, עד שנשמע קולה של אולריקה שאמרה: "מפני שיש להם את האוכל הכי טוב ברומא".

ובמילותיה אלו היא הביאה על עצמה את יאנה על אוסף שרשרותיה ומסמרותיה ורוכסניה שצלצלו והקישו בלכתה אליה, כדי לשמוט לה אגרוף שהותיר בפרצופה לא פחות מאשר חמש טביעות של טבעות נאציות שלעומתן, הסטירה שספגה יוהנה הייתה בבחינת משחק ילדים.

כך, ניתן לשער, חשבה גם יאנה, שאם לא כן, קשה להבין מדוע המשיכה אל יוהנה ושמה אגרוף נוסף אל תוך פניה של הדרוויניסטית באמרה: "ולעולם אל תתווכחי כשאומרים לך שהגזע החזק יהיה זה שינצח את האחרים".

בדיוק אז הגיח בעל המקום ושאל אם אנחנו מוכנים לקינוח ומשנענה בחיוב, הפטיר אל עבר המלצרים הוראות בעברית, שגרמו לענת ללחוש ביוונית שהגיע זמננו להתנדף משם, משום שהוא מזעיק את כחולי המדים.

כך עשינו, לא לפני שזכינו לתשואות הנוכחים ולהערצתו של פרדריק שביקש וקיבל את מספר הסלולארי של יאנה שהיה של אוסקר שהיה של דילן.

פרק מספר 70

חדרנית חדורת מוטיבציה הקישה בדלת חדרנו והמשיכה להקיש גם כשצעקתי לה לחזור מאוחר יותר. אשר על כן הזדחלתי מתוך השמיכות והלכתי לפתוח, ורק כשמצאתי שם לא חדרנית, אלא שני קרביניירי חמושים בתתי מקלעים, נזכרתי שאני ישנה עירומה.

יש באיטליה שוטרים יותר מכל מקום אחר בעולם. לא שמספר השוטרים באיטליה הוא בין הגבוהים בעולם, אלא הכי גבוה. יותר מכפול מאשר באנגליה על מספר זה של תושבים.

שניים מהם היו אצלי עכשיו.

"בונז'ורנו", אמר אחד מהם בנימוס. "כדאי שהסניורִינָה תלבש משהו".

"בונז'ורנו", אמר חברו וקד קידה. "כדאי שגם שתי הסניורינות האחרות ילבשו משהו".

"בונז'ורנו", חזר ואמר הראשון. "כדאי ששלוש הסניורינות יתלבשו ויבואו איתנו".

"בונז'ורנו", אמרתי. "כדאי שתיכנסו פנימה מפני ששלוש הסניורינות נוהגות לעשות פיפי ולצחצח שיניים בבוקר".

וכך קרה שמצאנו את עצמנו בתוך ג'יפ של קרביניירים, שצפר ודהר אל המפקדה של היחידה למבצעים מיוחדים, שמתמודדת (כך הוסבר לנו) עם המאפיה, עם ארגוני טרור ועם מעשי פשיעה מורכבים.

"איזה בלגאן בשביל שתי נאציות מחורבנות", אמרה יאנה ביוונית. "ואני, טיפשה שכמוני, עוד נתתי לו את מספר הטלפון שלי".

"טוב עשית", אמרתי. "חייבים לשמור על קשר איתם".

"בטח ככה איתרו אותנו", אמרה ענת שתקופת שהותה בקורפו היטיבה עם היוונית שבפיה.

"שילכו לעזאזל", אמרתי ליאנה. "חבל שלא שברת להן את השיניים".

"נאצים צבועים דו-פרצופיים", אמרה יאנה. "פורצים בתשואות ורצים להתלונן במשטרה".

"נכון", אמרה ענת. "אבל אל תשכחו שאנחנו זקוקות להם".

"אל תדאגי", אמרה יאנה. "לפי המבטים שפרדריק נעץ בי, הוא יופיע בקרוב".

ובעודה מדברת הגענו אל המפקדה, הג'יפ עצר, דלתו נפתחה ופרדריק (כולם קוראים לי פריץ) הופיע במלוא קומתו הארית, טרוט עיניים ולא מגולח, אזוק בידיו וברגליו, מובל בידי קרביניירי בראש חבורת 'אחוות המתים המהלכים' שהיו אזוקים כולם, כולל אולריקה ויוהנה שטביעות טבעותיה של יאנה ניכרו היטב בפרצופיהן שהחלו להכחיל.

"רק בשביל שאני אבין", אמרה יאנה לקרביניירים שהסיעו אותנו. "האם אתם מתכוונים לעצור אותי בגלל שהרבצתי לשתי הכלבות הנאציות האלו" ?

"אהה...", פלט אחד מהם בנימה של כבוד. "אז זו היית את שצבעת להן את הפרצוף בסגול".

"יפה לך", אמר חברו.

"וזה כלל לא אכפת לכם" ? ניסתה יאנה בכוח לענוד אזיקים ולספוג כתב אישום.

"למה, לעזאזל, שיהיה אכפת לנו אם בא לך לדפוק מכות לנאציות מזוונות" ? תמה הקרביניירי.

"אז מה לעזאזל אנחנו מחפשות כאן" ? רצתה ענת לדעת.

"ומה לכל הרוחות הם עושים כאן" ? רציתי לדעת והצבעתי על אחורי אחרוני בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' שנעלמו אל תוך אפלולית שערי המפקדה.

"ילדיי הזבל הללו נמצאים כאן בגלל חתרנות ומשום שהתפרעו בגטו היהודי", אמר הקרביניירי שעקף בקלילות את שאלתה של ענת, שלא נותרה פתוחה זמן רב, מכיוון שהובלנו אחר כבוד אל חדר גדול ומרווח בו ישב קרביניירי גבוה ומעוטר בשפם בנוסח דאלי, שדילג על גינוני הנימוס, וכפי שהתברר גם לא היה חסיד גדול של פרולוגים.

"אנחנו קצת מבולבלים", הודיע הקרביניירי המשופם. "מצאנו אופנוען שבור מפרקת בשם זיגפריד, שבכיסו היה פתק עם מספר סלולארי ועליו רשום אנטוניה, ובדקנו ומצאנו שאת היא הבעלים שלו (הוא פנה אלי), אבל כשחייגנו אליו ענתה לנו מישהי ביוון ששמה אפרודיטה".

"אני יכולה להסביר - ", ניסיתי להסביר אלא שנקטעתי.

"- אבל עד כאן אלה סתם הבלים", קבע המשופם. "אלא שמכאן והלאה זה מפסיק להיות מצחיק", אמר וחייג ושמענו את הרינגטון של ג'וני קש מתוך הסלולארי של יאנה ששלפה והניחה אותו על השולחן.

"אתן מזהות את האיש הזה? שאל המשופם והחליק כלפינו תצלום גדול של אוסקר כשהוא מחייך חיוך של אלף דולר וחבוש בכובע בוקרים.

"כן בטח", צהלה יאנה. "זה אוסקר".

"אז זהו, שלא". אמר הקרביניירי. "זה רב נוכל (הוא אמר מאסטר) ופושע בינלאומי ששמו זאכריה יוהנסון, שידוע גם כאוסקר וגם כצ'ארלי וגם כהנרי וגם כסטיב ובטח יש עוד".

"ככה כתוב בגורל שלי", קוננה יאנה. "הנה נמחק לי מחזר נוסף שמתברר שהוא...". וכאן היא פנתה אל התקרה ושאלה כיצד קוראים באנגלית לחיה שזוחלת על עצים ומחליפה צבעים.

"Chameleon", אמרה ענת שהקישה על גוגל.

"אני שמח שאתן משועשעות", אמר המשופם ודיבר אל יאנה: "מפני שהמחזר הזה תכנן לחטוף אותך ולדרוש כופר. וקיים סיכוי גדול שהיית גומרת כמו אלדו מורו (Aldo Moro), מנוקבת בכדורים בתוך תא מטען של מכונית". (אלדו מורו שהיה ראש ממשלת איטליה, נחטף ונרצח בידי הבריגדות האדומות וגופתו התגלתה בתוך תא מטען של מכונית בלב רומא).

עכשיו כבר לא צחקנו אלא בהינו בשפם המסולסל, ולקח ליאנה שלוש שניות כדי לקלוט שגם אלפידה עלולה להיות מעורבת, ולקח למשופם ארבע שניות כדי לקלוט שיאנה עומדת להתעלף ולכן פלט במהירות: "השגרירות שלנו ביוון נמצאת בקשר הדוק עם אימא שלך".

אז מה שאני רוצה להגיד לכם הוא שאם ייצא לכם למצוא מטמון, ותחליטו להפקיד אותו בכספת כלשהי, של בנק כלשהו, כדאי שתביאו בחשבון שמתישוהו, איכשהו, מישהו יראה ויפטט. שלא תגידו שלא אמרתי.

לאחר מכן הלכנו לזהות את אוסקר (או השד יודע מה שמו) שעמד מאחורי זכוכית משוריינת, יחד עם חמישה או שישה שמנים וגבוהים כמוהו, ונראה זחוח כרגיל אף כי ללא מגפי העור וללא כובע הבוקרים.

"את בטח מבינה שהיית תחת מעקב צמוד של האיש הזה", אמר המשופם ליאנה. "הסלולארי שקיבלת ממנו הוא מכשיר ריגול ששומע הכל, מצלם הכול ויודע הכול".

ומשנכח שיאנה מנסה לאמוד את גודל הנזק אמר: "יש לנו תצלומים מרהיבים של הסניורינה בחדר האמבטיה".

"אתה מוזמן לפרסם אותם בביטאון הקרביניירים", אמרה יאנה שהתחילה לחזור אל עצמה. "העיקר שאימא שלי לא תיפגע".

"הסיפור הסתיים ברגע בו חשפנו אותו", הבטיח לה המשופם שנראה מאוכזב לנוכח אדישותה כלפי תצלומי עירום. "האנשים האלה מאבדים עניין בעסקים שאי אפשר לחלוב מהם כסף".

"ואני מבקשת ממך", אמרה יאנה לקרביניירי המאוכזב: "לאכוף את החוק שאוסר על גברים קרחים לחבוש כובעי בוקרים".

"אין חוק כזה", צחק המשופם שגם פדחתו שלו לא התהדרה בשפעת תלתלים.

"אז תמציא", אמרה יאנה וצחקה גם היא. "ותשלח אלי את תמונות העירום שלי. אני מתכוונת למוצלחות, את הגרועות אתה יכול להשאיר אצלך".

"לסניורנה יאנה", אמר המשופם באבירות: "אין תמונות גרועות. כולן מולטו מולטו בנה". ובזה הוכיח כי האיטלקים הם עם של ג'נטלמנים, גם הקרביניירים שבהם.

אחר כך הזמנו ללגום קפה ולהמתין למעבדה שציידה את יאנה בסלולארי שאינו חודר תחתונים וחזיות, אך המשיך לשאת את מספרו של אוסקר שהיה מספרו של דילן.

לבסוף נפרדנו בידידות מהמשופם (שהציל את חייה של יאנה, ואולי את חיי כולנו) שצייד אותנו בכרטיסי ביקור אישיים שנשאו את הלוגו הבא: **'בצאתכם לצוד את העכביש - עשו זאת בשעה שהוא צד את הנמלה'**.

"אם חושבים על זה", אמרה ענת בדרכנו החוצה: "איך זה שלא עלה בדעתו לנבור גם בסלולארי שלך? הוא הרי יודע שהחלפת אותו עם אפרודיטה".

"ועוד איך שעלה בדעתו", אמרתי. "רק שעכשיו זו אני הנמלה".

"אז אם הסלולארי שלך יודע גם להאזין", אמרה הבחורה שחיפשה רעשים על הים. "זה אומר שאפרודיטה עלתה על הבלוף שבילפנו בגטו היהודי".

"יותר מזה", אמרתי. "זה אומר שהיא מקשיבה לנו גם ברגע זה".

"וזו לא יהיה מופרך להניח שהיא גם מצלמת פה ושם", אמרה ענת וצחקה. "בעיקר שם".
גם זה נכון", אמרתי.

"אז למה, לעזאזל, לא נתת להם לפשפש בו? רצתה יאנה להבין".

"מפני", אמרתי. "שיש דברים שאני רוצה שהיא תשמע וגם תראה".

פרק מספר 71

בקורפו הייתה כלבה שנפגעה ממכונתית כאשר חצתה כביש אל עבר כלב שעמד במדרכה שמנגד, אלא שהמכונתית שפגעה בה הגיחה מאחור ועל כן נעלמה מעיניה, אך את הכלב שמנגד ראתה גם ראתה עוד לפני שאיבדה את הכרתה, ומאז נהגה לנבוח עליו בכל פעם שפגשה בו.

מנקודת מבטה של הכלבה, לא המכונתית הכאיבה לה אלא הכלב, מכיוון שנוצר במוחה קישור בינו ובין המכה שספגה.

ואני מספרת לכם את זה משום שהאלים החליטו לשחרר את בני ובנות 'אחוות המתים' המהלכים מאזיקיהם ולהוציאם לחופשי, בדיוק ברגע בו חלפנו על פניהם בדרכנו החוצה.

ואותם בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' עשו אחת ועוד אחת ויצא להם שלוש, מה שאומר שמבחינתם ומנקודת מבטם, מי שטרחו ובאו ודאגו לשחררם ממאסר, היו שלוש בשלניות סלאביות מקורפו.

אשר על כן הם צעדו בעקבותינו כמו אפרוחי ברווזים שבקעו מביציהם ומחתימים את הדמות הראשונה שנקרית בדרכם.

לליווי מרשים במיוחד זכתה 'יאנה בעלת אגרוף הברזל' (כך כינתה אותה ענת), שמצאה את עצמה בראש מבנה שהורכב ממנה כראש חץ. מימינה ומעט מאחור פסעה היטלראית בלונדינית בשם אולריקה, שמשמאלה ובמקביל לה דידתה דרוויניסטית שחורת שיער בשם יוהנה, ובין שתיהן צמח זנב מעריץ בצורת פרדריק שכולם קוראים לו פריץ.

שאר אנשי החבורה הסתפקו בי ובענת ופסעו בעקבותינו, מה שגרם לשתינו להזדקף, להבליט את החזה ולומר זו לזו ביוונית שאין לנו מושג ירוק לאן פנינו מועדות.

מי שהצילו את המצב היו שני הקרביניירים שאיתם פתחנו את הבוקר, שצצו לצדנו בג'יפ משטרתי והציעו להחזירנו למלון, שזו הייתה הצעה שחטפנו בשתי ידיים, גם אם בפוזה של 'נו שיהיה', שהציתה מבטי הערצה בחבורת 'אחוות המתים המהלכים', שגם כך היו משוכנעים שאנחנו מקושרות לחלונות הגבוהים, בעיקר לאחר שאחד הקרביניירים הודיע שיש בידו מעטפה עבור סניורונה יאנה. מתנה מהבוס.

כך קרה שבחדרנו שבמלון לבן יצא לנו לבחון מקרוב את האנטומיה של סניורונה יאנה, מכל זווית אפשרית וגם שאינה כזו, שהתנוססה על גבי תצלומי ענק צבעוניים, שהוכיחו כי הקרביניירי המשופם התכוון לכל מילה כאשר אמר: "לסניורונה יאנה אין תמונות גרועות. כולן מולטו מולטו בנה".

מצד שני התברר כי הקשרים שלנו עם הקרביניירי, היו חרב פיפיות שהתוודענו לה בעקבות שיחת טלפון בהולה ומבהלת מפרדריק, שלאחר שסיים לגמגם ולהתפתל, התפרץ בווידיו שלפיו בת 'אחוות המתים המהלכים' יוהנה, מסיתה את חברי הקבוצה וטוענת שאנחנו לא שפיות מקורפו, אלא סוכנות ריגול יווניות מטעם של שרותי הביטחון הגרמניים.

"פרדריק", אמרה ענת. "יש רק דרך אחת לסלק את השטות הזו".

"להרביץ ליוהנה"? שאל פרדריק בתקווה.

"גם", אמרה ענת. "אבל קודם לכן תצטרך לבקש משהו מן הבעלים של המלון שאתם מתארחים בו, שאני מבינה שהוא אחד משלנו".

פרק מספר 72

כך קרה שמצאנו את עצמנו בפינת בישול שהוקצתה לנו במטבח המלון, לבושות במכנסי פפיטה אדומים, בירכיות צחורות ובמצנפות טבחים, וחמושות בסכיני שף 10 אינץ' ששום טבחית שפויה לא תיכנס למטבח ללא אחת כזו.

סכין שף 10 אינץ' (ואני מדברת איתכם על סכין אורגינאלית שיוצרה באותה מדינה שהוציאה מתוכה את בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים') עשויה מיציקת גליל סגסוגת פלדה שנחתך, חושל, הושחז, הוקשח, לוטש והורכב על ידי ששויפה, לוטשה ומוסמרה ואף זכתה

במשקולת אחורית לשם איזון, הכול ביחס אישי לכל סכין, על-פי מיטב המסורת הפרוסית של בית מלאכה בן מאתיים שנה.

טבח ללא סכין שף הוא כמו תיש ללא קרניים. סכין שף אמיתית שוקלת בלידתה לא פחות מ-300 גרם. זו שלי, עם סמל הקלשון, שהיא מהדור הישן, כזו שלא מייצרים יותר וחבל, שנרכשה בידי אימי בשנת 1991, שוקלת 308 גרם (הרגע שקלתי) וזה לאחר אין סוף השחזות, מה שאומר שלא היד שלי חותכת ופורסת את המזון, אלא משקל הסכין שהיא עצמה כבר חלק ממני.

כל זה הינו אמת לאמיתה, בתוספת נבואה אכזרית שלפיה אם אתם טירונים חסרי סבלנות, שבזה הרגע קיבלתם לידיכם את סכין השף הראשונה שלכם, אתם עלולים לסיים את היום בחדר המיון של בית חולים כלשהו, כפי שקרה ליוהנה הדרוויניסטית שמחזירה אותנו אל תחילת הפרק בה סיפרתי לכם כי מצאנו את עצמנו בפינת בישול שהוקצתה לנו במטבח המלון.

מה שטרם סיפרתי ואספר עכשיו הוא שסביבנו התקבצו ובאו בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים', שנקראו אלינו הודות לפרדריק, ונאלצו להקשיב לנזיפותיה של ענת שהודיעה להם כי בפעם הבאה שהם ייאסרו בידי הקרביניירי, אין סיכוי שהיא תטרח לשחררם. מלבד, אולי, את פרדריק.

"בפעם הבאה", כך ענת. "כשתשתכרו ותקללו ותיאסרו בידי הקרביניירי, אתם יכולים רק לחלום שאבוא להציל אתכם".

"אבל בדיוק זו הבעיה", התריסה יוהנה שהייתה מסוג האנרכיסטים שאנשים נוטים לראות בהם "trouble maker", על אף שבדרך כלל וכמעט תמיד הצדק איתם, כמו שאמרה לאחר מכן יאנה, שהייתה בקיאה בכתבי הקודש, על אודות ברנש תנכ"י בשם אחיתופל.

"אתן יותר מדי מחוברות לקרביניירי", הטיחה בנו 'מחוללת הצרות' ושילבה את אצבעות שתי כפות ידיה, בתצורה של רוכסן, על-מנת לתת לנו מושג עד כמה היא חושדת שאנחנו מסונכרנות עם כחולי המדים.

"אני חושדת שאתן שפיוניות ולא שפיות", דהרה יוהנה אל פתחי הגיהנום תוך כדי נעיצת המסמר האחרון בארון קבורתה המטפורי באמרה: "על אף המכנסיים והכובעים – אין לכן פרצוף של שפיות".

"יוהנה", אמרה ענת ברוך. "כיצד נוכל להוכיח לך שאת טועה" ?

"תבשלו", אמרה יוהנה וצחקה. "תצדיקו את התחפוש שהתחפשתן בה. שפיות מבשלות, ככה נהוג, אתן יודעות. לא מפלרטטות עם קרביניירים כמושים".

"ונניח שנרים את הכפפה" ? תהתה ענת וצמצמה עיניים.

"אני כבר לא יכולה לחכות", אמרה יוהנה.

"אני מתכוונת שנבשל", הסבירה ענת.

"את זה אני חייבת לראות", הודיעה יוהנה.

"וניתן לך לטעום", הציעה ענת.

"כולי התרגשות", צחקקה יוהנה.

"אולי, אפילו, ארוחה שלמה", התפרעה ענת בנדיבות.

"את כה טובה אלי", התנגנה יוהנה בנימה סרקסטית.

"אלא שכדרוויניסטית", אמרה ענת וסייגה. "את בוודאי יודעת שהטבע לא מחלק מתנות חינם".

"ממש כך", הסכימה יוהנה.

"אשר על כן" אמרה ענת. "תצטרכי להרוויח את התבשילים שלנו באמצעות משחק חביב ששפים נוהגים להשתעשע בו ושמו 'מלפפון בעשר שניות'.

"מלפפון בעשר שניות" ? תהתה הדרוויניסטית.

"שנשחק בו את ואני", המשיכה ענת.

"זו כבר הפעם השנייה הערב שקשה לי לחכות", אמרה יוהנה.

"אם כך נזדרז", אמרה ענת והניחה מלפפון ירוק במרכז קרש חיתוך. "שימי לב למשחק: אני אחצה את המלפפון לאורכו ומיד אפרוס את שני החצאים לחצאי עיגולים דקיקים, ואעשה כן בעשר שניות".

"נשמע מרתק", אמרה יוהנה.

"חכי", אמרה ענת. "עדיין לא שמעת כלום".

"יש עוד" ? שאלה הדרוויניסטית בתקווה.

"מה את יודעת", אמרה ענת. "מפני שאני מתכוונת לעשות את כל זה בלי להביט בו".

"במי" ?

"במלפפון", אמרה ענת.

"לא תביטי בו" ?

"לא אביט בו".

"ותפרסי אותו דק" ?

"אפרוס אותו דק".

"בעשר שניות" ?

"אולי, אפילו, פחות".

"ותביטי לאן" ?

"לשום מקום", אמרה ענת. "את תכסי את עיני במטפחת".

"ואז", שאלה יוהנה.

"ואז תורך", אמרה ענת.

"ומי תחשב למנצחת במשחק הזה", שאלה יוהנה.

"מי שתפרוס מהר יותר", אמרה ענת. "וזו תהיה השפית היחידה בין שתינו".

וכך קרה שיוהנה כָּרְכָה צעיף שחור סביב ראשה של ענת, שחצתה ופרסה את המלפפון לחצאי עיגולים דקיקים, תוך תשע שניות על פי הטיימר של פרדריק, לקול תשואות בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' ששכחו שנאצים לא אמורים להביע רגשות או להחצין אחווה.

"עכשיו תורך", אמרה ענת והסירה את הצעיף. "ואת יודעת מה? אהיה נדיבה כלפיך ואפילו לא אבקש שתכסי את העיניים. הנה המלפפון והנה הסכין. יש לך עשר שניות".

וכך גם קרה שיוהנה הזדרזה לאחוז בסכין, חצתה את המלפפון לאורכו, נחפזה להניח את אצבעותיה על חציו הפרוס, ובידה הימנית הניפה והנחיתה, בְּאֶבְחַת גילויטינה, 10 אינץ' של 300 גרם פלדה מושחזת, על אצבע האמה של ידה השמאלית, תוך כדי שהיא קוצצת לה את פרק הציפורן, שהנחנו בזהירות בתוך כוס גדושה בפתיית קרח ומסרנו לצוות רפואי שהוזעק למלון.

"עכשיו נבשל", הודיעה ענת לאחר שהתרחקו צפירות האמבולנס שהוביל שתי רקמות אנושיות נפרדות: אחת של דרוויניסטיט נאצית מופתעת מאוד, והאחרת של פרק ציפורן אצבע האמה קצוץ עד למפרק.

ויאנה שאלה: "לא יכולת לתת לה משהו פשוט כמו להפוך חביתה?"

וענת השיבה: "לא".

פרק מספר 73

מישהו שאני לא זוכרת את שמו, אמר ש – "השקר מקיף את העולם עוד לפני שהאמת מצליחה ללבוש את מכנסיה". ומישהו שכבר הזכרתי את שמו אמר כי "ככל שהשקר גדול יותר – יותר אנשים יאמינו בו". ומישהו נוסף שאני לא רוצה להזכיר את שמו, אמר ש – "אנשים שומעים את מה שהם רוצים לשמוע".

כל השלושה (אלה גברים) היו יודעים אל נכון להסביר כיצד קרה שבני ובנות 'אחוות המתים המהלכים', לא זו בלבד שלא תפסו אותנו בציציות ראשינו ודחפו את פרצופנו לשלוש אסלות נפרדות ומשכו בניאגרה, אלא אף שכנעו את עצמם כי נשלחנו אליהם מטעמו של איזשהו 'כוח לבן', שהוא ארגון ניאו-נאצי בדומה ל – 'גאווה הלבנה', 'האחוה הארית', 'המעגל הארי', 'הפטריוטים הלבנים', 'האיחוד הסלאבי', 'צוות 211', 'כנסיית היוצר', 'הצבא הארי' ורק התחלתי.

הנטייה לכנות אותם ניאו-נאצים (הנאצים החדשים) הייתה עלולה להיות שגויה מכיוון שנאציזם הוא נאציזם ללא קשר להיותו מיושן כמו סטייק או טרי מהמדף, אלא שהללו, להוציא, אולי, את אנשי 'אחוות המתים המהלכים', היו כנופיות של חוליגנים שהאידיאולוגיה הנאצית של הרייך השלישי לא ירשה אצלם טוב בראש, ורבים מהם עסקו (מחוץ לשעות בהן התכתשו עם יהודים, כושים והומוסקסואליים) בפשיעה כלכלית, בסחר בסמים, בסחיטה,

באלימות מינית, בהתנכלות למרפאות המבצעות הפלות מלאכותיות, ואפילו בהתנקשויות מוזמנות בתשלום.

מה שרע בארגונים ניאוו-נאציים כתוב בפסקה הקודמת, ומה שטוב בהם כתוב גם הוא בפסקה ההיא, מכיוון שאם מישהו בא ואומר שהוא משתייך לאחד מהם, איש לא הולך לבדוק אם הוא חבר רשום, או מועמד בהמתנה, או בעל תעודה מזהה - מכיוון שאין אצלם מושגים שכאלה, וגם אם יש – הם אינם מוקפדים.

זה אומר שהאמור בראש הפרק בפסקה שמתחילה במילים: "מישהו שאני לא זוכרת את שמו", אפשר לנו להציג את עצמנו כשלוש שפיות נאציות מקורפו, ולבשל שלוש מנות גרמניות קלאסיות (תיכף נדבר על זה) שנטרפו בפיותיהם של בהירי השיער וכחולי העיניים, הרבה הודות ליונה שחורת השיער, שנפלה עלינו כאוצר משמיים, גם אם היא עצמה נאלצה לבהות, ברגעים שבישלנו, במחט כירורגית שניסתה לחבר בין הפרק העליון של אצבע האמה שלה ובין שני הפרקים שתחתיו.

בנוגע לאוכל גרמני ומאז העניין עם אפרודיטה, אני לא מרשה לעצמי למעוד ב- 'תופעת ההילה', שזו שריטה מוחית שגורמת למין האנושי לייחס תכונות נעלות לאנשים שנתפסים בעיניו טובים, ותכונות נחותות למי שנתפסים רעים.

משהו בסגנון שלי: אם היא פייה מהאגדות - אז היא בטח גם נורא חכמה, אבל אם היא כלבה מזדיינת - אז היא בטח גם נורא טיפשה. נכון או לא נכון? בטח שלא נכון!

אז בואו נגיד את זה: אוכל גרמני הוא הטופ שבטופ גם אם נאצים אכלו או עדיין אוכלים אותו. הנה אמרתי את זה, ויסלחו לי סבתא רבתא שלי וסבא רבא של ענת, ועוד הרבה סבים וסבתות, כולם רבא ורבטא.

היטלר היה צמחוני וזה לא עושה אותו יותר נחמד בעיני. הוא גם התנגד לעישון ולצריכת אלכוהול – נו, אז מה עכשיו? להתחיל לחבב אותו?

אני שוב אומרת: אוכל גרמני הוא הטופ שבטופ גם אם נאצים אכלו או עדיין אוכלים אותו, והכי טעימים הם התבשילים המסורתיים שהגיעו אל ברלין מן הפרובינציות הפרוסיות והולידו את המטבח הנאצי החדש שהוציא מתוכו שלוש מנות שהגשנו לבני ובנות 'אחוות המתים' המהלכים והן:

למנת הפתיחה בישלנו '**חזיר מפוטם נוסח הרמן גרינג'** שהיה מפקד חיל האוויר הנאצי והתמכר לגרגרנות, אלכוהוליזם והסנפת סמים.

למנה עיקרית הגשנו '**תרנגולת עיוורת נוסח היינריך הימלר'** שהיה נאצי שעסק בגידול תרנגולות וברציחת יהודים. למען האמת ובשל חוסר העקביות הלשוני במגדרי המנה (שהרי תרנגולת היא נקבה ואילו היינריך היה זכר) שקלנו לכנותה: '**תרנגולת עיוורת נוסח פופי (puppi)** הימלר', שהייתה בתו האהובה של ראש ה- 'אס.אס' ונאצית פעלתנית בזכות עצמה – אך הכף נטתה אל רוצחים במעשה ולא רק בתיאוריה.

לסיום החלטנו להמר על קינוח בשרי ששמו '**ברווז צולע נוסח יוזף גבלס'**, שהיה נאצי צולע שצליעתו לא הפריעה לו לארגן את 'ליל הבדולח', ולכתוב על היהודים שהם אויבי האנושות, הורסי תרבויות, עלוקות האומות, בני החושך, התגלמויות הרוע, רקב ועובש, הדמונים הגלויים של ההתנועות האנושיות.

עכשיו ככה: הבה אשקר ואכתוב שאני רוחשת כבוד גדול לפסיכולוגים ולפסיכיאטרים באשר הם. הנה שיקרתי ולא קרה כלום, מה שמאפשר לי לספר לכם על פסיכיאטר ילדים גרמני בשם היינריך הופמן, שכתב ספר ילדים גרמני, שהפך ללהיט עולמי, ששמו 'שטרובל-פטר' (פטר הפרוע = יהושע הפרוע), שמופיעות בו (בגרסה המלאה) דמויות כגון:

- ילד בשם פרידריך האכזר שמתעלל בבעלי חיים ובבני אנוש עד שאיזשהו כלב דופק לו ביס וזולל את ארוחתו.
- כמו גם דמות של ילד אחר שמוצץ את אגודלו עד הגעתו של חייט לא שפוי שקוצץ את אגודליו במספרים מפלצתיים.
- ויש שם גם את הילד ההיפר-אקטיבי שמעורר רוח תזזיתית בכיסא נדנדה עד שזה מתמוטט ושובר לו את מפרקתו.
- כמו גם (הבה לא נקפח) ילדה שמשחקת בגפרורים ונשרפת למוות, וילד שנכווה מקפה רותח, וילד שמת מאנורקסיה בגלל שסירב לאכול מרק, וילד שעובר השפלה גזענית (שחור עור), וילד שכמעט טבע בנהר והפך ללעג ולקלס בפי הדגים, כמו גם ילד שהתעופף לשמיים משום שהעז לצאת מביתו כאשר בחוץ השתוללה רוח סערה.

ואת הספר הזה כתב הפסיכיאטר הגרמני כמתנת חג-מולד לבנו בן השלוש, קארל, בשנת 1844, וחתם בשם 'היינריך אוהב ילדים' (Heinrich Kinderlieb) והוסיף פתיח בו נאמר "סיפורים מצחיקים ותמונות משעשעות עם 15 לוחות יפהפיים וצבעוניים לילדים מגיל שלוש עד שש שנים".

חשבון פשוט מוכיח כי בהיבט כרונולוגי, אותו קארל, ילדו של הפסיכיאטר היינריך אוהב הילדים, היה עשוי להיות אביו מולידו של אדולף היטלר שנולד בשנת 1889.

ושיסלחו לי כולם אבל אומה שאלה רופאיה, ואלה ילדיה, ואלה סיפורי הילדים שלה - חייבת להיות לא לגמרי שפויה. בעצם, משוגעת על כל הראש. וכבר סיפרתי לכם שבאגדה המקורית של האחים גרים, הנסיכה לא מנשקת את הצפרדע אלא מטיחה אותו בקיר.

מה שאומר שהימרנו נכון כאשר הענקנו את השמות המטורפים הללו למנות שבישלנו, מכיוון שאיש מאנשי 'אחוות המתים המהלכים' לא התלונן על שפגענו ברגשותיו או במורשתו. להיפך.

הם אף חיברו מילים למנגינה ושרו משהו כמו:

גרינג חזיר מפוטם,

עושה הרבה טררם,

כשהימלר קורא קוקוריקו,

ליוזף רגליים השיקו.

פרק מספר 74

פעם שמעתי שף בלגי שאמר כי אל מסעדה צרפתית מומלץ להגיע על בטן מלאה במקצת. מכל מקום, לא עם קיבה מקרקרת. ואילו אני אומרת לכם כי אל מסעדה גרמנית חובה לבוא מאוד רעבים.

אם אתם מחפשים אוכל אמיתי, כזה שמפלט עם בלוטות הטעם שלכם ולא מתחנף למעצבי צלחות מינימליסטים – שימו פעמיכם אל מסעדה גרמנית שדופקת כתיבות של צ'אק (אונטר ריב) (Chuck Roast), מרוחות בחרדל, עטופות בבייקון, משופעות בבצל מוקפץ, ובסלרי מטוגן, מגולגלות וקשורות בחוט תפירה, סגורות במחבת לוחטת, ומבושלות במרק מבעבע שנרקח מן הנוזלים שהצטברו במחבת, יחד עם ציר של עצמות עגל, יין אדום, עגבניות מטוגנות, פלפל אנגלי, שום, מלח ופלפל שחור.

את שלנו בישראל על אש קטנה עד לרכות, משהו כמו שעתיים. כיבינו אש, רקחנו רוטב בשמל (כמו ההוא שהכנתי עם דימיטרה) שיצקנו אל תוך התבשיל, עיבינו, החזרנו אל האש לחמש דקות והגשנו לבני ובנות 'אחוות המתים המהלכים'.

הודות לבייקון הרגשנו חופשיות לכנות את המנה הזו בשם: 'חזיר מפוטם נוסח הרמן גרינג', אף כי הנתח העיקרי היה של פרה. במקור היא עשויה על פי מספר גרסאות ומכונה: Rouladen או הרולדן הישן של אומה שפירושו הרולדה הישנה של סבתא, שנהגה להגיש אותה עם תירס ולא עם תפוחי אדמה כמקובל, וכך עשינו גם אנחנו.

בין בירה אחת למשנה, בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' זימרו בגרמנית שיר על דגל שמתנופף ברוח, ועל שורות צפופות של חיילים נאציים שדורכים על גוויות של קומוניסטים, וצועדים בשקט ובבטחה אל עבר ההמון הנושא את עיניו בתקווה אל היטלר ואל צלב הקרס.

עיניו של פרדריק התלחלו בתרגמו עבורנו את מילות השיר שבגרמניה, כך אמר בצער, שיר כזה לא עובר בשלום, ומי שמסתכן לשיר אותו, עלול למצוא את עצמו בכלא. Viva La Roma.

עכשיו אני רוצה להתנצל על ששיקרתי לכם כשאמרתי שאוכל גרמני הוא הטופ שבטופ, מכיוון שזה כמעט נכון, למעט העניין הפעוט שהוא לפיו אין דבר כזה ששמו 'אוכל גרמני'.

בצפון גרמניה האוכל הוא הולנדי וסקנדינבי.

בחבל הריין הוא אוכל צרפתי.

בבוואריה ובשוואביה האוכל הוא אוסטרי ושווייצרי.

ובמזרח גרמניה האוכל הוא פולני וצ'כי.

מה נותר? כרוב כבוש? (Sauerkraut) אז זהו שלא. מכיוון שגם הוא לא ממש גרמני אותנטי אלא הגיע יחד עם כיבושיו של ג'ינגיס חאן.

ואני מתוודה בפניכם על כל אלה משום שלאחר מנת בקר עטופה בחזיר, שקלנו לטגן שניצלים וינאיים א-לה-קוקוריקו. כלומר, נתחי בשר אוסטריים שצמחו בלול ולא ברפת.

וככה עושים את זה: מסירים את 'עצם המשאלות' ממרכז 'כנפי החזה' שאותן חוצים לשניים, פורסים לפרוסות, מניחים אחת לאחת, בנפרד, בין שתי יריעות נייר אפייה שסופגות מהלומות מפטיש עץ שטוח, עד להפיכת הפרוסות לכתיתות דקיקות בעובי של 1/8 האינץ' (1 אינץ' = 2.54 ס"מ אז תחשבו בעצמכם – עשו משהו).

מקמחים כל כתיתה בנפרד מאחיותיה, מנערים היטב, משרים בביצה טרופה בחרדל, טובלים בפירורי לחם יפניים שמכונים פנקו (Panko) (הרבה יותר טעים מסתם פירורי לחם) ומכניסים למקרר לשלושים דקות.

מחממים מחבת גדולה וכבדה לחום בינוני גבוה (חם אבל לא כבשן), ממיסים בה חמאה בתוך שמן קנולה, ומטגנים את הכתיתות בצמדים. לא יותר משתי כתיתות בכל מחזור (אם מכניסים יותר הן מתבשלות ולא מיטגנות). מזהיבים, הופכים, שוב מזהיבים ומגישים עם פלח לימון ופירה.

אלא שאנחנו לקחנו את המנה הזו מווינה אל שווייץ, שם שדרגנו אותה למאכל ששמו 'קורדון בלו' (Cordon bleu) או 'תרנגולת עיוורת נוסח היינריך הימלר', שהוא, בעצם, סנדוויץ' או כיסן של כתיתה אחת, שעל חציה התחתון מרחנו חרדל והנחנו נתח שינקין צמוד לפרוסת גבינת MAASDAM שוויצרית.

קיפלונו וכיסינו את השינקין בחציה השני של הכתיתה, וכל השאר כרגיל: קימוח, נייעור, השרייה, טבילה, צינון וטיגון.

התקבלו 24 כתיתות של 'קורדון בלו' שהצענו לבני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' לפרוס לפרוסות דקות, על מנת להניח לגבינה המבעבעת לזרום ולהציג את יופייה. בהנחייתנו הם הזליפו חרדל ומיונז שתי וערב ואכלו עם פירה ופלחי לימונים.

אם אתם נמנים עם רואי שחורות חסידי אסכולת מרפי, כדאי שתנעצו שלושה קיסמים בשלושת פתחיה של כל כתיתה מקופלת למניעת זליגת הגבינה בשלב הטיגון.

יאנה אמרה שבפעם הבאה לא נקמח ולא נשרה בביצה טרופה, אלא נשרה בבליילת בירה ונטבול בפירורי פנקו. שווה לנסות. מה כבר יכול לקרות ?

בעצם כלום מכיוון שעכשיו הם כבר היו שיכורים על כל הראש ועל כן הם הצביעו עלינו ושרו לכבודנו:

Fuck them all - Fuck them all,
The long and the short and the tall...

פרדריק שנתר פיכח אמר ליאנה שהוא מתבייש ונבוך על שהיא נאלצת להקשיב לשיר הזה. "פרויליין יאנה", אמר פרדריק באי נוחות. "אני מתבייש ונבוך על שאת נאלצת להקשיב לזבל הזה, שרק נאצים שיכורים עלולים למעוד בו".

"כבר שמעתי גרועים ממנו", אמרה יאנה בסלחנות.

"לא ייתכן", השתומם פרדריק. "הרי זה שיר בריטי שחיילים בריטים שרו במלחמה. הוא נוגן ברדיו הבריטי יום ולילה".

"אתה בטוח? הופתעה יאנה. "אתה בטוח שב - BBC שידרו שיר של חיילים שביקשו מאלוהים שיזיין את כולם? את הארוך ואת הקצר ואת הגבוה?"

מצחו של פרדריק נעשה אדום ולח כשהוא חש להסביר (בפרצוף של מי שסובל מעצירות) כי במקור השיר אמר: "Bless them all" ולא "Fuck them all".

"באמת שזה מביך", הסכימה יאנה. "רק שעכשיו אנחנו חייבות להכין ברווז צולע נוסח יוזף גבלס". ומשראתה שהוא לא מוצא את המילים הנכונות הציעה לו: "Fuck A Duck".

רעיון הגשת ברווז צלוי כמנת קינוח אינו כה הזוי כפי שנדמה ממבט ראשון משום ש (כמו שנהג לומר אראסט פנדורין גיבורו של הסופר בוריס אקונין):
אלף: מיד בתחילת ההכנות אפשר להכניסו לתנור ולשכוח ממנו (כמעט) עד לשלב ההתאוששות מן המנה העיקרית.
בית: הוא נורא טעים.
גימל: הוא קינוח מקורי שקרניבורים ימותו עליו.
דלת: הוא קל להכנה: 10 דקות טיפול + 160 דקות צלייה.
הא: הוא מרשים ביופיו ובניחוחו.
וו: למרות גודלו הוא דל בבשר וככזה הוא מתאים להיות מנת סיום.
זין: ניתן להפיק ממנו 8 מנות קינוח.

זזה מה שעשינו: שטפנו במים את הברווז פנים וחוף וייבשנו, הסרנו גדילי שומן בולטים, עיינו במלח את קרביו ועורו והנחנו אותו, על חזהו, במרכז של תבנית צלייה שופעת בצלים קטנים + גזרים + שורש סלרי + שורש פטרוזיליה + כרישה + 1 ליטר מים + הופ אל תוך תנור שחומם מראש ל - 180 מעלות צלסיוס.

כעבור שעה הפכנו אותו עם חזהו כלפי מעלה וצלינו שעה נוספת, שבסיומה הוצאנו את הברווז סולו אל תבנית חדשה שהכנסנו לתנור למשך 20 דקות על 200 מעלות צלסיוס. הפכנו וצלינו 20 דקות נוספות עד לגוונים של חום עמוק.

זרקנו את הירקות להוציא הגזרים, שמרנו את הנוזלים שגירדנו מתחתיות התבניות בעזרת מעט יין (קוראים לזה: DEGLAZE) על חום גבוה, וצמצמנו את הטוב-הטוב הזה על אש קטנה לטובת הגשה, בקעריות קטנות, כרוטב יחד עם כרוב אדום מבושל. אה כן, מלח ופלפל שחור. הללויה.

למען האמת אפינו שלושה ברווזים כאלה בעת ובעונה אחת, מה שהתאפשר הודות לתנורי המלון שהם מליגה אחרת מזו שמייצרת תנורים ביתיים, ושוב היו בידינו 24 מנות.

כאשר ירדנו במדרגות מן הלובי אל חוצות רומא, הותרנו מאחור חבורה שיכורה של מעריצים שבעים, ופגשנו מלפנים את יוהנה שנחלצה מתוך אמבולנס פרטי.

"י-ו-ה-נ-ה", אמרה ענת בצרידות סקסית והצביעה על התחבושת העבה שהייתה מלופפת סביב אצבע האמה. "הייתי מזמינה אותך אל חדרי אבל אני חוששת להיפצע".

פרק מספר 75

כבר סיפרתי לכם שאנשי 'אחוות המתים המהלכים' כינו כך את עצמם מכיוון שמבחינתם, על-פי רעיון מיסטי שניצב על ראשו, הם כבר מתים. ומי שהרגו אותם היו היהודים, המוסלמים והשחורים.

צורת החשיבה הזו לא צמחה בחלל ריק, משום שהנאצים היו ועודם מכורים לסיאנסים, לכשפים, לתחזיות אסטרולוגיות, לרואי נסתרות, לפותחים בקלפים, לרופאי אליל, לחיזרים, לשדים, לרוחות ורק התחלתי.

כל אשר מכיל ולו רק את אפס קצהו של הוקוס פוקוס, עושה להם את זה. כך גם 'אברא כדברא' וכל שאר הממבו ג'מבו.

היינריך הימלר שהיה ראש ה- 'אס.אס' וראש הגסטפו ושר הפנים של הרייך הגרמני, היה עובד אלילים שסגד לאלים נורדיים. הוא העריץ את אודין אל המלחמה ואת תור אל הרעם. הוא גם מצא את פורקנו בהשבחת תרנגולות ושריפת יהודים.

רודולף הס שהיה מזכירו האישי של היטלר, התמכר לכוכבים ולמזלות עד כדי העסקת קבוצה בת ארבעים אסטרוולוגים וקוראים בקלפי טארוט, על מנת שיקסמו בלהטיהם ויחשפו את העתיד להתרחש באיטליה של מוסוליני.

יוזף גבלס שהיה שר התעמולה הנאצי, העמיק חקר בתחזיותיו של נוסטרדמוס ושכר חבורה של יידעונים, כדי שיפרשו את נבואותיו של החוזה היהודי מפרובאנס, על פי הגרסה הנאצית שמעניקה את הניצחון לרייך השלישי.

הטירוף המיסטי שאחז באנשים האלה הביאם לידי שיגור משלחות של מדענים אל סקנדינביה, טיבט, עיראק ואוקראינה, במטרה להוכיח כי אלה הוקמו ונשלטו בידי הגזע הארי לפני כך וכך אלפי שנים.

בסופו של עניין הם הכריזו כי מצאו מומיות בלונדיניות באיים הקנריים מול חופה של מרוקו, וכך גם בהרי ההימלאיה.

היטלר האמין כי הוא עצמו הינו שליח מטעמה של היבשת האבודה אטלנטיס, וכי עיקר שליחותו הינו בטיהור העולם מיהודים וצוענים. מכל מקום, הוא מעולם לא טרח להפריך את המיתוס הנדון שקנה לו אחיזה בקרב ראשי הנאצים.

ואני מספרת לכם על כל השיט הזה מכיוון שיאנה אמרה שאנחנו צריכות לטפל באגריפס ה- 23 עוד לפני העניין ההוא בברלין, מה שהוביל להתקהלות של המוניי תיירים ב- 'פיאצה דל קמפידוליו', למרגלות שני אלי הנהרות, סביב 24 נאצים עוטים מדי קרב של לוחמות ולוחמים ויקינגים, שהקיפו שלוש נשים בלבוש של טוניקות רומאיות שמכונות סטולות (שזה שקר שתיכף נחשוף), שגהרו על גבר גבוה, מתולתל ושזוף שנראה אומלל בלבוש של לוחם יווני קדום, כשבדיהן קעריות מים וכדורונים של עופרת שענת ייבאה מישראל וכינתה אותם 'הע'סאס' או 'ע'סאסאיייתין'.

אבל תנו לי לספר לכם את זה צעד אחרי צעד ולהתחיל ביאנה, שדיברה עם ואסיליס שבדק ומצא כי הקללה שנחתה על הגברים במשפחתו של אגריפס ה- 23, יש לה שורשים במיתולוגיה היוונית ובשלוש 'אחיות הגורל' (או 'אלות הגורל') שעוסקות בטוויית 'חוטי גורל' לכלל בנותיו ובניו של אנוש בן שת ומכונות מוירות.

שמה של האחות הצעירה הוא 'קלותו' והיא זו שטווה את חוט גורלו של כל אדם ואדם. האחות האמצעית שמה 'לאַכְסִיס' והיא זו שקובעת את משך חיי האדם באמצעות אורכו של החוט. ואילו האחות הבכירה, 'מוֹרְטָה', מחליטה היכן וכיצד יסתיימו חיי האדם והיא עושה כן על ידי גזירת החוט.

אצל כולם הן מופיעות שלושה לילות לאחר הלידה כדי לקבוע את מהלך חיי היילוד, ואילו במשפחתו של אגריפס ה- 23, הן הופיעו (על פי השערתו של ואסיליס) כדי לוודא את הנצחת הקללה.

ואסיליס אמר כי מסורת הסרת קללה (כל קללה שהיא) תובעת את קיומם של שני טקסים: טקס אחד במקום שהינו עילת הקללה, מה שאומר: מערת המורדים בידפת שבישראל. ואחד נוסף במקום בו הוטלה הקללה, מה שאומר: רומא.

פרק מספר 76

יאנה אמרה שבעולם הנסתר יש לנוע מן הסוף אל ההתחלה משום ש – אלף, זה מבלבל את הרוחות הרעות. ובית, זה תואם ל- 'תמונת הראי' אשר על פיה מתנהל אותו יקום מסתורי שהיא כינתה 'העולם האסטרלי'. ומזה היא רצתה שנבין כי את הטקס הראשון נצטרך לקיים ברומא ואת השני בישראל.

"קחו את המספר 439", אמרה יאנה. "בעולם האסטרלי הוא אינו נראה כך. שם הוא מופיע כ- 934. תמונת ראי. הפוך. קודם רומא ורק לאחר מכן ישראל".

היא גם אמרה ש - 'הדומה מעורר את הדומה לו' ושככה זה בעולם הכישוף.

"את תצטרכי לסלוח לי", אמרה ענת. "אבל איזה דומה מעורר את איזה דומה שדומה לו" ?

"כל דומה שהוא", אמרה יאנה. "בואי נגיד שרוצים לרפא אישה שלא מצליחה להתעבר".

"או.קיי", אמרנו בשני קולות. "בואי נגיד".

"אז לוקחים שלייה מאישה שזה עתה ילדה ורוחצים בה את גופה של זו שתקועה", אמרה יאנה. "הדומה יעורר בה את הדומה לו".

"דווקא שלייה? החלטתי להתקטן.

"אז מה רצית? שאלה יאנה. "שנוציא לה את השחלות" ?

כך קרה שמצאנו את עצמנו משוטטות באתר וירטואלי שמכר פריטי לבוש שהיו אופנתיים ברומא וביוון לפני 2000 שנים, וזה מכיוון שיאנה אמרה שאם רוצים לעשות את זה כמו שצריך – אז צריך לעשות את זה כמו שצריך.

ובזה היא התכוונה שנזמין לעצמנו טוגות או טוניקות רומאיות תמורת 90 יורו האחת, באתר ששמו: 'Roman Shop – We do history', ובלוגו כתוב 'DER ROEMER SHOP'.

אם אתם שואלים אותי ואת האתר, הרי שאלה היו יותר טוניקות מאשר טוגות, אבל קיוונו שאיש לא יבחין בהבדל, ומכיוון שממילא לא נצמדנו למקור, החלטות לכנות אותן וסטות. כך או אחרת הן היו יפהפיות.

"את תהיי לאַכְסִיס ותלבשי טוניקה לבנה מפשתן טהור", אמרה יאנה והצביעה עלי.

"אני מעדיפה את זו מהטורקיז", אמרתי.

"את לא יכולה להיות קלזו", אמרה יאנה. "ענת תהיה קלזו".

"זה לא הוגן", אמרתי. "לי יש עיניים כחולות ושלה חומות".

"נכון", אמרה יאנה. "אבל היא יודעת עברית ואת לא".

התברר כי על פי הראש של יאנה ובהתאם ל – 'דומה שמעורר את הדומה לו', ענת תייצג את רוחה של **קלותו** ושל השפחה העבריייה שהטילה את הקללה, ותלבש טורקיז.

ואילו אני אייצג את **לאַקְסִיס** ואת השפחה היוונייה ואלבש לבן.

לעצמה יאנה שמרה טוניקה ירוקה, על אף שביני לביני מלמלתי כי עבור **מוֹרְטָה** שמקפדת חיי אדם, כתומה יאה יותר מירוקה.

"רגע אחד", אמרה יאנה. "את מעדיפה להיות **מוֹרְטָה** במקום **לאַקְסִיס** ?

"כן", אמרתי בהתרסה.

"יופי ! תהיי ! לא אכפת לי", אמרה יאנה. "רק שתדעי **שמוֹרְטָה** היא המבוגרת והזקנה שבין שלושתן".

"בסדר", אמרתי. "אני אשאר **לאַקְסִיס**".

רק לאחר שכבר שילמנו תמורת הטוניקות 270 יורו, מצאנו אתר שמכר טוגות רומאיות שנראו כמו טוגות רומאיות ולא כמו טוניקות, ושכנענו את עצמנו ש- ההן עשויות מפוליאסטר ולא מפשתן ונועדו רק כדי לחגוג את ה – 'Halloween' ובטח נקרעות צ'יק צ'אק. כך אמרנו.

יתר על כן, את הטוניקות שקנינו ניתן ללבוש גם בחיי היומיום ולהיחשב סטייל, ומי כבר מסתובבות בחוצות עם טוגות רומאיות מפוליאסטר ? אני שואלת אתכן.

מכל מקום, תמורת 45 דולר רכשנו שם טוגה גברית של לוחם יווני עבור אגריפס ה – 23, ותמורת 10 דולרים נוספים קיבלנו גם סנדלי עור בעלי רצועות של שתי וערב.

"מדוע התחפשת ללוחם רומאי" ? שאל אותי פרדריק כשנכנס אל חדרנו ש – 'במלון לבן' ובידו זר פרחים אדומים איתו חיזר אחרי יאנה.

"זה לוחם יווני", אמרתי נעלבת. "ואני רק מודדת אותו".

"את חייבת להחזיר את זה", אמר פרדריק ונשמע חצי מבוהל. "זה גדול עלייך באיזה חמישה מספרים".

"זה לא בשבילי", אמרתי. "זה בשביל אגריפס ה – 23. הוא משלכם. גם הוא כבר מת. יהודייה הרגה אותו".

"אגריפס ה – 23 ? אגריפס הראשון היה יהודי" ! קבע פרדריק תוך כדי הפגנה של ידע היסטורי והרמת גבה חשדנית.

"גם ישו", אמרה יאנה והוציאה מידיו את זר הפרחים. "דברים משתנים".

"אמרת שהוא מת" ?! ביקש פרדריק לוודא הריגה.

"לגמרי", אמרתי. "אבל אנחנו מתכוונות להחיות אותו".

פרק מספר 77

עכשיו תנו לי לספר לכם קצת על פרדריק (שכולם קוראים לו פריץ) עוד לפני שאתם מתאהבים בו הודות לנועם הליכותיו, שיערו הבלונדיני ועיניו הכחולות.

הוא היה נאצי שלא החמיץ הזדמנות להתפאר בסבא רבא שלו שהיה איש א.ס.אס, ולהתהדר בסבתא רבתא שקעקעה מספרים על זרועותיהם של אתם כבר יודעים מי. הוא כינה אותה בחיבה 'Grossmutter Tattoo' (סבתא טאטו).

הוא היה נאצי בעל ייחוס וככזה הוא כיבד את כל מי שהשתין עליו. יאנה אמרה שככה זה עם הנאצים: הם מעריצים את אלה שמשתינים עליהם, ובזים לכל מי שמדברים איתם בגובה העיניים.

ייחוסו של פרדריק בא לו מן העיר ברלין בה הוא נולד והתגורר, ואם תעשו גוגל על העיר הזו תגלו כי במאה ה-17 היא נכבשה על ידי השוודים שנהגו לצקת מי ביוב אל תוך גרונותיהם של הברלינאים על מנת לאלצם להסגיר לידיהם את כספם וזהבם, מה שהעצים אצל האחרונים, כך נראה, את הערצתם לגזע הנורדי.

פרדריק אמר שהוא לא מאמין בדמוקרטיה ומתעב את רעיון הפרדת הרשויות שעל-פי שיטתו הן ממילא כפופות לפירהר, שאינו אחראי כלפי איש וכוחו נובע מעצם היותו קיים.

זו הסיבה שקרבנו אלינו את פרדריק והתעלמנו מכל השאר שהפכו לשקופים. התבוננו דרכם ולא בהם. עבורנו, פרדריק היה הפירהר שלהם.

עכשיו אתם רשאים להתאהב בו. ממילא זה כבר לא משנה משום שהוא מת. הפעם לתמיד. יאנה הרגה אותו אבל עוד נגיע לזה.

בינתיים נחזור לחדרנו ש- 'במלון לבן' ולענת שהציעה לפרדריק להשתתף בטקס החיאתו של אגריפס ה-23 שכלל לא היה מודע כי הוא עומד לשוב לחיים.

"נקנה לך תלבושת של לוחם", ניסתה ענת לפתות את פרדריק.

"בשום פנים ואופן לא!" נחרד פרדריק.

"מדוע לא? רצינו להבין."

"משום שאלה בגדים של חייל סלאבי", אמר פרדריק.

"איך עלה לך בראש חייל סלאבי? אמרה ענת. "נקנה לך תלבושת של לוחם וויקינגי עם גרזן ומגן ומגני ברכיים".

"עם חגורה מעור ושריון חזה"? רצה פרדריק לדעת.

"בדיוק כזו", אמרה ענת והצביעה על תלבושתו של לוחם ויקינגי שעלתה 60 דולר באתר הפוליאסטר.

"לוחם ויקינגי זה בסדר גמור", השתכנע פרדריק. "הוא ארי מאה אחוז".

"יפה", אמרה ענת. "ומה תלבשנה הנשים?"

"על אילו נשים את מדברת? רצינו להבין יאנה ואני."

"על בנות 'אחוות המתים המהלכים'", אמרה ענת. "הרי לא עולה בדעתך שרק הגברים יגיעו".

"את בטח השתגעת", אמרתי. "איך תכניסי שלושים אנשים לחדר הזה" ?

"עשרים ושמונה" אמרה ענת. "וזה יחד איתנו ועם אגריפס ה – 23".

"בסדר", אמרתי. "איך תכניסי עשרים ושמונה אנשים לחדר הזה" ?

"מה פתאום לחדר הזה" ? השתוממה ענת.

"אז היכן" ? רצינו לדעת.

"ב –'פיאצה דל קמפידוליו'", אמרה ענת.

"אני חייבת להבין איך המוח שלך פועל", אמרה יאנה. "את מאמינה, באמת ובתמים, שעשרים ושמונה גברים ונשים, לבושים בטוגות ובבגדי קרב נורדיים, יכולים לטייל ב-'פיאצה דל קמפידוליו', לאור היום, וזה יעבור להם בשלום" ?

"בהחלט" ! אמר פרדריק והזמין מאיתנו מבטים מבולבלים. "אם תכניסו אל 'פיאצה דל קמפידוליו' לוחם ויקינגי אחד, הוא ייאסר בכתונת משוגעים. אבל אם תכניסו עשרים ושמונה כאלה, תקבלו ליווי צמוד של הקרביניירי".

"ואתה משוכנע בזה" ? רצתה יאנה ללכת על בטוח.

"ככל שהשקר גדול יותר", ציטט פרדריק את יוזף גבלס מורהו הרוחני. "כך יותר אנשים יאמינו בו".

"נפלא" אמרה ענת. "אז אפשר לחזור לנשים. מה תלבשנה הנשים" ?

"כמו הגברים", אמר פרדריק. "לוחמות ויקינגיות".

"אבל איך נדע מה המידות של כולם וכולן" ? נאנחה יאנה. "עבור הגברים יש סמול, מדיום ואקסטרה לארג'. עבור הנשים יש אקסטרה סמול, סמול, מדיום ולארג'. אז מה עכשיו" ?

"כלום" אמר הפירהר פרדריק וליטף את ידה של יאנה. "אתן מזמינות עבורי בלבד. הם שיזמינו לעצמם".

"יום אחד", אמרה יאנה בחיבה כשהיא משלבת את זרועה בזרועו של פרדריק ומלווה אותו לדלת. "יום אחד אני מבטיחה לפנק אותך".

"צדיקים", אמרה ענת לאחר שהדלת נסגרה. "מלאכתם נעשית בידי אחרים".

ועוד לפני ששאלנו מאיפה זה בא לה, אמרה שאחד בשם שמעון בר יוחאי אמר את זה ושהוא בטח התכוון גם לצדיקות.

פרק מספר 78

"סניורונה Anat", אמר הקרביניירי שהובהלנו אל משרדו באגף למניעת טרור בינלאומי. "אנחנו מבינים שאת בונה פצצה".

"כן משהו כזה", אמרה ענת שמעולם לא שמעה על הכומר Vincenzo Taraborelli אך הכירה לו תודה על היותו קיים. "אלא שאת השד שלנו נגרש לא בוותיקן אלא ב'פיאצה דל קמפידוליו' עם עשרים וארבעה דרואידים ודרואידיות".

"יש דרואידיות? שאל הקרביניירי בפליאה.

"אצלנו יש", אמרה ענת. "אנחנו לא מפלות".

"מתי אמרת שתקיימו את הטקס? שאל הקרביניירי.

"כשהירח יהיה מלא", אמרה ענת ומסרה לו את המועד.

"אשלח לשם שניים מאנשי שישגיו על הסדר", אמר הקרביניירי.

"תודה לך", אמרה ענת ושלושתנו נזכרנו בפרדריק.

"ואל תשכחו לאסוף מהשולחן את כדורי העופרת", אמר הקרביניירי. "אבל לא את אלה שהתפזרו על הרצפה משום שהם שלי. לאשתי אין ווסת, לכן תדעו: 'צִבְיָאן רִיפְאָץ, מה?"

פרק מספר 79

כך למדנו כי חנויות התבלינים בישראל אינן מסתפקות במכירת כורכום ופפריקה, אלא נוהגות לשרת גם לְחֶשְׁנֵי לְחֶשְׁנֵי, כְּשֶׁפְנֵי כְּשֶׁפִים, מְשִׁבֵּי הַשְּׂבָעוֹת, מבטלי קללות ומסירי עין הרע.

אף התברר כי ה – 'הארד-קור' של העניין שוכן בתל-אביב, בשוק תבלינים ששמו לוינסקי, בו תוכלו למצוא כדורוני עופרת ששם 'צִבְיָאן רִיפְאָץ' להסרת קללות, כמו גם צמחים כדוגמת 'פיגם מצוי' לטובת עיסוקים במאגיה לבנה, ואיך אפשר בלי מינרלים כגון גופרית לטיהור הבית מכישופים ומרוחות רעות, ואפילו תערובת בת שבעה רכיבים לחיטוי מפני אנרגיות זדוניות, שהיא, בעצם, קטורת ששמה 'בכור', ששורפים על מחבת ישנה שכבר לא משמשת לבישול.

"עכשיו אני תוקעת אחד כזה באחת כזו ומקבלת זוג", הודיעה ענת וזיווגה שני אפוני עופרת. "רק שתדעו שלהסרת הקללה אני זקוק לשני זוגות ולכדורון בודד".

"מה אמרת שאת עושה? שאלתי.

"מזווגת זכרים עם נקבות", אמרה ענת. "יש כדורונים שהם זכרים", הסבירה והצביעה על אחדים מהם שהיו בעלי פין. "ויש כדורונים שהם נקבות", אמרה והורתה על כדורונים מחוררים. "ואני תוקעת את אלה באלו".

"ולכמה זוגות אמרת שאת זקוקה כדי להסיר את הקללה?"

"שניים", אמרה ענת. "וכדורון אחד בודד".

"שני זוגות וכדורון אחד בודד? רציתי להיות משוכנעת ששמעתי נכון.

"שני זוגות וכדורון אחד בודד", הסכימה ענת.

"סך הכול חמישה כדורונים?"

"סך הכול חמישה כדורונים".

"את שמעת את זה יאנה? היא זקוקה לסך הכול חמישה כדורונים", אמרתי ושתינו נזכרנו בקרביניירי ובמופע האימים של מאות כדורוני עופרת שהתפזרו בשקשוק מתכתי על פני המשרד באגף למניעת טרור בינלאומי, אלא שענת רק צחקה ואמרה: "ככה זה עם אבא שלי. בן אדם אובססיבי. ביקשתי שישלח חמישה – שלח חמש מאות".

"אף פעם אי אפשר לדעת", פסקה יאנה. "אולי אנחנו כאן כדי להסיר את הקללות מעל איטליה כולה".

"ממש כך", מיהרה ענת לאמץ את הסגוריה. "אלא שעכשיו אני זקוקה ללירה ולתופי מרים".
"מי זו לירה? רציתי להבין".

"היא כמו נָבֵל קטן", אמרה ענת. "כזו שהקיסר נירון פרט עליה כשרומא נשרפה".

"מהיכן את רוצה שאשיג לך לירה שהרגע שמעתי לראשונה על קיומה? אמרתי ושאלתי את עצמי כיצד קרה שהפכתי להיות המפיקה של האירוע.

"את לגמרי צודקת", אמרה ענת. "בדרך כלל, כלי כזה, מגיע עם נגן, שהרי מי כבר השתגע לקנות לעצמו לירה ככה סתם?"

"או.קיי"? אמרתי וניסיתי לסגור את הרשימה. "זזה יהיה הכול"?

"וקערת חרס עבור המים".

"עוד משהו"?

"קערת חרס נוספת עבור החבל השחור".

"איזה חבל שחור"?

"ההוא שמדמה את הקללה, שזה אומר שצריך גם מספריים".

"לשם מה המספריים"?

"החבל הרי לא ייחתך מעצמו נכון? יאנה תצטרך לחתוך אותו", אמרה ענת.

"בסדר. רשמתי חבל ומספריים. אפשר לסגור את הרשימה"?

"ובְּרָנְר".

"איזה בְּרָנְר"?

"כמו ההוא ששורפים ומזגגים איתו קרם ברֻלֶה", אמרה ענת. "את הרי מבינה שהעופרת לא תימס בהתנדבות".

"משהו נוסף? סירבתי להרפות.

"נראה לי שאפשר לסגור עניין ככל שזה נוגע לרקוויזיטים (פְּרִיטִי במה)", אמרה ענת.

"יופי שייקספיר", אמרתי. "וככל שזה נוגע לבני אדם"?

"נשאר לי לתרגם את הטקסט מעברית לארמית", אמרה ענת.

"איזה טקסט" ?

"להסרת הקללה", אמרה ענת. "יש טקסט שאומרים להסרת קללות".

"לשם מה לתרגם לארמית" ? שאלתי.

"הרי לא עולה בדעתך שאדבר שם בעברית", אמרה ענת.

"ובארמית זה נשמע לך יותר טוב" ? רציתי להבין.

"ארמית היא קצת כמו פרסית", אמרה ענת. "אז נראה לי שזה יעבור".

"וזהו" ? התעקשתי כי רציתי לעשות וי על רשימת המטלות.

"נו טוב", אמרה ענת. "יש גם את העניין עם אגריפס ה – 23".

"איזה עניין" ?

"מי תודיע לו" ? אמרה ענת.

"אני אודיע לו", אמרתי.

פרק מספר 80

בֹּנוֹ ואני לא יודעים את נפשנו מרוב שמחה", צהל אגריפס ה – 23 והצביע על איש נמוך ומקריח שהרכיב משקפיים בעלי עדשות כדוגמת זגוגיות של מעליות, והתברר כבר-סמכא לכתבי יד עתיקים וְשָׁפוֹת שְׁמִיּוֹת, שהוא תחום מומחיות שמבטיח למומחה להפוך למובטל עם דיפלומה.

"בֹּנוֹ ואני נפגשנו בספרייה של האוניברסיטה", סיפר אגריפס ה – 23 בבנישנות. "הלכתי אליה כדי לבדוק אם יש בה ספר אשר יש בו אזכורים בנוגע לטרגדיה שלי".

"והיה כזה" ? שאלה ענת.

"היו מספר כאלה", אמר אגריפס ה – 23. "והיו בתוכם גם דפים שהכילו הנחיות להסרת קללות, אלא שבֹּנוֹ אמר שהוא לא מאמין בשטויות הללו. נכון בֹּנוֹ" ? שאל בבנישנות האל היווני שלי את האיש הזעיר, והיה נדמה לי כי אני שומעת בקולו גם קורטוב של גאווה.

בֹּנוֹ הנהן בראשו בלא מעט הכרת ערך עצמו, ולאחר שכחך בגרונו כמי שעומד לשאת נאום אמר: "תבונה ומיסטיקה אינן סובלניות זו כלפי זו".

"בֹּנוֹ הוא קומוניסט", אמר אגריפס ה – 23, והיה בזה כדי להסביר את שכבר נאמר ואת שיאמר לאחר מכן בנוגע לחברותו בקבוצה אתיאסטית שמתקראת 'ציידי התבונה'.

השתדלתי לא לנעוץ עיניים אך לא יכולתי שלא להבחין בסיכה אדומה שהייתה צמודה לדש חולצתו הכחולה, שבמרכזה הבהיקו הפטיש המגל והכוכב, ובתחתיתה היה רשום (או.קיי). נעצתי עיניים, תתלו אותי): 'PARTITO COMUNISTA'.

"המיסטיקה", אמר בֹּנוֹ בלא שנשאל. "מאפשרת לממשלה לשלוט בנבערים מדעת. בעצם, היא מסייעת לה לעמעם את סבלו של האספסוף באמצעות הבעה של רגשות דתיים".

"אתה מתכוון לאופיום להמונים", אמרה יאנה והוכיחה כי שיחותיה עם ואסיליס בעמדת המלצרים שבמסעדתה של אפרודיטה, לא היו בבחינת בזבז זמן לריק.

"האינטרס של כל ממשלה שהיא", אמר בֹּנוֹ והנהן אל עבר יאנה. "הוא לשכנע את העם כי סָבְלוֹ בהווה יביאו לידי אושר אין-סופי בעתיד".

"יפה דיברת", אמרה יאנה.

"ולכן", המשיך בֹּנוֹ כשהוא מעודד מן התמיכה הלא צפויה. "כל עוד ההמונים שבויים בקסמם של ההבלים המיסטיים, אין סיכוי שהם יבחינו בגורם האמיתי לסבלם".

"שהוא" ? שאלה יאנה בדריכות.

"הקפיטליזם החזירי כמובן", השיב בֹּנוֹ וזכה בתשואות מכפות ידיה של יאנה.

"כל כך יפה, וכל כך נכון, וכל כך מביך שלא כולם מבינים את זה כמוך", אמרה יאנה.

"תודה לך", אמר בֹּנוֹ בהבעה של מי שאינו רגיל לזכות במחמאות.

"אין כמו הקומוניזם", אמרה יאנה. "זה מה שאני אומרת מבוקר עד ערב".

"סוף סוף יש לי עם מי לדבר", פשטה נהרה על פניו של בֹּנוֹ.

"כל כך חבל שמכולם דווקא הוא זה שהתמוטט", קוננה יאנה. "וכל הגוש הקומוניסטי הלך קאפוט".

"זה בגלל הריאקציונרים", אמר בֹּנוֹ. "היינו צריכים לירות בהם".

"יריתם בהם", אמרה יאנה.

"גם בגלל האנרכיסטים", אמר בֹּנוֹ. "היינו צריכים לירות גם בהם".

"גם בהם יריתם", אמרה יאנה.

"אבל לא בכולם", אמר בֹּנוֹ. "והיו גם פשיסטים ואוליגרכים".

"הכנסתם אותם לכלא", אמרה יאנה.

"אבל לא את כולם", אמר בֹּנוֹ.

"חלב שנשפך", אמרה יאנה. "רק שעכשיו תצטרך להסביר לי על מה השמחה".

"איזו שמחה" ? תמה בֹּנוֹ.

"אגריפס ה – 23 אמר שאתה והוא לא יודעים את נפשכם מרוב שמחה, ואני שואלת על מה ולמה" ? אמרה יאנה.

"זה הודות לטקס שאתן עומדות לקיים ב'פיאצה דל קמפידוליו'", אמר בֹּנוֹ בלי להתבלבל.

"האם אתה מבין שזה טקס מיסטי" ? רצתה יאנה לוודא שבונו מבין. "מאגיה, כשפים, אברא כדברא".

"בוודאי שאני מבין", אמר בונו.

"זה אומר שאתה מכיר בקיומה של הקללה", אמרה יאנה.

"בוודאי שאני מכיר בקיומה", אמר בונו. "פעם הכרתי אסטרולוגית שנהגה להכניס להורוסקופים שלה פנינים כמו: 'היום תכאב לך הבטן או שתהיו מעורבים בתאונת דרכים'. ונחשי מה? אנשים העריצו אותה משום שמיד לאחר שקראו את ההורוסקופ, כאבה להם הבטן ומכוניתם התנגשה בעמוד".

"אז מה שאתה אומר", אמרה יאנה. "הוא שהגברים במשפחתו של אגריפס ה – 23, הולכים לעולמם בגיל 29 בגלל נבואה שמגשימה את עצמה".

"כך בדיוק", אמר בונו. "אם תיקחי תינוק שזה עתה נולד, ותטרטרי לו במוח שהוא ימות בגיל 29, ותעשי את זה מדי יום, ומדי שבוע, ומדי חודש ומדי שנה - שזה יותר מעשרת אלפים ימים סך הכול – אני ערב לך שהוא יתפגר ביום הולדתו ה – 29. בדיוק ברגע בו הוא ינשוף על הנר".

"אם כך", אמרה יאנה. "גם הסרת הקללה היא סוג של נבואה שעשויה להגשים את עצמה".

"אין ספק", אמר בונו והתבונן בחיבה באגריפס ה – 23. "פלטבו במיטבו! אלא שהטיפש שלי מאמין בהבלים הללו וזה מה שחשוב".

"אז למה לעזאזל לא קיימת את הטקס הזה אתה?" התכעסה יאנה. "לשם מה הנחת לטיפש שלך להמתין לנו?"

"משום שגם אתן מאמינות בהבלים הללו", אמר בונו. "מצא מין את מינו".

"שלא אשכח לשאול אותך", אמרה ענת. "אולי אתה מכיר מישהו שפורט על לירה?"

פרק מספר 81

כך קרה שמצאתי את עצמי ב'פיאצה דל קמפידוליו', לבושה בטוניקה רומאית לבנה, כשאני מתמוססת וזורמת אל תוך דמותה של **לאַקְסִיס**, וממוקדת בענת שלבשה טורקיז ופיזמה ניגונים בארמית, תוך כדי שהיא פולשת וחודרת אל תוך דמותה של **קלותו**, בהתיכה כדורוני עופרת בעזרת ברנר לזיגוג קרם ברזל, בעוד אני מטלטלת קערת חרס שופעת מים מעל ראשו של אגריפס ה – 23, שכרע על ברכיו ברחבה המשקיפה אל שני אלי הנהרות: הטיבר והנילוס.

ואילו יאנה, שלבשה ירוק והפכה ל**מוֹרְטָה**, אחזה בשתי ידיה מספריים אימתניים עימם להֶטְסָה. לימין ולשמאל, בתנועות של שפירית עצבנית, בעודה נוגסת וגוזרת חבל שחור, שהצטמצם והלך, ודימה את הקללה שהצטמצמה ופחתה עד שנעלמה כליל בנגיסה האחרונה של החבל שהוחזק בידי של פרדריק, שמאחוריו ניצבה יוהנה החבושה שהופקדה על איסוף גזירי החבל אל תוך קערת חרס כדוגמת זו שלי, וכל זה כאשר סביבנו נעו בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים', עוטים בגדי לוחמים ויקינגים ומתופפים על טמבורין זעירים

בניצוחו של פֹּרְט על לִירָה שהצלחנו לגייס בעזרת כתבה על אודות ארכיאולוג בשם ד"ר ג'ובאני קרבוני שהתמחה בכלי נגינה עתיקים.

צליליה הענוגים של הלירה היו עלולים להיבלע בהמולת שאונם של עשרות הטמבורין, אלמלא חובר לה רמקול נייד שהטלטל על כתפי הנגן, שהוא עצמו הפך לגימיק לא צפוי במופע המאגי שלנו, בהתעקשו לעטות על עצמו שמלה שחורה בנוסח 'גבירת האופל', מה ששימח מאוד את יאנה במראהו הגותי, גם אם לא עורר אסוציאציה כלשהי למיתולוגיה רומית, או יוונית, או נורדית או כל מיתולוגיה אחרת שעולה לכם על הדעת, מה שכלל לא הפריע לקהל העצום שגדש את מתחם הפיאצה, והיה משוכנע כי הוא צופה במופע תיירותי שאיכשהו קשור לתולדותיה של העיר היפה בעולם.

ענת ששיננה במהלך הלילה את הטקסט המתורגם לארמית של נוסח הסרת הקללה, זימרה אותו עתה בקול נמוך, תוך כדי שהיא מודה לאלי הנהרות על שאון הטמבורין וצלילי הלירה שבולעים את זמרתה שלה וכך, גם אם מישהו היה עלול לחשוד בשפת המקור של המילים, הרי שחשש זה הוסר עתה לחלוטין, ואני מביאה כאן את הנוסח בעברית כפי שמצאתיו בסיום הטקס, בין דפיה של ענת, שהיה רשום בהם כי הוא מעובד על-פי ספר ששמו 'ציפורן שמיר' שהודפס באמסטרדם בשנת 1823 והתייחס להגותו של איש קבלה שהיהודים מכנים **חיד"א**:

https://he.wikisource.org/wiki/%D7%A6%D7%A4%D7%95%D7%A8%D7%9F_%D7%A9%D7%9E%D7%99%D7%A8

ויקיטקסט

נמחקות לך כל הקללות, ונמחקים לך כל החרמות, והנידויים, והנזיפות, והגזרות הרעות ועין הרע, שהושמו עליך או על מישהו מבני ביתך, ובכלל אלה גם קללות שקללתם את עצמכם בדרך כלשהי, או שהתחייבתם על קללה או על חרם או על נידוי או על נזיפה או על גזרה רעה, באיזשהם אופנים וצורות החלים על הכול.

מעכשיו אנחנו מבטלות את כולן ואת כולם ואומרות ברשות הקדוש ברוך הוא, וברשות בית דין של מעלה, וברשות בית דין של מטה, נמחקים לכם! נמחקים לכם! נמחקים לכם! מחולים לכם! מחולים לכם! מחולים לכם!

אין כאן קללות,
אין כאן חרמות,
אין כאן נידויים,
אין כאן נזיפות,
אין כאן גזרות רעות ואין כאן עין הרע.

אין כאן כישופים,
אין כאן חלומות רעים,
אין כאן פתחון פה לרעה,
אין כאן מחשבות זרות והרהורים רעים.
אין כאן עין הרע של אוהבים או שונאים.

זזה אפילו שאני מפקפקת ביכולתו של מישהו למצוא ברומא ולו פרשת דרכים אחת, שניתן לחפור בצדיה ולו גומה זעירה אחת בגודל של כדור גולף, שטרם הלאים שם מישהו את המקום והציב בו פסל של אימפרטור או של איזשהו אל רומי או קדוש נוצרי.

אלא שכאן אני חייבת לכם מילה או שתיים בעניין אותה סנוקרת אדירים שבזנו האומלל התכבד בה, וזה משום שהוא תחב את אצבעותיו אל בין לחיי ישבנו של נגן הלירה שלבש (כפי שכבר סיפרתי לכם) שמלה שחורה בנוסח 'גבירת האופל' שהייתה גותית להפליא, וצרה להפליא, ולכן גם הדוקה להפליא, עד כדי חיכוך ודחיסה בתחתוניו, שבליית ברירה נתחבו אל תוך חריץ עכוזו וגרמו לו לפספס טון או תו או אוקטבה (לא אני הכתובת לתהיות הללו), מה שדחק בו לשאת עיניים מיוסרות אל הקהל שהקיף אותנו, ולנסות לדווח בסיוע העוויות פנים, על המצוקה שנקלע אליה, ובמשתמע לבקש עזרה שהרי שתי ידיו עסקו בפריטה על לירה.

אשר על כן, בזנו הרגשן והרגיש, היה הראשון לקלוט את האותות וידע בדיוק מה עליו לעשות ועשה, מעשה שהובן אצל אגריפס ה – 23 כהתערבות גסה באחוריו של הנגן, מה גם שמשיכה אחת לא חילצה את התקיעות התחתונות ונדרשו לפחות שניים שלושה ניצורים, ואתם כבר מבינים לבד לאן התגלגלו הדברים.

אלא שברומא כמו ברומא, העניינים מסתדרים בְּשׁוֹךְ שונה מזו שהייתם מצפים כי יסתדרו בה, והפעם הם בחרו באנשי 'אחוות המתים המהלכים' שמיד בסיום הטקס חלפו ליד בזנו השרוע על אבני הבזלת, כשאפו מדמם אל תוך חולצתו הכחולה שעל דשה הבהיקו הפטיש **המגל והכוכב**, ובתחתיתה היה רשום: 'PARTITO COMUNISTA', ואילו לא חצצנו בינו לבינם, היה נראה כי היו מפליאים בו את מכותיהם.

"אני חב לך התנצלות ענקית", אמר פרדריק ליאנה: "Entschuldigung Entschuldigung" (סליחה סליחה), דהר פריץ בהתרגשות ושכח לדבר אנגלית: "בהתחלה חשדתי שאתם מתכננות 'בול-שיט' ענק, אבל עכשיו אני כה נרגש עד כדי הזמנתן אל ברלין כדי לחוות בה התנסות דומה".

"אל תקשקש פרדריק", אמרה יאנה ללוחם הוויקינגי. "אתה מזמין אותנו לברלין כדי שתוכל לנסות להשכיב אותי בטריטוריה שלך".

"זה היה לא מהעולם הזה", המשיך פרדריק לשעוט קדימה כשהוא מתעלם מדבריה: "אילו לא בעיני ראיתי, לא הייתי מאמין שבעזרת קצת מים ועופרת אפשר לצוד קומוניסט בתוך קהל בן מאות אנשים ואף להספיק להרביץ לו".

אני מניחה כי ביומני הקרביניירי שצפו בנו מבעד למשקפותיהם, נרשם כי האירוע עבר ללא תקלות, להוציא קומוניסט שנחבל קלות. הספיק להם העניין עם אלדו מורו.

פרק מספר 82

על כל אלה יאנה סיפרה לואסיליס שאמר כי גם שייקספיר היה סוג של טבח ומכשף, שפתח שולחן לשלוש מכשפות, שגם הן בחשו בקדרות מחרס, אלא שבמקום עופרת הן הטילו אל תוכן לשונות של כלבים, קשקשים של דרקונים ושיניים של זאבים.

הלכתי לבדוק ומצאתי שבמתכון המקורי של 'ליידי מקבת' הופיעו גם כף של צפרדע, קרביים של כריש וכבד של יהודי. רֶשֶׁף נֶשֶׁף - תן לי כֶּשֶׁף.

ואסיליס היה אוטוידידקט שנוזלי אשכיו הסתערו על יאנה עוד לפני שזו סיימה לפרוץ את כל כפתוריה, רוכסניה וקרסיה, אך כפיצוי וכחוויה מתקנת, דיבר הרבה על אמנות של ימי הביניים ותקופת הרנסנס, כמו גם על פיזיקה של המאה העשרים, וממילא על תורת הקוונטים שגרסה כי שני חלקיקים שמתקיים ביניהם מצב שמכונה 'שזירה', ימשיכו לתקשר זה עם זה גם אם אחד מהם יתגורר ברומא והאחר על הירח, מה שגרם לו (לואסיליס) לתהות אם ייתכן כי שלושתנו נמצאות במצב של 'שזירה' עם אגריפס ה – 23.

יאנה מצידה אמרה כי גם בעולם הכישוף מתקיים קשר נצחי בין המכשף למכושף, ומזה היא ציפתה שאבין כי אגריפס ה – 23 ימצא תחת חסותנו עד יום הדין.

לדבריה הוא ואנחנו 'שזורים' לנצח, שזו הוכחה מנצחת לכך כי גם אם לא חוותה אורגזמות על משטח הגרניט שבפינת המלצרים, הרי שבכל הנוגע להרחבת אופקים, התרחש שם תהליך של כלים שלובים.

שיחקתי קצת עם גוגל ומצאתי שמדענים ישראלים הצליחו לחולל 'שזירה' בין חלקיק שכבר לא קיים, לבין חלקיק שטרם נוצר, ולא אני הכתובת להסביר לכם כיצד הם עשו את זה, אבל זה מסתדר לי עם מה שאנשי 'אחוות המתים המהלכים' אומרים על עצמם ועל זה שהם כבר מתים, מה שמביא אותי אל פרדריק שצץ בחדרנו והתחנן בפני יאנה שתלמד אותו לצוד קומוניסטים בעזרת עופרת ומים. הוא שאל אם זה עובד גם על יהודים.

"לא פרדריק", אמרה יאנה. "בשביל יהודים צריך בדיל".

"בדיל"? תמה פרדריק.

"כן", אמרה יאנה. "ואזו במקום מים".

"מה זה אזו"? פרדריק רצה לדעת.

"זה כמו שנאפס", הסבירה יאנה. "רק עם הרבה יותר אלכוהול".

Gott im Himmel (אלוהים שבשמיים)", נבהל פרדריק ודיבר בגרמנית. "זה יכול לגרום לפיצוץ".

"אני צוחקת איתך", אמרה יאנה. "בטח שזה עובד גם על יהודים. הם כמו קומוניסטים".

"הם הרבה יותר גרועים", אמר פרדריק. "ברלין מלאה בהם עכשיו".

"מי יודע לאן נגיע", תרמתי לשיחה.

"אתן חייבות לבוא לברלין", פסק פרדריק. "לצוד יהודים".

"לצוד יהודים"? תהתה ענת.

"כן", התלהב פרדריק. "עם עופרת ומים".

"אולי גם קומוניסטים", אמרתי.

"בדיוק כך", אמר פרדריק.

"והומוסקסואלים", אמרה יאנה.

"זה יהיה נפלא", אמר פרדריק. "היכן כדאי שנעשה את זה" ?

"ליד שער ברנדנבורג", אמרתי. "במקום שהוא שתקעתם בו מצבות של יהודים".

"היכן תקענו מצבות של יהודים" ? פרדריק פער עיניים.

"אתם מכנים את זה מונומנט או משהו", אמרתי. "אי אפשר לפספס. יש שם אלפי קוביות בטון. רואים אותן מכל מקום".

"כן", אמר פרדריק וגנח בעצב. "את בטח מתכוונת לכלוכים האלה שִמְנָחִים להם מול שגרירות ארצות הברית".

"הם ולא אחרים", אמרתי.

"זו תהיה בעיה גדולה", אמר פרדריק. "באוגוסט של 2008 ניסינו לשרוף אותם ולא הצלחנו. הם מיד מביאים חדשים".

"מה פתאום לשרוף ? אנחנו מדברות איתך על Juden jagen (לצוד יהודים)", אמרה יאנה בגרמנית.

"פרויליין יאנה", התפשט חיוך של הנאה על פניו של פרדריק. "כמו תמיד מלאה בהפתעות".

"זה מזכיר לי", אמרה ענת. "האם אפשר להשיג בברלין דג שאתם קוראים לו Tintenfisch (דיונון), או שאנחנו צריכות להביא איתנו מרומא" ?

פרק מספר 83

נדמה לי שהיה זה הנסיך צ'ארלס שאמר: "אם זה הולך על האדמה ואין לו רגליים, ואם זה שט במים ואין לו סנפירים, ואם זה עף בשמיים ואין לו כנפיים - הסינים יאכלו את זה".

מהר מאוד התברר כי גם הברלינאים מחבבים את מי ששטים במים ללא סנפירים, שהרי מצאנו אצלם שפע של דיונונים ומתכוני דיונונים במילוי של אורז, ועל הגריל, ואפויים בתנור, וקלועים לצמות, ומטוגנים, ועם מטבל, וסלט דיונונים, ועם פסטה, ועם תפוחי אדמה, ונזיד דיונונים, ובנוסף קפריסאי ועוד עשרות ואפילו מאות מתכונים שהרחיבו את ליבה של ענת שירדה לשוק וחזרה עם שקית גדושה שהקפאה במקרר ועוד נשוב אל שתיהן.

מבט קצת יותר מעמיק אל תוך שווקי האוכל של ברלין העלה כי גם חסרי הרגליים ההולכים על האדמה, וגם נטולי הכנפיים המעופפים בשמיים – אינם זרים לרוחם של תושבי הבירה הגרמנית, שגילו את נפלאות המטבח המלוכסן (ומספיק כבר לגלגל עיניים עם כל ה - פוליטיקלי קורקט) שנוסף על החנויות הסיניות, השתבח גם במיני רמשים ושרצים מיפן, וייטנאם, תאילנד, קמבודיה והפיליפינים.

את התחליף הברלינאי לסנדוויצ'ים של רומא שאפילו הזכרתם כבר גורמת לי לרייר, מצאנו בנקניקיות עגל שמכונות: 'קאריוורסט גרמני' (German Currywurst) שמגישים לכם אותן

פרוסות ומתובלות בקטשופ ואבקת קארי, לצד צ'יפס פריך שטוגן פעמיים. את הכי טובות
אכלנו במקום ששמו: Curry 61 שנמצא ב - Oranienburger Str. 6.

אל ברלין הגענו במטוס הפרטי של אותו איל הון שהיה פטרונם של אנשי 'אחוות המתים
המהלכים', שאני מספרת לו כאן ששמו המלא שמור במעטפה בכספתו של עורך דין עגום
מבט בקורפו, שהצטווה לפתוח אותה (את המעטפה) ברגע בו ייודע לו כי רוצתי את
גולגלתי בקפיצה מקומתו ה - 20 של מלון כלשהו, או שברתי את מפרקתי בתאונת פגע
וברח.

ברלין עשויה לשאת חן בעיני כל מי שמחבבים גוונים אפורים, קווים ישרים, זוויות בנות 90
מעלות וזונות. לאחרים מומלץ לחזור לרומא אלא אם כן יש להם משימה לבצע.

התגוררנו בשכונה ששמה שְׁנֶבֶרְג שחבורת 'אחוות המתים' המהלכים' ראתה בה מעין מקום
מקלט ומפלט מאימתה של המשטרה הגרמנית שפוקחת עין על כל מי שנשמטת לו תנועה
של גפה עליונה שמזכירה מועל יד נאצי, גם אם הוא נכה וגם אם באקראי.

בעבר התגוררו בה דמויות כגון אלברט איינשטיין, רודולף שטיינר, ובילי ויילדר - אך לא הם
היוו את הסיבה לשמה התגוררנו שם, כפי שפרדריק היטיב להסביר.

"אם תביטו ימינה תראו לסביות", אמר פרדריק כאשר פרקנו את המזוודות עוד טרם כניסתנו
אל בית דירות בעל חזות סדוקה ואפרורית: "ואם תביטו שמאלה תראו הומואים. ישר לפניכם
תמצאו טרנסג'נדרים, ומאחור מתגוררים ביסקסואלים".

"עכשיו צריך גם כמה יהודים ואתה מסודר", אמרה יאנה.

"את מוזמנת להתבדח", אמר פרדריק. "אבל דווקא כאן יש לנו שקט משוטרים".

הוא צדק מכיוון שאיש לא היה מעלה בדעתו (על כל פנים לא במבט מן החוץ) כי בניין הדירות
שאירח אותנו היה, בעצם, קוטג' בעל חמישה מפלסים שתקשרו ביניהם במדרגות פנימיות
ושתי מעליות.

פרדריק התגורר במפלס העליון שהרי הוא היה הפירהר. שלושת המפלסים שתחתיו אכלסו
את שאר החבורה. המפלס הקרקעי שימש את אנשי 'חבורת המתים' כמקום מפגש ועוצב
בסגנון לופי של מלון נאצי. המבנה כולו זכה בפיהם לשם (איך לא) 'בית המתים'.

אותנו הם שיכנו תחת חדריו של הבוס, במעין דירת סטודיו משופרת שהכילה חלל ששימש
כסלון, מטבח וחדר שינה שהוצמדו לו חדרי שירותים ואמבט.

יש משהו שעושה לי טוב בחדרים של בתי מלון ובחדרי סטודיו. יאנה אומרת שזה ההפך
מקלסטרופוביה, אבל כשחיפשתי בגוגל את "ההפך מקלסטרופוביה", מצאתי אגורפוביה שזה
פחד ממקומות פתוחים, רק שזה לא נכון. אני מתכוונת שאין לי שום פחד ממקומות פתוחים,
אלא רק אהבה למקומות בעלי מספר מינימאלי של קירות.

ואת כל זה אני מספרת לכם עוד לפני שפרקנו את המזוודות, מכיוון שענת הודיעה שהיא
גוועת ברעב והציעה שנרד לרחוב כדי לחטוף משהו לפה, וכשירדנו ויצאנו מהבניין היא אמרה
שמצלמים אותנו.

"מצלמים אותנו", אמרה הבחורה ששנתיים מחייה חיפשה רעשים על הים. "ואל תשאלו אותי איך אני יודעת משום שאני לא יכולה לספר לכן".

"איך את יודעת" ? שאלה יאנה.

"תצטרכי לסמוך עלי", אמרה ענת. "אני פשוט יודעת".

"אם הם מצלמים זה אומר שהם גם מקליטים", אמרתי.

"כמובן", אמרה ענת. "זה לא מסוג הסרטים שאת הקולות מוסיפים בנפרד".

"רגע", אמרתי. "האם הם גם בשירותים ובחדר האמבט" ?

"לא", אמרה ענת. "שם נקי".

"נקי" ? תמהתי.

"אני מתכוונת שאין שם מצלמה".

"ובסטודיו יש" ?

"יש", אמרה ענת. "אלא שכרגע יש לי רק אזימוט אבל לא מיקום".

"ובהמשך תדעי" ? שאלתי.

"בהמשך אדע", הבטיחה ענת.

"מהו האזימוט", שאלתי.

"אני לא הולכת להגיד לך", אמרה ענת. "אם אומר לך את תביטי לשם והם ידעו שאנחנו יודעות".

"אני חייבת להבין", התעקשה יאנה. "האם את יודעת את זה כפי שאני ידעתי להיכן הרוחות כיוונו אותי בבית ההוא, או שאת יודעת מפני שיש עלייך מכשירים" ?

"אני שומרת על זכות השתיקה", אמרה ענת וצחקה. "אבל אפשר לעשות ניסוי קטן".

"יש לי רעיון", אמרתי וסיפרתי להן.

"עכשיו אני כבר רעבה באמת", אמרה ענת והלכנו לחטוף משהו לפה.

פרק מספר 84

דלת המעלית הפנימית נפערה ופרדריק צץ בחדרנו כדי לתאם מועד לטקס. כך אמר.

התברר כי זו זכות ייחודית ששמורה לפירור להופיע ב – 'בית המתים' בכל שעה ובכל מקום, כל אימת שמתחשק לו.

שלושתנו היינו במצבים שונים של התערטלות ודווקא מצא חן בעינינו להתמיד בהם. אם כללי הנימוס לא חלים עליו, הם לא חלים גם עלינו. מי שנראה מוזר היה פרדריק, שקיבל פרצוף

שאנשים מקבלים כשהם נוסעים ברכבת ולידם מתיישב גמד. אני מתכוונת למין מבט כזה כאילו הכי טבעי בעולם, מה שהופך אותו להכי לא טבעי.

"צריך ירח מלא", אמרה יאנה.

"אני שונא ירח מלא", התוודה פרדריק. "הוא מזכיר לי את ליל המכשפות ביער של הייקליף".

"על אילו מכשפות אתה מדבר"? שאלה יאנה.

"באיזה יער אמרת"? שאלה ענת שמיהרה להפעיל את גוגל.

"הייקליף", אמר פרדריק. "הייקליף על הים", ואז הוא איית לה: "Highcliffe-on-Sea".

"מה שקרה", אמר פרדריק. "הוא שיכולנו לפלוש אל אנגליה ולנצח במלחמה, אלא ששבע-עשרה מכשפות כיספו את היטלר והוא שכח לתת את הפקודה".

"פרדריק", אמרתי. "אני לא יודעת מה לקחת אבל אל תיקח את זה יותר".

"הוא צודק", אמרה ענת וגוללה את גוגל.

כך התברר כי בלילה של ה-1 באוגוסט בשנת 1940, התאספו שבע-עשרה מכשפות בריטיות ביער של 'הייקליף', סימנו על הקרקע את מה שמכונה "מעגל המכשפות", ורקדו סביבו כשהן מתפתלות עירומות ומשגרות מנטרות מכושפות הישר אל מוחו של הפירהר.

"אי אפשר לחצות את הים! הקריאה ענת בפאתוס את אחת המנטרות מתוך הסלולארי. "אתה לא יכול לבוא! ציטטה מנטרה נוספת. "אתה לא מסוגל לנחות"! וכך הן עשו כל הלילה כולו.

"וזה בדיוק מה שקרה", אמר פרדריק. "הפירהר שכח לתת את הפקודה ואף לא גנרל אחד העז להזכיר לו".

"הן רקדו עד אפיסת כוחות", המשיכה ענת להקריא. "זה קרה באזור כלשהו סמוך ל- 'הייקליף' שלגבי מיקומו נטוש ויכוח, אם האירוע התרחש בקרחת יער בנקודה בה המלך ויליאם ה-3 נפצע אנושות מחץ בשנת 1100 לספירה, או שהן רקדו סביב עץ אלון ענק שמכונה 'האיש העירום' שעליו נהגו לתלות עבריינים".

"לכן אני שונא ירח מלא", סיכם פרדריק את סיפור המעשה.

"פרדריק", אמרה יאנה והתבוננה בסלולארי שלה. "ב-1 באוגוסט של שנת 1940 לא היה ירח מלא".

"לא"? הופתע פרדריק.

"לא", אמרה יאנה. "יש לי כאן תוכנה אסטרוולוגית שאומרת שבתאריך ההוא הירח היה במזל סרטן, והשמש הייתה במזל אריה, שזה אומר שלא ייתכן שהיה ירח מלא".

"איך לא ייתכן? פקפק פרדריק שבלי להתכוון רמז ליאנה כי אם אופקים רחבים עושים לה את זה, כדאי שתיצמד אל ואסיליס.

"בשביל ירח מלא", אמרה יאנה. "אני זקוקה לזווית בת 180 מעלות בין הירח ובין השמש, מה שלא ייתכן שיתרחש בין שני מזלות שצמודים זה לזה".

"אה", פלט פרדריק ונראה מאוכזב.

"אבל רגע אחד..." , אמרה יאנה. "מתי הייתה הפלישה של האמריקנים לנורמנדי" ?

"ב – 6 ביוני 1944", דיווחה ענת שלרגע לא הפסיקה לגלוש.

"הנה לך ירח מלא", צהלה יאנה והציגה את נתוני התוכנה: "ירח במזל קשת, ושמש במזל תאומים ובום טרח יש לנו זווית בת 180 מעלות".

"ידעתי שיש סיבה לזה שאני שונא ירח מלא", אמר פרדריק ונעלם דרך דלת המעלית.

"אני מחבבת את פרדריק", אמרה יאנה.

"לא יכולנו שלא לשים לב", אמרה ענת.

"הוא חמוד אבל קצת חנון", אמרתי.

"זה בגלל התסרוקת שלו", אמרה יאנה.

"מה רע בתסרוקת שלו" ? שאלה ענת.

"הוא מסתרק הצידה כזה", אמרה יאנה. "עם מן שביל בצד שנראה מגוחך".

"גם הפירהר הסתרק ככה", אמרתי.

"לפירהר זה התאים", אמרה יאנה. "על פרדריק זה נראה מגוחך".

"עד כמה זה מפריע לך" ? רציתי לדעת.

"זה מפריע לי", אמרה יאנה. "גבר עם שביל בצד זו אמירה".

"אני לגמרי מבינה אותך", אמרה ענת. "בעיני, גבר שנועל מוקסינים פסול אצלי".

"מה רע במוקסינים" ? שאלתי.

"ככה זה", אמרה ענת. "גם מוקסינים זו אמירה ואיך אצלך" ?

"אצלי זו לא אמירה אלא משהו מולד", אמרתי. "לי יש בעיה עם כפות ידיים מכוערות".

"זוכרת שהשכבנו במיטה אחת את אנג'לינה ג'ולי ובראד פיט" ? שאלה ענת.

"שאני אבין", אמרה יאנה. "השכבתן את אנג'לינה ג'ולי ובראד פיט במיטה אחת" ?

"זוכרת", אמרתי.

"שניהם עירומים", אמרה ענת.

"אין לכן בושה", אמרה יאנה.

"והצעתי לך לשאול את עצמך את מי מהם היית לוקחת איתך למיטה", אמרה ענת.

"בטח שזוכרת", אמרתי.

"את מי מהם לקחת" ? שאלה ענת.

"לא לקחתי", אמרתי. "נכנסתי ביניהם".

פרק מספר 85

'בית המתים' שהתארחנו בו נשא עליו מרפסות תלויות שהיציאות אל אחדות מהן היו מתוך המרחבים המשותפים, וכך קרה שאל אחת כזו יצאתי כדי ללגום את קפה הבוקר שלי, ומצאתי בה את אולריקה שהייתה רכונה על המעקה, לפנים וכלפי חוץ, עיניה עצומות והיא מתנועעת בתזזיות לקצב מוזיקה שהתנגנה באוזניות שבאוזניה.

חשבתי שיהיה זה מן הנימוס להודיע לה על קיומי במרחב היקומי ששתינו חולקות בו, אשר על כן הופתעתי לראותה נרתעת וכמעט נושרת מן הקומה הרביעית אל המדרכה, כשהיא קורעת מעל ראשה את קשת האוזניות ופוערת עלי עיניים גדולות וכחולות שאופייניות לאנשים שנתפסו באמצע אקט מיני. אני משערת, לא בדקתי. צריכה לרשום לעצמי לבדוק.

"אולריקה", אמרתי. "לעזאזל איתך ! זו רק אני".

אלא שאולריקה לא ענתה ופשוט פרחה לה מבעד לדלת, שזו התנהגות שהפכה את פגישתנו לעוד יותר מוזרה, דבר שגרם לי לרכון מעל המעקה ולחפש הפתעות ברחוב עצמו, אתם יודעים, מהסוג שאולי עורר בה את המבוכה שראיתי בעיניה, הגם שאלו היו עצומות כשרכנה מעל המעקה, אך להוציא מספר אנשי תחזוקה בווסטים כתומים, היה הרחוב שומם, ככה שהחלטתי לחזור לחדר יחד עם כוס הקפה, כשאני מפזמת לעצמי את זַנב הפזמון שהספקתי לשמוע לאחר שאולריקה קרעה מעליה את האוזניות, והוא נשאר איתי גם במקלחת וגם לאחר מכן כשעמדנו בתור הארוך שהשתרך מ- **Curry 61** שם חמדנו את הנקניקיות שכבר סיפרתי לכם עליהן, אלא שכל שהצלחתי לפזם הייתה שורה אחת מן הפזמון החוזר, ואת השאר זייפתי בנה-נה-נה, מכיוון שהייתה זו נעימה מדבקת שאם היא תופסת אתכם בבוקר, אתם מסתובבים איתה יום שלם, אלא שאני לא נזקקתי להגיע לערב כדי לשמוע את ענת אומרת שזה שיר איטלקי.

"זה שיר איטלקי", אמרה ענת בפה מלא נוטף קארי וקטשופ. "באיטליה שרים אותו בימי זיכרון למלחמת העולם השנייה".

"שיר פשיסטי" ? שאלתי מכיוון שכבר לא הייתי בטוחה בכל הנוגע לתפקידה של ארץ המגף במלחמה ההיא.

"נפלת על הראש", אמרה ענת. "זה שיר של פרטיזנים. זה שיר עם משמעות. זה לא: "Fuck them all - Fuck them all". אם תשירי אותו ב – 'בית המתים', נסתבך בצרות".

"היום כבר השמיעו אותו ב – 'בית המתים'", אמרתי. "אולריקה הייתה באקסטזה כשהקשיבה לו, וברחה כאילו השד בעקבותיה כשהיה נדמה לה שתפסתי אותה".

"מוזר", אמרה יאנה. "ייתכן שאולריקה היא לא מי שאנחנו חושבות שהיא".

"אתן חושבות שהיא שתולה" ? שאלה ענת.

"לפעמים אני חושבת שגם את שתולה", אמרה לה יאנה ולא צחקה.

"מאוד מוזר", אמרה ענת מתעלמת מיאנה. "אני מציעה שנסגור את זה כאן ועכשיו ואף מילה ב – 'בית המתים'".

אז כל שנותר לנו היה לעשות גוגל על הפזמון החוזר ולקבל את זה:

<https://www.marxists.org/subject/art/music/lyrics/it/bella-ciao.htm>

**בוקר אחד התעוררתי,
הו בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, צ'אוּ, צ'אוּ
בוקר אחד התעוררתי
ומצאתי את הפולש.**

**הו פרטיזן שא אותי משם,
הו בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, צ'אוּ, צ'אוּ
הו פרטיזן שא אותי משם
כי אני מרגיש שאני גוסס.**

**ואם אמות כפרטיזן,
הו בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, צ'אוּ, צ'אוּ
ואם אמות כפרטיזן
אז אתה צריך לקבור אותי.**

**קבור אותי בהר,
הו בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, צ'אוּ, צ'אוּ
קבור אותי בהר
תחת צל של פרח יפה.**

**והאנשים שיעברו על פני,
הו בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, צ'אוּ, צ'אוּ
והאנשים שיעברו על פני,
יאמרו לי "איזה פרח יפה".**

**זה הפרח של הפרטיזן,
הו בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, בֶּלֶה צ'אוּ, צ'אוּ, צ'אוּ
זה הפרח של הפרטיזן
שמת למען החופש.**

ובאיטלקית:

Mi son alzato

O bella ciao, bella ciao, bella ciao, ciao, ciao

Una mattina mi son alzato

E ho trovato l'invasor

O partigiano, portami via

O bella ciao, bella ciao, bella ciao, ciao, ciao

O partigiano, portami via

Ché mi sento di morir

O partigiano

Morir

Ciao, ciao

Morir

Bella ciao, ciao, ciao

O partigiano

O partigiano

Bella ciao, ciao, ciao

E se io muoio da partigiano

O bella ciao, bella ciao, bella ciao, ciao, ciao

E se io muoio da partigiano

Tu mi devi seppellir

E seppellire lassù in montagna

O bella ciao, bella ciao, bella ciao, ciao, ciao

E seppellire lassù in montagna

Sotto l'ombra di un bel fior

O partigiano

Morir

Ciao, ciao

Morir

Bella ciao, ciao, ciao

O partigiano

O partigiano

פרק מספר 86

חזרנו אל חדרנו ב –'בית המתים' ומצאנו בו את פרדריק שהמתין לשובנו ורצה לדעת איזו תלבושת הכי תהלום אותו בטקס, ומה זו השקית השחורה שתקענו במקפיא.

"אלו שלפוחיות של דיונונים", אמרה יאנה. "אנחנו רוצות לצייר 'שמש שחורה'."

על מה אתן רוצות לצייר 'שמש שחורה'", התעניין פרדריק.

"על עוגיות", אמרתי. "אנחנו רוצות לאפות עוגיות לטקס."

ב – "פיאצה דל קמפידוליו' לא היו עוגיות", אמר פרדריק.

"נכון", אמרה יאנה. "משום שלא היה שם **Sacramental bread** (פולחן לחם הקודש), אצלך תהינה 'עוגיות בשרו של ישו' עם 'שמש שחורה'."

"תצטרכו להתחכם", אמר פרדריק. "המשטרה כאן עצבנית."

"בסדר", אמרה יאנה. "נכין עוגיות בצורת כוכבים במקום דיסקיות עגולות."

"והיכן תהיה השמש השחורה? שאל פרדריק.

"באמצע", אמרה יאנה. "בין הקרניים."

"אני לא רוצה את התלבושת של הלוחם הוויקינגי", התפרץ פרדריק וחשף את הסיבה האמיתית לבואו. "אני רוצה תלבושת של מלך."

"מה רע בתלבושת של הלוחם הוויקינגי? שאלתי.

"לכולם יש כזו", אמר פרדריק. "אבל רק אני הוא הפירהר."

"נקנה לך תלבושת של מלך", הבטיחה יאנה. "איזה מלך תהיה?"

"אני אהיה מלך נפלא", אמר פרדריק.

"התכוונתי, איזה מלך תרצה להיות?" שאלה יאנה.

"אמרתי לך", הסביר פרדריק. "מלך נפלא."

"היא שואלת", נחלצתי לעזרתה. "האם אתה רוצה להיות מלך דני? או מלך שוודי? או מלך נורווגי? או..."

"הבנתי", אמר פרדריק. "אני רוצה להיות מלך ויקינגי".

"כמו זה"? הושיטה לו ענת את צג הסלולארי.

"כן, כמו זה, עם כובע של קרני שור", אמר פרדריק. "עכשיו נרד ללובי לשמוע הרצאה".

מהר מאוד התברר כי המרצה היה פרדריק וכי נושא ההרצאה היה 'תום עידן הקופים', וקהל המאזינים היה בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' שהיו זכאים למזון רוחני פעמיים בשבוע, ובניהם הייתה אולריקה שישבה נינוחה וכאילו מחקה מתודעתה את תקרית הבוקר.

פרדריק התכוון להרצות בגרמנית, ועל כן שלף אותה מתוכם כדי שתתרגם עבורנו לאנגלית, וכך למדתי כי משפטים ארוכים ומפותלים, בעלי מילים בנות מספר רב של הברות, הנאמרים בשפה המזליפה ניחוח אקדמי, עלולים להסתיר תיאוריות כמו זו הגורסת כי הסבים והסבתות שלי ושל יאנה וענת, השתגלו עם קופים וקופות, ולכן צריך לעקור לנו את השחלות, בעוד אשר הסבים והסבתות של פרדריק וחבריו, השתגלו עם אלים ואלות, ולכן הם נבחרו על ידי הטבע כדי לסרס את כל מי שאינם הם.

המשפטים הארוכים חזרו שוב ושוב על שמו של אדם שנודע כ- יורג-לאנץ-פון-ליבנפלס, שחזר אל תקופות פרה-היסטוריות ואל קופי אדם בעלי חזות ניאנדרטלית, שזיינו (כך לדבריו) את הסבתות של הסבתות שלי ושל חברותי, והולידו מינים נחותים. כלומר, אותי ואותן.

הוא טען, כך אולריקה תרגמה, כי מקור הוריהם של בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים' היו באלים ואלות שגדלו באיזשהו אלקטרון (זה הוא שאמר את זה, לא אני), ואילו אני וחברותי נולדנו כתוצאה של התערות והכלאה בין קופים לבני אדם.

התברר כי גם בין אלה שזכו להיוולד כבני אלים, היו מי שהתעקשו להשתגל עם קופים וקופות, מה שגרם לניוון הכוחות הייחודיים שירשו מן האלים, אך ניתנים לשיקום באמצעות רבייה סלקטיבית של שושלת ארית טהורה, שזה אומר סירוס המוני של זכרים מגזעים נחותים.

אותו יורג-לאנץ-פון-ליבנפלס (Jörg Lanz von Liebenfels) שהיה מושא להערצתו של היטלר ועכשיו של פרדריק, הסביר כי ראשית הבלגאן הייתה בָאָם הקְדוּמָה חוה שהשתגלה עם שָד והולידה את הגזעים הנחותים, שזה מה שגורם לנשים בלונדיניות (כגון אולריקה שתרגמה בלי להניד עפעף) להתחרמן על גברים כהי-עור, ועשוי להיות מטוהר ונכחד באמצעות חוקי גזע קשוחים. דהיינו: סירוסים ועיקורים.

זה היה עשוי להיות מבדר אילולא ידעתי כי עשרות מיליוני בני אדם נשחטו, נשרפו, נורו, עונו ונחנקו על מזבח הרעיונות הללו, ולא בידי ברברים פרימיטיביים, אלא בידי אנשים שקראו את יוהאן וולפגנג פון גטה ואת פרידריך שילר, והקשיבו לבטהובן ולבאך.

פרדריק סיים את הרצאתו בחלקו שבחים לסופר שוודי בשם אוגוסט סטרינדברג שסיכם את משנתו של יורג-לאנץ-פון-ליבנפלס במילים "קול נבואי".

עשיתי גוגל על ה- יורג-לאנץ-פון-ליבנפלוס הזה וגיליתי כי כנזיר, הוא נזרק ממנזר קתולי בשל מה שהוא כינה "עצבנות יתירה", בעוד אשר ברשומות הרשמיות של המנזר כתוב כי הסיבה הייתה "תאוות בשרים". זה היה האיש שייסד את תורת הגזע הנאצית.

פרק מספר 87

דיקטטורים מאוהבים במדי צבא ובמדים בכלל, שְׁמִשְׁלִימִים עבורם את מספר הסנטימטרים שחסרים להם בפין, מה שעשוי, לדעת רבים, להסביר את עניין הדיקטטורה.

לנשים אין פין ומכיוון שהן לא מתחרות ביניהן על אורך הדגדגן, כמעט שלא תמצאו אותן ברובד השלטון, וגם אלו שישנן שם, אינן דיקטטוריות. נו טוב, לא במובן השכיח של המילה.

לאחר סדרת אירועים שתיכף אגיע אליה, יש לי סיבות טובות לחשוד כי איכשהו, היה זה הפין של פרדריק שעמד (בחירה לא מוצלחת של מילה או שכן) בבסיס הופעתו בלובי של 'בית המתים', בלבוש של מלך ויקינגי עוטה שריון חזה וחובש כובע קרניים, אשר הוסר לכבודו במחווה של כבוד וחשף שיער בלונדיני מסופר כפוני ללא שביל בצד, מה שהוכיח את טיעוניה של ענת בנוגע להשתלת מצלמות ריגול בחדרנו.

היינו אחרי מקלחת ונראה כי הפְּרוֹמוֹנִים שהדפנו התעופפו להם בחלל הלובי וגרמו (גם הם) לפרדריק לבחור בנו ומתוכנו ביאנה, כמי שהגיעה זמנה להתייחד עם הזכר השליט.

הגידו מה שתגידו על בני ובנות 'אחוות המתים המהלכים', אבל הם לא היו עשויים מעץ, ואני מתכוונת שפה ושם ראינו איזו גרטרוד שמתרפקת על איזה הנָס, או איזו אלזה שיושבת על ברכיו של איזה אדולף, אבל היה נראה שהם מופתעים מבחירתו של הפירהר, מכיוון שעד לרגע ההוא, כך התברר, שמר מהם מרחק וממילא נשמר מקיום קשר רומנטי עם מי מבנות האחוה שהוא ניצב בראשה.

אשר על כן הופנו כל העיניים אל ידו המושטת של פרדריק, אשר אילו הייתה מושמעת מוזיקה בחלל הלובי, הרי שהיה ניתן לראות בה הזמנה לריקוד, אך מכיוון שלא הושמעה כזו, נותרה משמעות אחת יחידה ליד המושטת, שזכתה להיענותה הספונטאנית של יאנה ששילבה ידיים עם הפירהר ושניהם פסעו בהדר של מלכות אל דלת המעלית.

אני מאמינה כי החיים הם שרשרת של הסחות דעת הנמתחת בין יום הלידה ליום המוות, שתפקידה הוא למנוע מאיתנו לחשוב על היום ההוא, וכי בחלק מן החוליות המרכיבות אותה, מסתתרים תעלולים שמעניקים טעם לעניין כולו שביסודו הינו חסר טעם לחלוטין.

אחד מן התעלולים הללו החל בחילופי סלולאריים ביני ובין אפרודיטה, אחר כך המשיך עם זיגפריד שְׁבוֹר המפרקת ויום הולדתו שהיה גם יום מותו, הלאה משם אל המפגש עם חבורת 'אחוות המתים המהלכים' והחקירה אצל הקרביניירי, לאחר מכן אל הארוחה במלון, דרך ה- 'צְבִיאָן רִיֶּצְאָץ' ב- 'פיאצה דל קמפידוליו', ועכשיו ברלין, והרי אני כאן עם הסחת דעת נוספת שכל מטרתה הייתה ליצור פאוזת ספרותית (בתקווה שיש חיה כזו) בין עלייתו של הזוג המלכותי במעלית, לבין שובה של יאנה שחזרה ללובי כעבור פרק הזמן שלוקח לאחדים מכם לעשן רבע סיגריה, כשהיא מצחקקת ומצביעה על כתם טרי בגודל תחתית של פחית קוקה-קולה שהכתים את אחת מן החגורות הרחבות שרכסו את מכנסיה הגותיים, ומודיעה בתרועה ובקול גדול (שאיש מבאי הלובי לא החמיץ): 'פריץ שפיץ שפריץ'. (Fritz Spitz Spritz).

פרק מספר 88

דיקטטורים אינם נכשלים וכשהם נכשלים מתברר כי לא נכשלו, שהרי כישלון אצל דיקטטור עלול לגרום לו ולנתיניו להסיק כי הבוס הוא אידיוט שלא נשלח על-ידי האל כדי שימרר את חייהם. רגע מותו של דיקטטור הוא הרגע בו הוא מבין כי נכשל.

אשר על כן דיקטטורים מעדיפים להתייחס אל כישלונות כאל הצלחות, ואל תבוסות כאל ניצחונות, שזה גם מה שהביא את פרדריק אל חדרנו, כשהוא משדר עסקים כרגיל, ולהוט להתעדכן בפרטי הטקס שצפוי להתקיים מול 'אנדרטת השואה', שזה השם שהשתמשנו בו כאשר האוזניים של פרדריק לא היו בסביבה. גם לא המצלמות שענת טענה כי הן מוחבאות בתוך אישוני עיניהם של היטלר וגרינג וגבלס והימלר שתמונותיהם פיארו את קירות החדר.

"זה הולך להרגיז את היהודים", עלץ פרדריק. "ריטואל ויקינגי פגאני מול הקוביות האלה, ועוד עם 'לחם הקודש מעוגיות בשרו של ישו'. וואוו הם יתפוצצו".

"ולא תהיה לנו בעיה עם המשטרה"? רציתי לוודא.

"מה פתאום משטרה"? אמר פרדריק. "אנחנו לוחמים נורדים בטקס פולקלוריסטי ללא שום סמל נאצי. למה זה צריך להפריע למישהו"?

"אמרת שהיהודים יתפוצצו", הזכרתי לו.

"כן", אמר פרדריק. "זה תמיד טוב".

לזכותו של פרדריק אני יכולה לומר כי הוא נמנה עם 'האנטישמים ההגונים' שלא מכרכרים ולא מתפתלים ולא מגלגלים עיניים, אלא אומרים בקול רם וצלול: 'אנחנו שונאים יהודים'.

וכבר אמרתי לכם שאני מעדיפה אותם עשרת מונים על ה – 'אנטישמים המנוולים' שמבלבלים את המוח ומגלגלים עיניים ומקשקשים הבלים על אודות ישו ועל מי שלטענתם צלבו אותו, וברגעי התעלות הם יאמרו לכם שאין בהם שנאה כלפי יהודים אלא רק כלפי ההם בישראל שרוצחים ילדים.

ואסיליס סיפר ליאנה שהאנטישמים ההגונים (המפלגה הניאו נאצית) הקימו אצלנו ביוון עשרות דוכנים לחלוקת מזון לרעבים בגלל המשבר הכלכלי, אך מי שמזמנים ליהנות מהם הם 'יוונים טהורים' בלבד, ואני משאירה לכם להפעיל את הדמיון כדי להבין מה זה אומר.

בעצם, לא! אל תפעילו את הדמיון. אני אגיד לכם מה זה אומר. זה אומר שעבדים לא רוצים להיות חופשיים – הם רוצים להיות אדונים.

"בואו נרד ללובי ונשנן לכולם את סדר הדברים בטקס", אמרה ענת.

ירדנו ללובי וכמו שנכנסנו ידעתי שפרדריק התחיל למות, וגם ידעתי שיאנה וענת יודעות, ואפילו הכיסאות והשולחנות ידעו, ובצורה מאוד מסוימת ידעו גם המתים המהלכים שהתגודדו סביב אולריקה בהמליכם אותה לפירהרית הבאה, ומי שישבה לצידה ולחשה על אוזנה הייתה יוהנה, שבתבונתה כי רבה הבינה שדיקטטורים לא מאפשרים את קיומן של אופוזיציות, ומכל מקום לא במצב של נשימה, ורק פרדריק עצמו לא ידע, מפני שככה זה עם מוות שקרב והולך אל דיקטטור, שהוא כמו הירוק שנתקע למישהו בין השיניים שכולם רואים אותו חוץ ממנו, וכשהוא רואה זה כבר מאוחר מדי.

גם התברר כי הם (המתים המהלכים) אוהבים את בגדי הלוחמים הוויקינגים שהיו אמורים לשרת אותם בטקס לבדו, אך לטענתם ועל מנת להתמודד עם מה שהם כינו 'להיכנס לדמויות', מן הראוי לעטות אותם גם בשעות בהן אין טקס, כדי לחוות את תחושות מבושי של הגזע הנורדי שלא לבש תחתונים.

כך קרה שהמתים המהלכים התהלכו ברחבי הלובי בבגדי לוחמות ולוחמים ויקינגים, כשהם לא מחמיצים הזדמנות לרכון לפנים ולהתקשקש לאחור, בהציגם את מה שהיה עשוי להיתפס בעיני הנטורליסטים כ – 'רכיבים העוסקים בתיאורי טבע בהצגה שהינה אובייקטיבית ונטולת רגשות'. שהרי כזו היא הייתה: אובייקטיבית ונטולת רגשות. או שלא.

ומכיוון שאמנות נטורליסטית נוטה להקפיד על פרטי פרטים בחתירתה ליצירת קומפוזיציה, הרי שאני מחוייבת לספר לכם כי תוך כדי הרכינות לפנים וההתקשטיות לאחור, נשמע קול נפץ עז בפתח הלובי, שגרם לענת לצעוק "רימון" ולשטח את יאנה ואותי על רצפת החדר מאחורי ספה ושתי כורסאות.

פרדריק שזו הייתה לו הפעם הראשונה לפגוש רימונים, נטה לסמוך על שיקול דעתה של ענת ומצא לעצמו מסתור סמוך אלינו.

לאחר מכן, כאשר עיכלתי את אשר קרה והעליתי גירה, נזכרתי בצעקת 'רימון' נוספת שהדהדה בראשי, והייתה זו אולריקה ששיטחה את יוהנה ונשכבה עליה. מה אתם יודעים.

כך חלפו להן מספר דקות עד שהדממה חזרה לשכון בבית המתים, ויכולנו לצאת לרחוב ולנחש כי הייתה כאן התגרות מצד המתנגדים לנאציזם בכלל, ולאחוות המתים המהלכים בפרט, שאיתרו את המקום והגיעו כדי לרמוז על כוונותיהם, מה שגם נאמר מפי השוטרים שהגיעו אף הם, וקבעו כי מדובר ברימון המשמש לפיזור הפגנות, אך מכיוון שכבר באו, ומכיוון שהם שוטרים, ומכיוון שדיירי הבניין התהלכו לנגד עיניהם בבגדי לוחמות ולוחמים ויקינגים, ללא תחתונים, נטורליסטים לחלוטין, מה שהיווה עבורם (עבור השוטרים) שינוי מבורך לעומת, הבה נאמר, תגרות שיכורים, הרי שהחליטו כי כדאי שיתחבו את אפיהם אל תוך הלובי, והם לא היו צריכים להיות מדעני גרעין על מנת להבין במה ובמי מדובר, בעיקר לאחר שהבליחו הצצה בקירות המעוטרים בצלבי קרס שחורים, מוקפים בעיגולים לבנים, מתנוססים על דגלי רקע אדומים, לצד דיוקניהם של היטלר, גרינג, גבלס והימלר.

אשר על כן נשלפו פנקסים צרים וארוכים, שהחלו להתמלא בדיו כחולה, שהמסר העיקרי בה דיבר על החוק הגרמני האוסר על שימוש בסמלים נאציים (וממילא על הצגתם במה שנראה כמו לובי מפואר בבניין רב דיירים) אלא לצורכי למידה ומחקר בלבד, שזה מה שפרדריק ניסה לשווק לשוטרים כדי לחמוק ממאסר.

אולריקה שמכוח האינרציה התנדבה לתרגם עבורנו את המתרחש, אמרה שפריץ מספר לשוטרים כי כל שרואות עיניהם עומד להיות מצולם ומוסרט עבור סדרת טלוויזיה דוקומנטרית העוסקת במיסטיציזם ששטף את הרייך השלישי, וכי שלושתנו הובאנו מיוון אל רומא וממנה אל ברלין, על מנת לקיים סוג של פולחן דתי, שהוא מעין תזכורת לשנאת האחר ולהתנשאותו של מי שכינה את עצמו 'הגזע הארי', וכראייה הוא (הפולחן) עומד להתקיים מול 'אנדרטת השואה'. כך אמר וכך תרגמה אולריקה: "אנדרטת השואה".

לא "מצבת זיכרון ליהודים שנרצחו באירופה" כפי שהגרמנים מקפידים לציין בגוף שלישי נסתר רבים, אלא "אנדרטת השואה" בפיו של פרדריק שהחל למות.

מהר מאוד התברר כי כאשר השוטרים ביקשו לקיים הצלבה בין עדותו של פרדריק ובין עדויותיהם של שאר המתים המהלכים, הרי שהללו לא ידעו להבחין בין ימינם לשמאלם, וממילא לא היה להם מושג ירוק על שום מה ולמה הם עוטים גלימות ויקינגיות, וכל שיכלו לספר לכחולי המדים הוא על אודות פולחן דומה, שהתקיים ב- 'פיאצה דל קמפידוליו' שברומא, מה שגרם לשוטרים להתרכך מעט ולתהות שמא יש אמת כלשהי בדבריו של הבלונדיני כחול העיניים, אך כדי לא ליטול סיכונים הם הבטיחו את נוכחותם בטקס בזמן ובמקום.

כך קרה שרימון הלם לפיזור הפגנות הפך אותנו לאליבי של פרדריק, שנאלץ לפנות אל פטרונו העשיר ולהתחנן למימון של צוות צילום והסרטה, בתוספת שלושה נגני כינור שיחליפו את פֹּרְט הַנְּבֵל (לירה) מ - 'פיאצה דל קמפידוליו' שברומא.

"לשם מה לך שלושה כינורות? תהתה יאנה.

"משום שככה הכי טוב לשמוע את סמטנה (Smetana)", אמרה ענת.

"את מי? שאלה יאנה.

"את סמטנה, סמטנה", אמרה ענת. "מלחין צ'כי שעושה לי טוב".

"משהו ספציפי? שאלה יאנה.

"אולי המולדובה", אמרה ענת. "המולדובה של סמטנה (Smetana The Moldau). יצירה די מפורסמת, הייתי אומרת".

"מה כל כך נפלא במולדובה של סמטנה? התעניינתי.

"היא מתארת נהר ששמו וולטאבה שנוצר משני מעיינות קטנים" אמרה ענת. "אחד חם ואחד קר".

"אני חייבת להבין", אמרה יאנה בחשדנות. "אחד חם ואחד קר ופתאום הראש שלך במוזיקה קלאסית?"

"נו טוב" צחקה ענת. "יש שם גם ריקוד בעירום של נימפות בליל ירח".

"אני מכיר את היצירה הזו", אמר פרדריק. "היא מתארת חתונה כפרית ומבצרים עתיקים שמשתקפים בנהר שזורם אל פראג".

"הרי לכן, נשים ברבריות", אמרה ענת וצחקה.

פרק מספר 89

"בְּרִיטוֹאֵל של 'צֶבֶיאן רִיצָאץ' אפשר גם לקלל", הודיעה ענת שניהלה שיחות ועידה עם דודותיה בישראל. "המילים הן אלו שקובעות על איזה תוכן העופרת המותכת תִּנְעַל".

"האם אנחנו עומדות לקלל את פרדריק? שאלתי.

"השתגעת?! אמרה ענת. "אסור לקלל! אנחנו לא מקללות אלא מספרות סיפור שצריך להזכיר למישהו שהוא צריך לעשות משהו".

"סיפור בארמית? רציתי לוודא.

"בארמית שדומה לפרסית", אמרה ענת.

"שזו בטח שפת האם של פרדריק", אמרתי.

"זו גם לא שפת האם של אגריפס ה – 23", אמרה ענת. "ועל אף כל זה היא השפיעה עליו".

"אנטוניה", אמרה יאנה שכבר סיפרתי לכם שנהגה למצוא שלווה בכתבי הקודש. "ארמית היא שפה מאגית ואם נצחק ממנה היא עלולה לקפוץ ולנשוך לשתינו בתחת".

פרק מספר 90

שוטרים הם כמו חרולים, אתם יודעים, אלה הכדורונים הקוצניים שנדבקים לכם לבגדים ואי אפשר להיפטר מהם.

אני מתכוונת, לאחר הפעם הראשונה שלא באתם להם בטוב, ואולי, אפילו, קצת ברע, אין סיכוי שהם ישכחו מכם. תשכחו מזה.

מעכשיו אתם אצלם על הכוונת עשרים וארבע שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע, וגם אם הכול נורא תמים כזה, והם סתם עברו שם בסביבה רק כדי להגיד היי וביי, צפויים לכם אובדן הפרטיות והמון כאבי ראש.

ומכיוון שכך התרחשו הדברים בבית המתים, שהפך ליעד מבוקש אצל כחולי המדים, שלא פספו סיור רכוב או רגלי כדי לקפוץ לשאול איך הולך והיי וביי, החלטנו להודות לפרדריק עבור האירוח ולעבור אל מלון סמוך עד לבואו של ליל ירח מלא.

"הבה נתחיל להוציא את החתול מן השק", אמרה יאנה והלכנו לחפש מאפייה שתשמח לאפות 3000 עוגיות כוכבים, או, ככה, לפחות, חשבנו, אך מהר מאוד גילינו כי הזמנה שכל מאפייה באירופה הייתה מסכימה לה וקדה קידה, התקבלה בברלין בהמון: "Entschuldigung" (סליחה סליחה), עד שהתברר כי אופה גרמני (סתם אופה כלשהו), שאופה בשגרה לחם פומפריניקל (שאגב, פירוש השם הוא "פלוץ השטן"), וקרואסונים שמכונים כאן "בלק סבאת" ('שבת שחורה' והפעם בעניין של מוזיקת רוק ולא של אנטישמיות), ובכן, האופה הגרמני הזה לא יאפה עבורכם שום כלום אחר, בטח לא עוגיות, גם לא תמורת יהלומי הכתר, והוא בכלל מופתע שאתם מציעים לו לשנות סדרי בראשית, מה שלדעתו עלול להוביל לקריסת עולמות.

כך התגלגלו הדברים עד שמצאנו מאפייה טורקית שְאָפְתָה מיני בורקסים ממולאים (Borek) ובייגל סומסום ממולאים אף הם, בתוספת עגבניות מתובלות בארוגלה יחד עם ביצים מקושקשות, שהעמידו בדילמה את הלוקל פטריוטיות של יאנה ושלי, כמו גם של האופה שהיה (איך לא) מהגר טורקי שקיבל את הזדמנות חייו לסגור חשבון עם הפלישה היוונית לאיזמיר מ – 1919.

"זה יעלה לכן 500 יורו", אמר הטורקי ונד בראשו מצד אל צד, פעולה שגרמה לפונפון תרבושו לנוע בהתרסה, בהפנטו את יאנה להיזכר בסרט 'אישה יפה', ולהפטיר בנוגשלנטיות שהיינו משלמות גם 700, מה שכמעט הוביל את הטורקי המסכן אל דום לב.

"ואל תשכח", תזכרה אותו ענת. "אנחנו רוצות אותן צהובות".

"איך צהובות" ? ניסה הטורקי להקפיץ את המחיר.

"תוסיף כורכום", אמרה ענת. "כורכום הוא זול".

"יותר טוב זעפרן", אמר הטורקי שניסה לתמרן אל 700 היורו האבודים.

"נכון", אמרה יאנה. "אבל בתנאי שאני היא זו שמכניסה אותו לעיסה".

"איך זו את שמכניסה אותו" ? תמה הטורקי.

"אתה נתן לי ואני מכניסה", אמרה יאנה.

"בסדר", אמר הטורקי. "שיהיה כורכום".

"ואני אדע אם ירקת עליהן", אמרה יאנה. "יש לי כלב שאולף להריח עוגיות".

"מה פתאום שאירק", הופתע הטורקי. "רק GRECCO" משוגעת כמוך יכולה לחשוב עלי דברים כאלה".

"אם תירק אנחנו נכתוב עליך ב – 'טריפ אדוויזר'", אמרה יאנה.

"לא אירק" ! התרגז הטורקי וידעתי שהפעם הוא כבר נעלב.

"ביוון היו יורקים לו", אמרה יאנה כשיצאנו. "לא היו מהססים".

למחרת אספנו את העוגיות, הוספנו 30 יורו כטיפ התפייסות, לחצנו ידיים עם הטורקי כאות ליישוב המשבר ומניעת תקרית דיפלומטית, והלכנו לחפש כדי חרס ומכחולים דקים.

פרק מספר 91

'אנדרטת השואה' בברלין היא קוץ בתחת של הברלינאים, משום שהיא תקועה להם בלב ליבו של מרכז העסקים והשגרירויות, ולכן היא גרועה עבורם אפילו יותר מקוץ בתחת שאינו נראה לעין, בעוד זו מונחת להם תחת האף על פני שטח של שני מגרשי כדורגל, שמישהו הציב עליהם משהו כמו 3000 קוביות בטון כבדות ואפורות שנצפות מכל מקום, ומעצבנות את בהירי השיער וכחולי העיניים, שטוענים כי קוביות הבטון הן לא יותר מאשר קוביות בטון, שבטח לא מזכירות לאיש את פחיות גז הציקלון B שסבא רבא שלהם השליך אל תוך חדרים שהצטופפו בהם יהודיות ויהודים עירומים, ובכלל הגיע הזמן לסלוח ולשכוח, מה שאומר: לסלוח למי שהציב שם את הקוביות – ולשכוח שזה בכלל קרה.

אם יוצא לכם להגיע אל קוביות הבטון הללו, כדאי שתוציאו לכם מהראש כל מיני רעיונות על שרבוטי גרפיטי, משום שחברה גרמנית ששמה 'דגוסה' הציפה אותן בחומר שדוחה כל סוג של שרבוטים והיא יוצקת אותו עליהן חנם. מקורו של האלטרואיזם שקפץ על חברת הכימיקלים 'דגוסה', הינו בטביעות אצבעותיה שמתנוססות עדיין על קופסאות גז הציקלון B.

אורכה של כל קובייה בטון כזו הוא קצת יותר משני מטרים, ורוחבה קצת פחות ממטר אחד, אבל אין להן (לקוביות הבטון) גובה אחיד והן שתולות כיער של מצבות אפורות חסרות שם, שתי וערב, בגבהים שונים, על פני שני מגרשי כדורגל, ומעניקות לכם חוויה של אי-נוחות, בלבול חושים ואובדן עשתונות, מה שגורם לאחדים מכם להתייפח ולהתעלף, ואילו את

האחרים הן מעודדות להשתין על קובייה או שתיים, כמו גם להתמזמז, להשתגל, לרקוד, לעשות סלפי, להשתכר ולהסתמם. גן עדן לעבודות דוקטורט של סוציולוגים ופסיכולוגים.

מכל זה אתם כבר מבינים שקוביות הבטון הללו עושות סלקציות בין כל מיני סוגים של אנשים, והכי סלקציה הן עושות בין אלה שמקיפים את האנדרטה ולא נכנסים אל תוכה, לעומת אלה שנכנסים אל תוכה ופוסעים בשביליה, כפי שעשינו אנחנו כששלחנו פנימה את צוות ההסרטה להיות ראשון בטור, שהשנייה בו הייתה ענת שנשאה כד גדוש בעוגיות כוכבים, והורתה את הדרך לאולריקה שאחזה בְּרָנְר של קָרָם בְּרוּלָה וכדורי עופרת, וסימנה את הנתיב ליוהנה שהובילה קערת מים ופסעה לפני הכינור הראשון שצעד וניגן לפני הכינור השני, שצעד וניגן לפני הכינור השלישי, שצעד וניגן לפני פרדריק, שצעד לְפָנַי וְלְפָנַי יאנה שנשאנו כדים גדושי עוגיות כוכבים, והובלנו את המתים המהלכים שצעדו בשורה עורפית, מכיוון שהמרווחים שבין הקוביות אינם מאפשרים צעידה בזוגות אלא ביחידים.

אבל עוד קודם לכן אני צריכה לספר לכם כי אם ברומא ערכנו את הטקס לאור יום, הרי בברלין החלטנו לקיים אותו בלילה משום שענת אמרה שהיא רוצה לְשַׁמֵּר את הצללים ולהעצים את הזרקורים.

"אני רוצה לְשַׁמֵּר את הצללים ולהעצים את הזרקורים", אמרה ענת. "זה משתלב עם המוזיקה של הכינורות ועם הטקסט שלי בארמית".

"איזה טקסט? רציתי לדעת.

"משהו מהתנ"ך מספר דניאל", אמרה ענת. "על איזשהו מלך בְּבָלִי שעשה צחוק מכלי הקודש של בית המקדש, ועל איזושהי יד מסתורית שרשמה חידה על הקיר, ועל זה שעוד באותו הלילה המלך מת".

"אני חייבת להבין", אמרה יאנה ורכנה כלפי ענת. "מה היה שמו של המלך?"

"בלשאצר", אמרה ענת. "שמו היה בלשאצר".

"והבלשאצר התנכ"י הזה משתלב אצלך היטב עם המולדובה של סמטנה? תהתה יאנה.

"כמו מכסה לסיר", נקטה ענת בשפה של טבחים וצחקה.

עכשיו אני רוצה להגיד לכם משהו על תיירים ועל זה שתמיד יש להם מן פרצוף כזה שאומר: "גם אם תפליצו דרך העיניים כשאתם רכובים על חד-קרן, הרי שמבחינתנו זה פולקלור אֶתְנִי אוֹתְנָטִי שנקליט ונצלם".

מפני שרק כך אפשר להסביר את מחיאות הכפיים שזכה בהן טור הזוי של לוחמות ולוחמים ויקינגים, שהובל על ידי מלך נורדי גבה קומה ומקורנן, שכבר סיפרתי לכם אחרי מי הוא צעד ומי צעדו אחריו, ולא זו בלבד אלא אף שכרנו סטודנטים שנשאו שלטים שהסבירו כי:

מתקיימת כאן הסרטה
שמתעדת את המיסטיציזם האזוטרי
ששטף את הרייך השלישי

ברלין המכוערת של הלילה, קצת פחות מכוערת מברלין המכוערת של היום, מפני שהדמיון האנושי מיטיב עם ערים מכוערות, כמו גם (ואתם תסלחו לי) עם אנשים מכוערים השרויים באפלולית, מכיוון שהוא (הדמיון) מבצע כל מיני תיקונים והשלמות שהשמש תשמיד בבואה, אבל עד שהיא תגיע, חגגנו את יופיים של הצללים שזרקורי צוות ההסרטה הטילו על קוביות הבטון, כפי שענת, שצעדה בראש הטור וזמרה בארמית, ביקשה לְשַׁמֵּר, תוך כדי שהיא משתדלת להשתלב בהמיית הכינורות שזכו בתשואות הקהל המסוקרן שחפז לצדנו בשני טורים, אחד מכל צד, עד שעצרנו באחת מן הרחבות הפזורות בין הקוביות, ומאפשרות לנכנסים להתייצב כתף אל כתף, תחת אשר פנים אל עורף.

שם גם היה המקום בו ענת הורתה לפרדריק לכרוע על ברכיו, וליוהנה להושיט כף פלדה שקלטה את כדורוני העופרת שאולריקה הטילה אל תוכה, תוך כדי הבערת בְּרִנְרִ קָרָם הַבְּרוּלָה שהתיך את הכדורונים לכדי שלולית מבעבעת שיוהנה יצקה אל תוך קערת המים, ושוב, כמו ב – 'פיאצה דל קמפידוליו', בקע צליל של פֶּסֶסֶסֶסֶסֶסֶסֶס שחולל פרץ של עשן לבן, שסימן ליוהנה להניע את הקערה סביב ראשו של המלך המקורן, מה שהיה האות עבור ענת להגיש עוגיית כוכב אל פיו הפעור של פרדריק, כמו גם אל פיותיהם של שאר המתים המהלכים שכרעו על ברכיהם, כל אחד בתורו, ובלעו עוגיות כוכבים כשהם נרגשים ומסונוורים בזרקורי צוות ההסרטה שנע מצד אל צד לצלילי הכינורות, ולצלילי התייפחויות שעלו מתוך הקהל, שעודדו את ענת להגביר את קול זמרתה שהתנגשה בזמרתם של אחדים מן המתייפחים, שהיה נדמה כי הם מסונוכרנים עם המוזיקה אך מזמרים מילים שונות מאלו שענת זמרה, מה שגרם לה לסמן לכנרים להגביר את עוצמת תהודת הכינורות, ומשעשו כן פנינו כולנו פניית פרסה כדי לשוב אל ברלין באחד מן השבילים המקבילים להוא שהגענו בו, כאשר צוות ההסרטה פוסע מאחור ומוודא כי הוא מסריט את ההשתחויה הטקסית בה הנחנו את שלושת כְּדֵי עוגיות הכוכבים על גבי שלוש קוביות בטון נפרדות, ועודדנו את הקהל להתכבד בהן, מה שגרר אחריו תדהמה גדולה ומהומת אלוהים, ברגע בו התברר כי עוגיות הכוכבים הצהובות עשויות בדמותם של הטלאים הצהובים שהיהודים נאלצו לשאת על בגדיהם בעיר הזו.

אחת לאחת היו שם 3000 עוגיות כוכבים צהובות שעוטרו בדיו דיונונים שחורה במילה **שׁוֹטֵט** שגלשו אל תוך גרונותיהם של 24 נאצים שהיו המתים המהלכים, כמו גם נחטפו בשקיקה בידי תיירים תאבי מזכרות, והכול תחת עיניהם הבוחנות של שוטרי ברלין שהבטיחו את בואם בעקבות הרימון ההוא.

"ועוד משהו", פנתה ענת אל פרדריק המקורן שהתקדם אל עבר מותו: "זה נכון שהמולדודובה מתארת חתונה כפרית ומבצרים עתיקים שמשתקפים בנהר שזורם אל פראג, אבל היא גם ההימנון של מדינת ישראל שאנחנו ממריאות אליה הלילה".

ואני מצרפת עבורכם את ה - צָקוֹן לַחֵשׁ המאגי כפי שמצאתיו, בסיום הטקס, בין דפיה של ענת, שהיה רשום בהם כי העתיקה אותו מאתר ישראלי ששמו 'ויקיטקסט':

**וּאֵנֶת בְּרָה בְּלִשְׁאֲצֵר לֹא הִשְׁפֵּלֶת לְבַבְךָ כֹּל קֶבֶל דִּי כָל דְּנָה יְדַעַת
וְעַל מְרֵא שְׁמֵיא הִתְרוֹמַמֶת וְלִמְאֵנִיא דִּי בֵּיתָה הֵיִתִּיו קְדַמָּךְ וְאֵנֶת וּרְבִרְבִּנְךָ שְׁגַלְתָּךְ וְלִחְנַתְךָ
חִמְרָא שְׁתִּין בְּהוֹן וְלֵאלֹהֵי כִסְפָא וְדִהְבָא נְחֹשָׁא פְרָזְלָא אַעָא וְאַבְנָא דִּי לֹא חֲזִין וְלֹא שְׁמַעִין
וְלֹא יְדַעִין שְׁבַחַת וְלֵאלֹהֵא דִּי נִשְׁמַתְךָ בִּידָה וְכָל אַרְחַתְךָ לֵה לֹא הִדְרַת
בְּאֵדִין מִן קְדַמּוּהֵי שְׁלִיחַ פְּסָא דִּי יְדָא וְכַתְבָּא דְּנָה רְשִׁים
וְדְנָה כְּתָבָא דִּי רְשִׁים מִנָּא מִנָּא תְּקַל וּפְרָסִין**

דְּנָה פֶּשֶׁר מִלְתָּא מְנָא מְנָה אֱלֹהָא מַלְכוּתְךָ וְהַשְׁלָמָה
תְּקַל תְּקִילְתָּהּ בְּמַאֲזַנְיָא וְהַשְׁתַּכַּחְתָּ חֲסִיר
פְּרִיסַת מַלְכוּתְךָ וְיַהֲיִבַת לְמַדֵּי וּפְרִס
בְּאֲדִין אָמַר בְּלִשְׁאֲצַר וְהַלְבִּישׁוּ לְדִנְיָאֵל אֲרָגוֹנָא וְהַמְנִיכָא דִּי דִּהְבָּא עַל צוּאָרָה וְהַכְרִזוּ עֲלוּהִי
דִּי לְהוּא שְׁלִיט תְּלַתָּא בְּמַלְכוּתָא
בְּהַ בְּלִילִיָּא קְטִיל בְּלִשְׁאֲצַר מַלְכָא כְּשִׁדָּאָה
(בּוּ בְּלִילָה הוּמַת בְּלִשְׁאֲצַר הַמֶּלֶךְ הַכְּשָׁדִי)

פרק מספר 93

יאנה אומרת שמשו לא בסדר בראש שלי בגלל שתמיד אני מוטרדת מדברים הזויים, כמו שאלת גורלם של טלפונים סלולאריים שהיו בבעלותם של אנשים שמתו, שהרי מדי שנה עוזבים אותנו 50 מיליון בני אדם שלמחציתם היו טלפונים סלולאריים, שאני משתוקקת לדעת היכן הם היום. הסלולאריים, לא האנשים.

"משהו לא בסדר בראש שלך", אמרה הבחורה שענדה לצווארה קולר כלבים שחור ודוקרני שהיה עשוי מתמציות שהופקו מזקן של אישה, מרעש פסיעתו של חתול, מנשיפתו של דג ומרוק של ציפור, ורצתה להבין לאן הלכו כל העורבים המתים, והדרורים המתים, והעטלפים המתים והחתולים, והעכברים והנחשים....

"זה חשוב", אמרה לי פעם. "הרי יש מיליונים מהם, נכון? מיליארדים! והם מתים כל הזמן, נכון? אז למה לא רואים אותם? היכן הם? לאן הם הולכים בשביל למות?"

"יאנה", אמרתי. "אני רוצה לדעת לאן הולכים הטלפונים הסלולאריים בשביל למות".

"לפחות בנוגע לאחד מהם אני יכולה לעזור לך", אמרה יאנה. "זה של פרדריק הוא עכשיו אצל אולריקה".

"איך את יודעת?" שאלתי.

"היא דיברה איתי", אמרה יאנה. "חשבה שנרצה לדעת שפרדריק תלה את עצמו".

"הוא מת?" רציתי לוודא.

"זה מה שבדרך כלל קורה לאלה שתולים את עצמם", אמרה הבחורה שלבשה אוברול שחור חושף כתפיים שבמרכזו, מן החזה ומטה, היו ערוכות שתי שורות בנות עשרות קרסים כסופים שחזברו ביניהם בהצלבות של שרוך אדום.

"חזקה מאוד הארמית הזו", התפעלה ענת. "גם בלשאצר מת אבל אותו הרגו".

"גם את פרדריק הרגו", אמרה יאנה. "הוא לא נפטר משפעת".

"צריך לדבר עם אגריפס ה-23", אמרתי.

כך קרה שהמראנו מברלין ונחתנו בתל אביב, ושילמנו 200 דולר לנהג מונית שהביא אותנו אל עיר ששמה עכו, כדי שנתארח בה בבית סבא וסבתא של ענת, שהיה על הים, כמו הבית שלי בקורפו, אלא זה שבענו התהדר במרפסת ענקית שצוידה בסוכך מפלצתי מעץ אורן, והשקיפה אל הים שהיה במרחק של הטלת אבן, מה שעורר בי געגועים הביתה.

"אנחנו צריכות לדבר על זה", אמרה יאנה כשצפינו בקצף הגלים שהתנפצו אל סלעי החוף, ולגמנו קפה שענת מזגה מקומקום נחושת טורקי שקוראים לו איבריִק (Ibrik), אל תוך ספלוני חרס טורקיים ששמם פִּינְג'אן, שבישראל מבלבלים בינם לבין קנקן קפה טורקי ששמו ג'זווה, אבל מכיוון שאין בי שמץ של סימפטיה לבלשנות טורקית, אני מותירה בעינה את הטעות הלשונית וחוזרת אל יאנה שרצתה לדבר על געגועי הביתה, ואל ענת שהציעה שנדחה את ה - "צריכות לדבר על זה" עד לאחר הסרת הקללה מאגריפס ה - 23.

פרק מספר 94

שלוש פעמים חפנו את שדי שלוש נשים שונות (את סבתי אני לא מחשיבה).

אחת חפנה את שדי ברשות ושתיים חפנו אותם בהפתעה בשתי יבשות שונות.

הראשונה שחפנה את שדי הייתה אפרודיטה שהדיפה הבל פה של אוזו, ואילו השנייה, ללא רשות גם היא, הייתה ענת שמזגה קפה במרפסת הצופה לים.

כבר התחלתי לחשוש שזה הופך אצלי להרגל, שדי נשים מפתיעות אותי בפלסן לעצמן דרך אל תוך חזייתי כדי לאחוז בתליון הכסף שסבתי העניקה לי ביום הולדתי הארבעה עשר.

"השאירי אותו בחוץ", אמרה ענת אחרי ששלפה אותו. "ואת השני הכניסי לחזייה. את לא יכולה להסתובב עם שניהם".

ומכיוון שאתם כבר בתוך החזייה שלי, אני רוצה להגיד לכם משהו על פטמות. אתם יכולים להתיידד שנות דור עם אישה בלי לדעת כיצד נראות פטמותיה, מכיוון שפטמות הן ישויות נפרדות משדיהן של נשים, שעשויים להיות מוצגים במחשופים נדיבים, אך לא הפטמות.

אפילו הרקדניות הברזילאיות הכי מעורטלות, בעלות הטוסיקים והפושפושים הכי חשופים, בקרנבלים הכי מתירניים בריו, מקפידות להצמיד לשדיהן שתי צדפות או שני כוכבים (כל רקדנית וטעמה היא) אחת או אחד לכל פטמה.

ואני מספרת לכם את זה מכיוון שתליון הכסף היה פטמתי השלישית שמעולם לא חשפתי בנוכחות אחרים, להוציא התעלסויות, ואילו עכשיו, על המרפסת בעכו, מול הסירות בים ומול הטיילים בטיילת, הרגשתי עירומה ומופקרת ורק חיכיתי שמישהו יבהה ויאמר: "זה נכון שאתן יהודיות"? אלא שזה לא קרה כמו שהשמיים לא נפלו.

זה לא קרה במרפסת, ולא כשירדנו לים, ולא כששוטטנו בטיילת, ולא כשאכלנו זנב-שור וארטישוק רומאי במסעדה קטנטנה וחלומית שתיכף אזכר בשמה, וזה לא קרה כשקינינו מזכרות בעיר העתיקה, ולא כששכרנו ג'יפ כתרופה לתחבורה הציבורית בישראל שמזדחלת כבימי הביניים, ו - אה כן, מֶרְקָטוֹ (MERCATO), זה שמה של המסעדה הקטנטנה והחלומית ששוכנת במבוך סמטאות של הבזאר (אתם תסלחו לי) הטורקי במתחם השוק המקורי מן המאה ה - 18, שגם בה, במסעדה, איש לא בהה בפטמתי השלישית, ואיש לא שאל אם אנחנו יהודיות, ועד כדי כך הופתעתי שכמעט התחשק לי לחשוף גם את השתיים האחרות.

"רק שתדעי שאנשים יתחילו לחשוב שמהו לא בסדר עם השדיים שלך", אמרה ענת. "בגלל שאת לא מפסיקה לבהות בהם".

"לא בהם אני בוהה", אמרתי. "אני בוהה בתליון".

"אז בואי נעשה לו מסע הופעות", הציעה ענת ונסענו לתל אביב.

פרק מספר 95

לומר שתל-אביב יפה זה כמו לומר שהמונה ליזה יפה. המונה ליזה לא יפה ואתם יודעים את זה ואל תגלגלו לי עיניים. אני מתכוונת, מי שלא יפה היא הגברת ליזה די נולדו גרארדיני שמצוירת שם, ואתם יודעים מה? גם הציור עצמו? כבר ראיתי יפים ממנו.

אבל עכשיו, שאני חושבת על זה, נראה לי שזו לא הדוגמה הכי טובה כדי לתאר את העיר הזו. מה גם, שענת אומרת שאני לא הראשונה שתל-אביב מבלבלת אותה, ושהיא כבר עשתה את זה לגדולים וטובים ממני, כמו למשורר הכי מפורסם שלהם ששכחתי את שמו, שכתב עליה שאין בה כלום – אבל יש בה הכול.

בעצם, ואם אני שוב חושבת על זה, אז זה די בסדר לומר שתל-אביב יפה כמו שהמונה ליזה יפה, ולהתכוון לזה ששתי האמירות הללו הן קלישאות שמזמינות התפלספויות, שאני מפסיקה אותן עכשיו ועוברת אל מקום בתל-אביב ששמו 'שוק לוינסקי', שענת אמרה שזה נס שמצאנו מקום חנייה סמוך לו, ושהתברר כגן עדן לחובבי תבלינים ומיני כבושים, כמו גם המקום ממנו הגיעו כדורוני העופרת ל - 'צבאן ריצאן' שאחדים מהם קנינו בו.

"מה קרה למיליון כדורוני העופרת שאבא שלך שלח לרומא"? שאלתי ומיד הצטערתי שלא בלעתי את הלשון, בגלל ה - 'פילון' הקטן ששוטט בחדר ורצה לדעת מדוע אנחנו מתארחות אצל סבא וסבתא ולא אצל אבא ואימא, וכבר יאנה ואני החלפנו על זה מבטים ותהינו מה התבלגן שם, בין ענת להוריה, שגרם לה לשוחח איתם בטלפון כאילו כלום, אבל לשמור מהם מרחק, עד שאפילו יאנה, עם ה - "אני חייבת להבין" שלה, הבינה שלא הכול היא חייבת להבין, ומכל מקום, כשהבנו, זה היה בנסיבות מפחידות שתיכף נגיע אליהן.

"השארתי אותם בגרמניה", אמרה ענת.

"את מי? שאלתי.

"את כדורוני העופרת", אמרה ענת. "לא שאלת עליהם הרגע"?

"אה נכון", אמרתי. "למה השארתי אותם שם"?

"כי זה כמו לקחת משהו מבית קברות", אמרה ענת. "אסור להוציא דברים מבתי קברות. לא צריך להביא הביתה את האנרגיות האלה".

"אלא אם כן רוצים להבין משהו", אמרה יאנה. "אבל אחרי שמבינים צריך להחזיר אותם".

"אני רוצה להכין פלאפל", הודיעה ענת, וכששקלו עבודה את גרגרי החומוס, נזכרתי איך שפעם סיפרה לי כי כאשר התגייסה לצבא, פתאום היה נדמה לה שהרחובות בישראל מוצפים בלובשי מדים, והזיכרון הזה חלף במוחי הודות לתליון כסוף שהתערסל על חזהו של מוכר הקטניות, ועוד אחד מזהב על צווארה של אישה נוטפת זיעה שגררה עגלה עמוסה בירקות, ועוד אחד ועוד אחד, הרבה בעצם, והרגשתי כמו שמרגישה בחורה עירומה שזו לה הפעם הראשונה בחוף נודיסטים שעל הדגל שלו מתנוססת הפטמה השלישית שלה.

זזה בא לי יחד עם דה-ז'אוו על הפעם ההיא שכבר סיפרתי לכם עליה, זוכרים? על זה שכאשר קורה למישהו משהו שנראה לו חריג, הוא תיכף מתחיל לפגוש אנשים שגם אצלם אירע דבר-מה דומה.

וגם אמרתי לכם שזה לא חייב להיות משהו רע, וזה עשוי להיות גם משהו טוב, אפילו טוב מאוד, אבל זה עלול להיות גם משהו גרוע.

ואיכשהו התגלגלו המחשבות שלי אל כתובת הגרפיטי שהייתה מרוחה על חזיתו המתפוררת של הבית הנטוש במדרון שליד ביתי בקורפו שהיה כתוב בה: 'מוות ליהודים'.

Θάνατος στους Εβραίους

ואל אותם ימי ראשון שחזרו אלינו מדי אביב, בחג הפסחא, בהם אספנו סמרטוטים, יצרנו מהם בובות אדם ענקיות אותן תלינו מראשי גגות והעלינו באש תוך כדי צהלות שמחה על: 'שריפת הבובה של Judas'.

"ועכשיו אקח אתכן למסעדה האיטלקית שעבדתי בה", אמרה ענת.

פרק מספר 96

אלא שהגורל רצה אחרת ולכן העיף את גגו של אוטובוס שנסע לפנינו, וגשם של חלקי גופות כרותים נשפך מתוכו אל שני צדיו ועל מכוניתנו, יחד עם פרצופי אנשים מדממים ובוטות ששלהבות אחזו בבגדיהם והם משליכים את עצמם מן החלונות, צווחים מכאב כשראשיהם אל הכביש.

"לחלץ לכודים"! שאגה ענת ופרצה מהמכונית, ועוד לפני שהצלחתי להבין מה עוללתי שמגיע לי להיקלע אל המקום המטורף הזה, וכבר מצאתי את עצמי זוחלת בתוך האש וגוררת החוצה אנשים מפויחים וחסרי הכרה, כתף אל כתף עם יאנה ועוברי אורח שניסו לשחרר תינוקת מתוך סבך של ספסלי מתכת ופלסטיק שמעוצמת ההדף נצמדו אלה לאלה, והכול תחת הידיעה שעלול להתחולל פיצוץ נוסף בגלל פצצה שטרם הופעלה, או מיכל דלק שהאש מלחכת את דרכה אליו.

בתי קפה סמוכים נידבו מפות שולחן שהורטבו במים ושימשו אותנו ככסות שחצצה בינינו ובין מה שנותר מלוחות פלדה שהפכו מאוטובוס לגרוטאות מעשנות.

ומתוך כל התופת הזו אני אומרת לכם כי אם בתפריט הקרָמה שלכם מופיעה מנה ששמה 'פצצה באוטובוס', כדאי שתבקשו להזמין אותה בישראל ולא בשום מקום אחר, מפני שהישראלים מתורגלים בגועל נפש הזה, כמו שאנשים צריכים להיות מתורגלים בגועל נפש שכזה, מה שאומר שתוך שניות מן הרגע בו גג האוטובוס הפך לעפיפון, שמענו יללות של סירנות שהגיעו בזו אחר זו ופרקו לוחמי אש, יחד עם פרמדיקים ואנשי זיהוי גופות שמכונים זק"א (זיהוי קורבנות אסון) שהם חבורה של מתנדבים דתיים שציציות טליתותיהם ופאותיהם התנופפו ברוח, שהתרוצצו סביב האוטובוס המפויח, ובחרדת קודש אספו פיסות עור שנתלשו, ציפורניים שנגזרו, עצמות שנעקרו, גפיים שנכרתו, מוחות שנשפכו וכל רקמה אנושית אחרת שהייתה אמורה להגיע לקבורה מכובדת, תחת אשר להיות מושלכת ברחוב.

ותוך כדי צְפִייה בהם היה נדמה לי שאני רואה את יאנה זוחלת לצדם ואוספת חלקי גופות גם היא, וחשבתי לעצמי (ואתם תסלחו לי) על עופות דורסים, כמו נשרים, שעושים עבודת קודש

אף הם, בדרכם שלהם, בניקור וניקוי גוויות, ובדיוק כשהתחלתי להתבייש בגלל ההשוואה הזו, נחתה עלי יד החלטית ופרמדיק הורה לי בעברית לעלות על אלונקה מתנייעת.

"Oh, I 'm fine", אמרתי.

"Oh, No, you are not", אמר הפרמדיק.

כך קרה ששלושתנו הגענו אל אותה מחלקה באותו בית חולים כשאנחנו סובלות משאיפת עשן, כמו גם מכוויות קלות בפנים שזכו בקרם אלווורה, וקצת פחות קלות בכפות הידיים שנחבשו, ומכיוון ששיער ראשיהן של ענת ויאנה נראה חרוך, הנחתי כי גם שלי הוא כזה.

סטז'ר צעיר תקע בי זריקה נגד טטנוס וחיפש סימני חריכה על שפתי.

"גם שערות נחירי האף שלך תקינות", דיווח בשמחה לאחר שהאיר אל תוכי בפנס.

"אין לי שערות בנחיריים", אמרתי.

"מזלך שהן תקינות", צחק הסטז'ר. "אילו היו חרוכות היינו צריכים לתת לך תרופות למניעת בצקות בריאות".

"אין לי שערות בנחיריים", התעקשתי. "אני אישה".

"גם לנשים יש שערות בנחיריים", הבטיח הסטז'ר והושיט לי מראה שהוכיחה כי נחרכו לי גם הריסים והגבות.

"סטז'ר צעיר", אמרתי לו. "אם כך אתה מתכוון להמשיך, תשכח שתהיינה לך פציינטיות".

"אנחנו יוצאות לטייל", הודיעה ענת לרופא הבכיר.

"לטייל זה בריא", אמר הרופא. "אבל אל תעזבו את שטח בית החולים".

"נראה לך? צחקה ענת. "עם החלוק הזה והפתח מאחור?"

"אני מתכוון אליה", אמר הרופא והצביע על יאנה, מה שרמז שהוא קיבל ממנה שערות לבנות בדרך להחלפת הבגדים הגותיים בחלוק של בית החולים.

"השארנו את המכונית באמצע הכביש", זכרה יאנה כשירדנו במעלית.

"שלא תהיינה לך דאגות בלב", אמרה ענת כשחצינו את אולם האורחים. "בישראל לא גונבים את הלוחיות".

"מצחיק מאוד", אמרתי. "גם התיקים שלנו שם וגם הדרכונים והכסף".

"הם כבר לא שם", אמרה ענת. "הם תיכף כאן".

וככה כמו שהיא אמרה את זה, צץ מולנו איש גבוה במשקפי שמש כהים ובחליפת בד קלילה שלא הצליחה להסתיר את נרתיק אקדח הכתף שחגר וחיך אל ענת.

"דרישת שלום מאבא", אמר והניח לפנינו את שלושת התיקים ואת שקית גרגרי החומוס.

"אבא חמוד", אמרה ענת. "תגיד לו שאני אוהבת אותו".

"עוד היום", הבטיח הדברן ומסר לה את מפתחות המכונית. "חניון מינוס 1 ירוק - שורה 27".

"טכנאי רדיו" ? אמרה יאנה כשהאיש הלך. "טכנאי רדיו בתחת שלי" !

"ככה זה איתי", אמרה ענת בנימה מתנצלת. "אם הצד השני ידע שאני בְּתוֹ של... לא 'טכנאי רדיו' - זה יסתיים בחטיפה או בשני מאבטחים, ואז ביי ביי לאירופה וביי ביי לטיוולים וביי ביי לענת הבשלנית".

"יש משהו שאני רוצה להבין", אמרה יאנה. "הרי רק עכשיו קיבלת את התיק".

"נכון", אמרה ענת.

"ורק עכשיו הוצאת מתוכו את הסולארי". אמרה יאנה.

"נכון", אמרה ענת.

"זה אומר שהוא נשאר במכונית", קבעה יאנה.

"כל הכבוד דוקטור ווטסון", אמרה ענת.

"אז איך לעזאזל ידעת שהתיקים בדרך" ? רצתה יאנה להבין.

"אלמנטרי", אמרה ענת וצחקה. "יונות דואר. תודי שלא חשבת על זה".

"יונות דואר... ?"

"לא ראית אותן מתעופפות במחלקה" ? צחקה ענת.

"אמרתי לך שהיא שתולה", אמרה יאנה ודברה אלי.

פרק מספר 97

"מה קרה לפנים שלכן" ? שאל אגריפס ה – 23 כשאספנו את בּוֹנוֹ ואותו משדה התעופה.

"קפץ עלינו אוטובוס", אמרתי.

"אלוהים שישמור", אמר בּוֹנוֹ האתיאיסט. "הייתן באוטובוס שנשרף" ?

"אלוהים לא שמר והוא לא נשרף", אמרה ענת. "הוא פּוֹצֵץ".

"הייתן עם כל האנשים שמתו" ? התפלץ בּוֹנוֹ.

"גם עם הילדים", אמרה ענת. "והם לא מתו - הם נרצחו".

"את לא צריכה לכעוס" אמר בּוֹנוֹ. "אני רק מצטט את ה - BBC".

"כן" ? התגרתה בו ענת. "ב – BBC אמרו שהפיכת הרכוש הפרטי לרכוש ציבורי הוא מעשה איוולט שרק קומוניסטים מטומטמים יכולים להגות".

"ריאקציונרים", אמר בּוֹנוֹ. "צריך לירות בהם".

"לאן אתן לוקחות אותנו" ? שאל אגריפס ה – 23.

"אל הבית של סבא וסבתא שלי", אמרה ענת. "הוא בעכו ואתם תישנו במרפסת".

"במרפסת...?" התכווץ בונו וקיבל צורה של ארמדילו.

"בונו", אמרתי. "רק תגיד מילה ואני מתחלפת איתך".

"גם אני", אמרה יאנה.

"וגם אני", אמרה ענת. "המרפסת של סבא וסבתא שלי היא המקום הכי-הכי בעכו כולה".

"סְפִיּוֹרִינָה ענת", אמר אגריפס ה-23. "ידעתי שבשמיים צדקו ואתן תהיינה 'האחיות המברכות' שלי, אבל היי...", אמר ונעץ עיניים בתליון שעל צווארי: "חשבתי שאת קתולית".

"זה לפי תקופות אצלה", הסבירה לו יאנה.

"אלה כמו אלה עובדי אלילים", פסק בונו.

כך קרה שתולעת ספרים קומוניסטית שיצא לי להכיר, ונסיך חשמונאי כפי שהבנתי בהמשך, זכו בפנורמה הכי שווה על חוף ים שאניותיו של נפוליון בונפרטה נאלצו לסגת ממנו כשזנבותיהן בין מפרשיהן, לאחר שפגזי תותחיהן התנפצו על חומותיו או משהו כזה.

כך גם קרה שלמחרת היום מצאנו את עצמנו בג'יפ אחד עם הקומוניסט והנסיך, נוסעות אל מקום ששמו 'יער בן שמן' וְאֵל תשעה בורות חצובים בסלעי גיר שהם, בעצם, בית קברות קטן בשם 'קברות המכבים החשמונאים', עליהם כבר סיפרתי לכם כאשר יאנה אמרה לאגריפס ה-23, כי אם הוא ממש רוצה להיות בסדר עם 'מי שצריך', כדאי שיפתח את מסעו אל 'ארץ הרוחות' בַּמָּקוֹם בוֹ סבא רבא של יוספוס (אותו יוספוס שבגד בחבריו במערה שביודפת) הרג קצין יווני בשם 'אפלוס' בגלל מתכון לצלי בשר. ההוא שכבר 70 דורות עובר במשפחת פלאוויוס מבלי שמישהו מהם העלה בדעתו להעמידו על כיריים וממילא לא טעם ממנו.

שם, ביער ההוא, בין אורנים וברושים, מצאנו גושי אבן כבירים שהיו נטויים מעל בורות פעורים בסלע, עליהם הדלקנו נרות לעילוי נשמת קרובי משפחתו של אגריפס ה-23, אשר שָׁלַט ארעי בישר כי שמם בישראל היה 'המכבים החשמונאים', מה שאומר כי סבא רבא של יוספוס היה מתתיהו החשמונאי, מה שגם אומר שהחמצתי תואר של נסיכה.

בוֹנוֹ הקומוניסט, שגזל ממני את הכתר והיה מומחה לכתבים עתיקים ומשבית שמחות במשרה מלאה, התייצב על אבן גבוהה, כמנהג הַנְּפִוִּלְיוֹנְצִ'יקים, והודיע כי הבורות הללו אינם קברות המכבים החשמונאים.

"אלה קברים מהתקופה הביזנטית", בישר בונו. "אולי של יהודים אבל בוודאי לא של המלכים החשמונאים".

"ואת זה אתה יודע מכיוון ש...?" ניסיתי לאתגר אותו.

"ואת זה אני יודע", אמר בונו. "מפני שספר עתיק ששמו 'ספר חשמונאים', מתאר מקום קבורה מפואר שניצבות בו שבע פירמידות ותבליטי אניות וכלי נשק. (בונו שאף אוויר) האם מישהו רואה פה שבע פירמידות? האם מישהו רואה פה תבליטי אניות וכלי נשק?"

"הוא להיות צודק", שמעתי קול מוכר וכשהסתובבתי ראיתי את הצלם הרוסי שאמר: "אני לצלם עוד קברים מכבים חשמונאים גם שם", דיווח והצביע אל עבר הצפון.

"גם אם נלך לשם נמצא קברים ביזנטיים וקבר של מנהיג ערבי שקראו לו 'שיך ערבוואי', אמר בונו. "אין היום ולו ארכיאולוג אחד שידע בוודאות היכן קבורים המלכים החשמונאים".

"אבל להיות שם כתוב 'מתתיהו כהן גדול'", התעקש הרוסי.

"אני מזמין אותך לכתוב שם גם אלביס פרסלי", אמר בונו. "אלא שזה לא יהפוך את זה לפחות ביזנטי".

"אל תקשיב להם", אמרה יאנה לאגריפס ה – 23. "מה שחשוב הוא ש - 'הדומה מעורר את הדומה לו' מפני שככה זה בעולם הכישוף".

"אז מה עושים עכשיו" ? רצה לדעת האל אפולו.

"עכשיו תאמר את התפילה שענת תרגמה עבורך", אמרה יאנה. "ואנחנו נגיד אחריך אמן".

כך קרה שאגריפס ה – 23 התעטף בטלית שענת שאלה מסבא שלה, ואמר תפילה ששמה 'קדיש' שצאצאי היהודים אומרים לעילוי נשמות הוריהם, שזו תפילה שענת רשמה עבורו באותיות לטיניות שהיו זהות בהיגוי למילים המקוריות בשפה הארמית, שהפכה לשפת הכשפים המאגית עבור ענת.

אחר כך כמנהג היהודים הנחנו אבנים קטנטנות על גושי האבן הגדולים, וחזרנו אל הג'יפ בדרך שונה מזו שבאנו בה, תוך כדי יציקת מים על כפות ידינו בדרכנו אל מגרש החנייה.

בונו הקומוניסט, שמצא ברוסי בן שיח כלבבו, דיבר אליו ואמר לו כי אילו היו קבורים כאן המכבים החשמונאים, ואילו היו מתעוררים וקמים מקברותיהם, אין ספק בליבו כי נוסף על הקצין היווני שהרגו, ההוא שטימא את הקודש עם חזיר שחוט, הם היו הורגים גם אותו, את בונו, וגם את אגריפס ה – 23, ולא רק את היווני.

"למה מדבר ככה" ? שאל הרוסי.

"מכיוון שאנחנו הומואים", הסביר בונו ואף לא אחת מאיתנו התווכחה איתו.

פרק מספר 98

"לפני שאתה שוב נעלם לי", אמרתי לצלם הרוסי. "מה השם שלך ? איך קוראים לך" ?

"אילייה", אמר הרוסי והושיט לי כרטיס ביקור. "אני אילייה. אני להגיד לך נוסע איטליה", הזכיר לי את פגישתנו בקורפו.

"נכון", אמרתי. "זה אחרי אתה הולך לצלם קבר Greek Orthodox", התחלתי לדבר ולהישמע כמוהו.

"אני לפגוש באיטליה אישה משוגעת זורקת עלי אוכל במסעדה", סיפר אילייה. "אומרת אני מהחיים שלה של פעם...לא מהחיים שלה של עכשיו...אומרת אני הייתי קצין נאצי הורג בעל שלה...אישה משוגעת...איך אני הורג בעל שלה ? איך אני הייתי קצין נאצי ? אני צבא אדום...אנחנו לזיין גרמניה...!"

"היכן פגשת אותה" ? הסתקרנתי.

"ב – 'ריזיירה די סאן סאבה' (Risiera di San Sabba)", אמר אילייה. "זה מקום להרוג יהודים באיטליה".

"באיטליה ? להרוג יהודים ? אתה בטוח ?"

"בטח בטוח. בטח באיטליה. ב – טריאסטה. יש תמונות. הנה תמונות", אמר אילייה וגולל את מסך הניקון.

"הנה כאן להרוג יהודים באיטליה", אמר כשעצר בתצלום של בניין בעל ארובה שהיה בנוי מלבנים אדומות. "הם להרוג יהודים במקלות וגם ברובים וגם בגזים של אוטו".

"במקלות ?"

"כן בטח במקלות", אמר אילייה. "נותן בום בראש".

"חשבת שאתה מצלם רק בתי קברות", אמרתי.

"זה בית קברות גברת אנטוניה", אמר אילייה. "מאה אחוז בית קברות".

פרק מספר 99

יאנה אמרה שלסלעים ולטבעות יש מוצא משותף ושניהם אוצרים בתוכם את ההיסטוריה של האירועים שחוו. היא אמרה שאם נוגעים בסלע ומחכים מספיק זמן, אפשר לשמוע את הקולות של האנשים שהתרוצצו סביבו לפני אלפיים שנה. אפשר גם לחוש ברגשותיהם.

"כמה זמן ? שאל בונו.

"כמה זמן מה ? שאלה יאנה.

"כמה זמן צריכים לחכות עד ששומעים קולות ? שאל בונו בנימה שהיה קשה לטעות בה.

"כמה שצריך", אמרה יאנה שהחליטה להתעלם מן הנימה. "מספיק זמן".

"אם תחכי מספיק זמן", אמר בונו. "גם באגט יהפוך ליהלום".

"אם תחכה מספיק זמן", ענתה יאנה. "גם תינוק מתוק יהפוך לקומוניסט מריר".

"אל תתווכח עם 'האחות המברכת' שלי", ביקש אגריפס ה – 23 שרצה להסיר את הקללה. "אם היא אומרת שסלעים לא שוכחים – אתה צריך לומר אמן".

"אין לה שום הוכחות", התעקש בונו שהאמת המדעית הייתה חשובה עבורו יותר מחיי בן זוגו.

"סלעים לא שוכחים", התעקשה יאנה שאהבה ללכת על הקצה. "סלעים הם הפילים של הטבע".

"בבקשה", אמר בונו והצביע על סלע סדוק בפתחה של מערת המורדים ביודפת. "אני מזמין אותך לדובב אותו".

כל זה קרה בבוקרו של יום סתווי בו ניצבנו בפתחה של מערת המורדים ביודפת, לבושות כ – 'אחיות הגורל', בהן ענת הייתה האחות **קלותו** בטוניקת טורקיז רומאית שהתקנאתי בה, אני הייתי האחות **לאקסיס** בטוניקה לבנה, ואילו יאנה, שהייתה **מוֹרְטָה**, שמרה לעצמה את

הטוניקה הירוקה שלדעתי הייתה צריכה להיות כתומה. אגריפס ה – 23 לבש טוגה של לוחם יוני ונעל סנדלי עור בעלי רצועות של שתי וערב.

בונו היה לבוש כאחד האדם ולא סטה ממנהגו להשבית שמחות כאשר אמר כי מאחר שידפת מחוררת, כמו פומפייה, בשפע של מערות, הרי כלל לא ברור כי המערה שאנו ניצבים בפתחה, היא-היא מערת ארבעים המורדים אשר בראשם עמד סבא רבא (אלפיים שנה לאחור) של אגריפס ה – 23, הלוא הוא יוספוס פלאוויוס הבוגד, ואתם כבר מבינים שמכאן ואילך הוחלפו מהלומות בין המאגיה לבין המדע, שהובילו את המאגיה לומר כי **'הדומה מעורר את הדומה לו'** וכי למערות יש זיכרונות שהן משתפות זו עם זו.

"האם שמעתי אותך אומרת שלמערות יש זיכרונות? תהה בונו.

"נכון", אמרה יאנה. "גם לסלעים".

כך התגלגלו להם הדברים אל הרגע בו בונו אמר: "בבקשה", והצביע על סלע סדוק בפתחה של מערת המורדים בידפת. "אני מזמין אותך לדובב אותו".

לכן גם קרה שיאנה הניחה את כפות ידיה על האבן וקצת לפני שכמעט נרדמנו משעמום, אמרה כי רוח הסלע דורשת שנוציא מתוכנו את בונו.

"הרוח רוצה שתלך מכאן", אמרה יאנה.

"בונו", אמר אגריפס ה – 23 שהתאמן כל הלילה על בקשת הסליחה והמחילה מרוחות המערה ומן הנשמות הנבגדות ששכנו בה: "מדוע לא תקשיב לה ותרד לשבת בג'יפ"?

"מפני שהיא משוגעת על כל הראש וזה במקרה הטוב", אמר בונו. "במקרה הפחות טוב היא גם נוכלת".

"אילו היית יודע מה אירע במקום הזה", אמרה יאנה. "היית רץ לג'יפ".

"מה אירע במקום הזה? בונו רצה לדעת.

"הרבה יותר מכפי שתוכל לדמיין", אמרה יאנה. "אלא שהרוח מסרבת להניח לי לדבר כל עוד אתה כאן".

"Let it be", אמר בונו. "נראה אותה מסלקת אותי".

"היא לא לבד", אמרה יאנה. "יש כאן הרבה רוחות שרוצות שתלך".

"אם תסירי את ידיך מן הסלע", אמר בונו. "תוכלי לראות כיצד אני מתיישב עליו".

"בבקשה", אמרה יאנה וסרה מן הסלע. "רק אל תגיד שלא הזהרתי אותך".

"לא אגיד", אמר בונו ונשען על הסלע כדי לפגוש ענף חום שהזדקף מתוך עץ האלון שצמח בפתח המערה ובשבריר של הרף עין פגע בבונו ושב לפגוע בו.

"נחש צפע" ! צרחה ענת בעברית שכולנו הבנו את כוונתה. "חייבים לפנות אותו" !

כך גם קרה שמצאנו את עצמנו נושאים את בונו על כפיים אל מגרש החנייה, ודוהרים בג'יפ אל בית החולים בנהריה, שהיא עיר סמוכה לעכו, שם הצילו את חייו בעזרת השד יודע מה, בעוד כולנו ממתנינים למוצא פי הרופאים שהגיעו ובישרו כי לא נשקפת סכנה לקומוניסט הזעיר, שיצא מזה בשן ועין, מה שאומר: מעט כאבים ונפיחות קלה.

והתלבושות שזכו בתשואות ובהבזקי מצלמות אצל התיירים והטיילים בIODפת, התקבלו בהרמת גבה ומשיכת כתפיים בבית החולים בנהריה, שם ציפו לאיזשהו סטנדאפיסט שיקפוץ ויצרח: 'מתיחה', ואני מדברת איתכם על הטוניקות הרומאיות של הבנות ובגדי הלוחם היווני של אגריפס ה-23. מזל שאת ה – 'צבאן ריצאץ' השארנו בג'יפ.

"מדוע אתם לבושים ככה" ? הסתקרן הרופא.

"מפני שהדומה מעורר את ה....", יאנה התחילה להסביר כשנקטעה על ידי ענת שאמרה: "אנחנו מתאמנים לפסטיבל המחולות בכרמיאל".

"הוא היה בקיץ", אמר הרופא.

"יש מועד ב'", אמרה ענת והישירה מבט.

"לפעמים", אמר הרופא שהחליט לא לחקור במופלא ממנו: "הצפע מתבלבל מגודל הטרף שממילא לא יוכל לבלוע ולכן, אם הוא צפע חכם, הוא מזריק לאדם מעט מאוד ארס – אם בכלל".

"ואם הוא צפע טיפש" ? שאלתי.

"במקרה כזה" אמר הרופא. "הוא מזריק לו מנה כפולה".

"לבונו הוא הזריק מנה כפולה", אמרתי. "הוא זינק עליו פעמיים".

"ייתכן", אמר הרופא. "אבל גם ייתכן שבשתי הפעמים הוא ביצע את מה שאנחנו מכנים 'הכשה יבשה', נטולת ארס, שכל מטרתה להפחיד".

"בא לי להרביץ לו", אמרה יאנה שמיהרה להסביר: "לבונו, לא לנחש".

"בא לי לשמוע איך הוא יוצא מזה", אמרתי.

"אני מהמרת שהוא יאמר שזה היה צירוף מקרים", אמרה ענת.

"זה היה צירוף מקרים", אמר בונו, כשנכנסנו לבקרו, ודחף את אצבעו הכי קרוב אל האף של יאנה.

"בטח" ! אמרה יאנה.

"הוא היה יכול להכיש גם כל אחד מכם", אמר בונו והשיב חזרה את האצבע.

"נכון", אמרה יאנה. "כל כך חבל שהוא הכיש אותך דווקא".

"אז מדוע זה נשמע שאת לא באמת חושבת ככה" ? שאל בונו.

"ממתי אכפת לך מה אני חושבת" ? אמרה יאנה. "אני הרי משוגעת על כל הראש".

"את לא תשכנעי אותי שאלה היו הרוחות המחורבנות ש...".

"ששששש... ", לחשה יאנה בעיניים מפוחדות. "לא כדאי שהן תשמענה אותך מדבר ככה".

"ככה איך" ? לחש בונו ופער עיניים גם הוא.

"מילים כאלו... לא יפות... ", אמרה יאנה.

"מה כבר יכול לקרות לי" ? בונו רצה לדעת.

"יש שם עוד נחשים", אמרה יאנה. "לא היית רוצה שפתאום...".

בונו שאף המון אוויר והתרחק מיאנה. "סניורינה יאנה", אמר בונו: "אני מבטיח לך שאין שום קשר בין ה...ה...נחש הזה לבין הפנטזיות הפסיכוטיות שלך".

"בטח. שום קשר לנחש", אמרה יאנה. "אבל יש גם דברים אחרים שיכולים לקרות לך".

"אילו דברים" ? התנשף בונו.

"בפעם הבאה זה יכול להיות המזגן או הנברשת", אמרה יאנה. "או סתם איזה עמוד תאורה ברחוב וכולם יגידו שהברגים שלו היו חלודים ובום טרח על הראש שלך..."

"די כבר עם זה", התעצבן בונו.

"או שתרצה לבלום", אמרה יאנה. "אתה תסובב את ההגה ותסתכל בזוגית ותראה משאית שדוהרת לך ישר אל תוך הפרצוף, והרגל שלך תלחץ על הדוושה ו... 'סנטה מריה' ג'יזס קרייסט' - מישהו שכח למלא שמן ברקס - אוי אוי אוי...".

"סניורינה יאנה! צעק בונו. "או שתפסיקי עם זה או..."

"או מה" ? צחקה יאנה. "הרוחות לא מתרגשות מזה שאתה מומחה לכתבים עתיקים ולשפות שמיות".

"סניורינה יאנה! אמר בונו. "זו הפעם האחרונה בחיים שלי שאני משתף פעולה עם עובדי אלילים. ואת יודעת מה ? זה כבר עושה לי יותר טוב".

"אז מדוע זה נשמע שאתה לא באמת חושב ככה" ? אמרה יאנה.

פרק מספר 100

הלילה שירד על יודפת צינן את האוויר והדגיש את הירח המלא שבלעדיו אין לכם סיכוי להסיר קללות, ושוב היינו חמישה עם יואל שהיה הדייט של יאנה.

"קבעתי דייט", אמרה יאנה כשעזבנו את בית החולים בדמדומי הערב והשארנו שם את בוני להשגחה רפואית.

"איזה דייט...?" אמרתי והופתעתי על שזה מה שיצא לי מהפה.

"...דייט", אמרה יאנה. "דייט כמו פגישה עם גבר".

"לעזאזל איתך", אמרתי. "אני יודעת מה זה 'דייט' - אבל מה? מי? מתי? איך? איפה?"

"קוראים לו יואל", אמרה יאנה וקיבלה זוג אוזניים אדומות שגרמו לענת לצטט את המשורר ההוא שאמר: "היפה באמת – היא תמיד ביישנית".

"יאנה מותק", אמרתי ונישקתי אותה. "עכשיו אנחנו מתיישבות על הספסל הזה ולא קמות ממנו עד שאדע אילו מתנות הוא קיבל לבר המצווה שלו ומה היה שמו של המוהל שחתך לו".

זוכרים שסיפרתי לכם שהיה נדמה לי שראיתי את יאנה זוחלת לצד אנשי זק"א ואוספת חלקי גופות? ושזה קרה בדיוק כשקפצו לי לראש מחשבות על עופות דורסים שעושים עבודת קודש? התברר כי בתוך המוות ההוא נזרעו חיים חדשים, או, לפחות, קיבלו הזדמנות.

הדייט של יאנה נולד בברוקלין למשפחה ולקהילה שהיהודים מכנים 'חרדית' או 'חרדיות', ומתכוונים בזה לכך, שהן, המשפחות החרדיות והקהילות החרדיות, חוששות מן הצל של עצמן, ומשקשקות מיוחד מפני כל מה שנדמה להן שהוא דבר האלוהים, אשר, למען האמת, הוא דברו של הרבי ששליטתו בחסידיו עולה על שליטתו של גנרל חמישה כוכבים בצבאותיו, ודווקא איתו (עם הרבי) החליט יואל להתעמת כאשר בישר לו כי ראה את האור וכי יש בכוננתו לעלות אל ארץ הקודש ולהתגורר בה.

"אסור שתעלה", פסק הרב.

"וכי מדוע כבוד הרב", הקשה יואל על רבו.

"מכיוון", אמר הרב כשהוא נע לפניו ולאחור: "שמקרא קודש קובע כי: **הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוּ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם תַּעֲרִירֶנּוּ וְאִם תַּעֲוֹרְרוּ אֶת הָאֹהֲבָה עַד שֶׁתִּחַפְּצִי**".

"זה פסוק משיר השירים כבוד הרב", אמר יואל שהבין דבר או שניים בכתבי הקודש. "אלו מילות אהבה של גבר מאוהב".

"טפו" ירק הרב על מילות האהבה של הגבר המאוהב. "יש כאן סוד גדול שלפיו בורא עולם משביע את בני ישראל לבל יעלו מן הגלות".

"אבל לא זה מה שכתוב", אמר יואל.

"משום שזה סוד", הסביר הרב.

"היכן כאן הסוד כבוד הרב? איפה כתוב שאסור לעלות?" תהה יואל.

"וכי אינך רואה" ? נזף בו הרב. "הלוא בזה הרגע הראיתיך כיצד הקדוש ברוך הוא אוסר על עם ישראל לנטוש את הגלות".

"בפסוק הזה" ? שאל יואל בנימה ספקנית. "כבוד הרב משוכנע" ?

"בוודאי בפסוק הזה", אמר הרב. "בנות ירושלים המושבעות משולות לעם ישראל שגלה מאדמתו, ואילו הצבאים והאיילות הם משל לעונשי הַטָּרְף האכזריים שיוטלו על מפרי השבועה ועל מי שיעזו לשבור את הגלות ולשוב אל מולדתם".

"עד מתי" ? שאל יואל.

עד מתי מה" ? חקר הרב.

"עד מתי נשב בגלות" ? היה חשוב ליואל לדעת.

"כמו שכתוב", השיב הרב: "**עַד שְׁתַּחֲפֹץ** שהוא המועד הנכון".

"ומתי יגיע ה - **עַד שְׁתַּחֲפֹץ** הזה" ? הקשה יואל.

"אההההה", אמר הרב. "את זה אין איש יודע".

"אוי רַבְּנֵינוּ רַבְּנֵינוּ (אוי רבי רבי)", נאנח יואל. "אם כך הרי לך 'צוֹ טַיִטְשֵׁן און פארבעסערט' (באידיש: מפורש מוסבר ומשופר) אני נוסע אל ארץ הקודש".

פרק מספר 101

יש פעמים בהם הגורל מערב את אירועי העתיד באמצעות כדורי בינגו, ויש פעמים בהם הוא מניח להם להתגלגל מאליהם. בשני המקרים – התוצאה אינה זהה למספרים שמופיעים בכרטיסי הלוטו שקיבלתם.

כך קרה לאברך יואל שנסע אל ארץ הקודש מתוך כוונה להצטרף אל מתנדבי זק"א אשר יחד איתם ליקט רקמות אנושיות מאדמת מְכוֹרְתוֹ עד אשר - בינגו: החליף מספרי טלפון עם גותית יפה שזחלה לצידו והכול התהפך.

כך קרה גם לגותית היפה שתכננה לעלות אל יודפת בבוקרו של יום, להסיר את הקללה מעל אגריפס ה - 23, לרדת מהמערה בצהריים ולבשר לנו על אודות הדייט שקבעה, אלא שהכדורים התגלגלו והכול השתבש בגלל בונו והנחש, שבטח גם לו היו תכניות אחרות עבור ליל ירח מלא שלא יחזור אלא בעוד חודש.

אשר על כן היינו חמישה שחזרנו אל יודפת, שְׁצַפְתָּה באדישות בשלוש נשים רועדות מקור תחת טוניקות רומאיות דקיקות, ובשני גברים שהגבוה ביניהם היה לוחם יווני חצי קפוא, שצעד לצד אברך שפאותיו, שהגיעו לכתפיו, נעו בלכתו והיה לבוש כמנהג החרדים בברוקלין - מה שאומר שהיה לו חמים ונעים.

מערות יודפת צופנות זיכרונות על אודות הטבח והשחיטה שהרומאים ביצעו בגברים יהודיים, בנשים יהודיות ובתינוקות יהודיים שטרם נגמלו מחלב אימותיהם, אך הן צופנות גם קרציות שמחוללות מחלה ששמה 'קדחת המערות', שעל-מנת להישמר מפניהן ומפניה נמנעו מכניסה אל מערת המורדים, וניהלנו את טקס ביטול הקללה מעל משטח האבן שזכה בפיו בכינוי: 'הסלע של בונו'.

ענת זמרה בעברית:

.....אין כאן קללות,

אין כאן חרמות,

אין כאן נידויים,

אין כאן נזיפות,

אין כאן גזרות רעות ואין כאן עין הרע.

אין כאן כישופים,

אין כאן חלומות רעים,

אין כאן פתחון פה לרעה,

אין כאן מחשבות זרות והרהורים רעים.

אין כאן עין הרע של אוהבים או שונאים.

יהיו כולם בטלים ומבוטלים וחשובים כחרס הנשבר....

כאן היא סימנה ליאנה שניפצה כד חרס על הסלע של בונו (שזו פעולה מאגית שהחליפה את גזירת הסרט השחור שדימה, בזמנו, את הקללה שהצטמצמה והלכה עד שנעלמה כליל) אשר על כן מיהרנו להתיר את כדורי העופרת שהפכו לנוזל שענת יצקה אל תוך קערת חרס שופעת מים שאחזתי מעל ראשו של אגריפס ה – 23, שישב על הנקודה בסלע אליה נצמד אהובו כאשר סולק על ידי הצפע, שייתכן כי עתה הצטנף לו מבוהל מצליל הפסססססססס העשן הלבן שהותירו פיסות העופרת שנאספו בידי ענת ונמסרו לאגריפס ה – 23 על מנת שיניח תחת כרית השינה, ולאחר שינום עליהן שלושה לילות, ינפצו בפטיש ויקברו בצדי פרשת דרכים, לצד צפון, יחד עם קערת החרס של המים אותם שפכנו אל תוך המערה. אחר כך הדממה חזרה לשכון על יודפת עד שיאנה הודיעה כי היא ויואל נשארים על ההר.

"אנחנו נשארים על ההר", הודיעה יאנה כאשר פנינו לשוב אל הג'יפ, ואני חשבתי לעצמי שהכי הייתי רוצה זה להיות עכשיו בתוך הראש של האברך האורתודוקסי מברוקלין, ולראות את הרישומים שהותירו בו השעות האחרונות בהן השתתף בטקס מאגי שכיבה בו מכשפה יונויה שהוא מאוהב בה, שהסירה קללה מעל גבר רומאי ששמו אגריפס ה – 23, שאין דרך אחרת לכנות את העדפותיו המיניות מלבד משכב זכר, וכל אלה לאחר שכבר מצא את עצמו דחוס בג'יפ אחד בחברת שלוש נשים בלבוש קליל ואיש בחצאית, שהיו, כל אחת ואחד, על-פי דרכה או דרכו, כך או אחרת, מי יותר ומי פחות – בני ובנות השבט שלו, מה שאומר שהחברים של פרדריק היו מסיעים את הג'יפ הזה, על חמשת יושביו, היישר אל אושוויץ. אלו היו המחשבות שבאו לי לראש. כזו אני. תתלו אותי.

פרק מספר 102

עכשיו אני רוצה לומר משהו על סִבְתָּה של ענת ועל חלוקת קשב ועל איך נשים מדברות, אבל כדי שתיכנסו לזה ברגל ימין, אני חייבת להתחיל ביודפת שממנה ירדנו בג'יפ שענת נהגה בו, בעוד אגריפס ה – 23 מתכרבל מנומנם מאחור, ואילו המחשבות שלי נדדו אל יאנה ויואל שנשארו על ההר, ותהיתי אם ביום שלמחרת, כאשר יחזרו, אראה בעיניהם את אותו משהו שאין לי שם עבורו, שכבר סיפרתי לכם עליו, אתם יודעים, שהוא שנמצא במבטיהם של אנשים שהחליפו ביניהם (ואתם תסלחו לי) נוזלים, או, לפחות, טעמו והריחו אותם (ושוב סליחה אבל זה מה שעושים – לא ככה?).

ים שחור ומקציף נהם לשמאלנו כשנסענו לאורכה של הטיילת בעכו, אליה הגענו מיודפת תוך פחות משעה, שהרי המרחקים במדינה הזו, בין לבין, קצרים, אפילו מאוד קצרים, ותוכלו לחצות את כולה ביום אחד - מן החרמון שבצפון עד אילת שבדרום.

היא כה זעירה עד ששָׁמָּה לא נכנס אל תוך הנקודה שהוקצתה לה בגלובוס, ומספר תושביה, כמו גם שטחה, ביחס לשאר העולם, דורש המון אפסים לפני הפסיק או הנקודה, כדי לבטא את ערכו, ואף על פי כן, בכל רגע ורגע, יש איזשהו מישהו, שמרכיב איזושהי פצצה, שמיועדת להתפוצץ באוטובוס כלשהו שייסע ברחובותיה.

כך גם ברגע זה ממש וגם בזה שיבוא אחריו, מפני שהאנושות לא מסתדרת עם קיומם של האנשים שהעניקו לה את החוקים שלאורם היא חיה, שעד לא מכבר היו בסכנת הכחדה, האנשים והחוקים גם יחד, וזה לא שהיא (האנושות) יצאה אז מגדרה כדי לגונן עליהם או להכניסם לרשימת המועמדים לשימור.

מלווה במחשבות הללו צללתי אל תוך השינה, וכשהתעוררתי בצהרי היום ראיתי את ענת ויאנה ישנות לצידי, ואילו את יואל ואת אגריפס ה - 23 מצאתי במרפסת, שניהם נוחרים.

סבתה של ענת, שעד לרגע זה לא הכנסתיה לסיפור, ועד לרגע ההוא לא זכרתי את שמה והתביישתי לשאול, הייתה במטבח ושטפה את גרגרי החומוס שקנינו בשוק לוינסקי, מהם, כך אמרה, תכין כדורי פלאפל.

לא זכרתי את שמה משום שכך קורה לי תמיד בהיכרויות של השקות ידיים בהן אני ממלמלת "אנטוניה", ואיכשהו מפספסת את ההמהום של הצד שמנגד שבטח אמר "סרגיי" או "אליזבת" או השד יודע מה אמר, אבל הרגע ההוא חלף הלך לו ולא יחזור עוד, אלא בחברת מבוכה שלי: "אני ממש מתנצלת על שברח לי השם שלך...".

"רות" אמרה סבתה של ענת מבלי ששאלתי. "נדמה לי שכחתי לומר לכן כשהגעתי. כל כך מתאים לי".

ואני ידעתי שהיא לא שכחה וחשבתי לעצמי שאולי בדרישות המשרה של מי שמתחרה על הג'וב של 'לא טכנאי רדיו', רשום: 'התבגר אצל אימא שחסכה ממנו רגשות אשמה'.

"רואה" ? אמרה רות. "נתחיל ונטחן כוסברה טרייה".

"כמה על כמה" ? שאלתי.

"אני אלמד אותך להכין פלאפל", אמרה רות: "ואת תספרי לי על הסרטון שרץ עכשיו ב - YouTube שרואים בו את הנכדה שלי מנהלת סקרמנט בברלין".

"רואים גם אותי", אמרתי.

"כל כך מתאים לה טורקיז", נאנחה סבתה של ענת בעיניים מצועפות.

גם על זה היה לי מה לומר, אבל שמעתי את עצמי אומרת כי לשם כך נצטרך לחזור אל הגטו היהודי ברומא משום ששם הכל התחיל.

"אני מכניסה לבלנדר צרור גדול של כוסברה", הסבירה רות. "אבל רק כזו שקונים בשוק, את יודעת, עם הריח האמיתי. לא כמו המהונדסת שבמרכולים שיש לה ריח של כלום".

"זה הכול בגלל יאנה", הלשנתי. "בגלל שאמרה שהגטו הפך לקרנבל של אוכל אחרי שנרצחו בו יהודים ושמגבש אצלה רעיון על מה צריך לעשות".

"אבל צריך לשטוף אותה היטב", קבעה רות. "בגלל גרגרי האדמה שיש בה".

"אחר כך היא קנתה תכשיטים נאציים", המשכתי לחשוף את פרצופה של חברתי מילדות. "והיה לה קטע מפחיד עם נוכל טקסני שתכנן לחטוף אותה ולדרוש כופר".

"וכמובן גם שלושה בצלים קטנים", אמרה רות. "שהרי הם אלה שמעניקים לפלאפל טעם וגם לחות".

"רק שמכל זה יצא שהחלפתי טלפונים עם נאצית יונוייה שהייתה הבוסית שלי", אמרתי. "ואז נפל עלינו גולם ששמו היה זיגפריד שממנו התגלגלנו אל האנשים האלה שאת רואה בסרטון".

"ושש שיני שום", אמרה רות. "רצוי שום איטלקי או ספרדי. תשמעי ממני: האנשים האלה אלופים בטיפוח שום".

"אבל עוד קודם לכן", אמרתי. "לא סיפרתי לך על אל יונוי הומו בשם אגריפס ה – 23 שיש עליו קללה ששלושתנו החלטנו להסיר אותה ממנו. הוא ישן עכשיו במרפסת שלך".

"צריך גם שלוש כפות של כוסברה יבשה", אמרה רות. "ככה בשביל לאזן בין הנוזלים ובין המוצקים וגם בשביל הטעם".

"כך קרה שמצאתי את עצמי ב'פיאצה דל קמפידוליו'", אמרתי. "מְקַנְאָה בנכדה שלך שלבשה טורקיז והטילה כדורוני עופרת לוחטים אל תוך קערה שהתיזה מים על ראשו של אגריפס ה – 23".

ועכשיו כפית מלח", אמר רות. "וגם כפית כמון יחד עם כף של אבקת מרק עוף, ואל תקשיבי לכל מה שהפלצנים אומרים לך על אבקות מרק ומתייחסים אליהן כאילו היו משהו שהחתול הרים ברחוב. יש לנו בישראל יופי של אבקות מרק שגם הפלצנים עצמם משתמשים בהן כשאף אחד לא רואה".

"משם טסנו לברלין", אמרתי. "והתארחנו אצל המתים המהלכים שנדלקו על הכישופים של הנכדה שלך ורצו גם הם".

"עכשיו אני עוצרת את הבלנדר", אמרה רות. "מוסיפה רבע קילו גרגרי חומוס ספרדי שלגמו מים כל הלילה ומפעילה. אצלי, רק גרגרים ספרדיים. אפילו שכולם כותבים שפלאפל מכינים מזן ששמו הדס".

"היית צריכה לראות את הלובי שלהם... אלוהים ישמור", אמרתי. "עשו שם כבוד גדול להיטלר".

"כי ככה זה ברשת....", אמרה רות. "אם מישהו כותב שנוצות של יענים מרפאות פסוריאזיס, תיכף יצוץ מישהו אחר שיוסיף ויכתוב: 'ולא סתם יענים אלא רק בעלי טוסיק שחור'".

"דבר הוביל אל דבר", אמרתי. "ומה שראית בסרטון זו הנכדה שלך מאכילה את המתים המהלכים בעוגיות כוכבים של הטלאי הצהוב".

"נו טוב", נכנעה רות. "בלי חומר מתווך זה לא ילך ויישאר במרקם של חול, ואילו אנחנו רוצות אותו במרקם של בוצ' ולכן..."

"אז מה שאני שואלת את עצמי", אמרתי. "הוא האם המנהיג שלהם, שקראו לו פרדריק, התאבד בגלל אגו פצוע, או שהחברים שלו תלו אותו מכיוון שפישל".

"והתשובה היא קמח חומוס", צהלה סבתא של ענת. "לא קמח עם גלוטן שסופח שמן... ואת יודעת מה?"

"אני חושבת שזה היה האגו", אמרתי. "בסופו של דבר זה תמיד האגו".

"הוא גם טעים יותר מקמח חיטה", אמרה רות. "ועכשיו הכול הולך להתאשפז איזה שש שעות במקרר כדי שבערב נכדרר מזה כדורוני פלאפל ונטגן בשמן עמוק".

"אפילו שיאנה חושדת בחברים שלו", אמרתי.

"נשמע לי כמו בלגאן רציני", אמרה רות ורוקנה את הבלנדר אל תוך קערה.

"נשמע לך כמו מה?" לא הבנתי.

"בלגאן! בלגאן! הסבירה רות וכך למדתי מילת סלנג ישראלית בעלת שורשים סלאביים שבאה לתאר כאוס של תוהו ובוהו, כמו גם מהומה שערורייתית שהישראלים מייחסים לה דרגות חומרה שונות בעזרת המילים סְמִטוּחָה וְקֶרְחָה.

(היום אני יודעת שענת תרגמה Big Mess למילה בלגאן).

בערב אכלנו כדורי פלאפל טבולים בחומוס ושמענו את אגריפס ה-23 אומר שבזנו לא עונה לטלפון, אבל מכיוון שאף לא אחת מאיתנו נתקפה געגועים, לא הגבנו והעדפנו לעסוק בענייני קטניות, בעוד יואל וסבא של ענת שקעו במשחק השח-מט.

כדורי הפלאפל של רות, טבולים בחומוס, התבררו כמעדן מנצח, בעיקר עבור אלה מאיתנו שהאמינו כי בחירה מושכלת של פינת ישיבה במרפסת הפתוחה, בתוספת רוח ים מלוחה והמיית גלים, ירחיקו מהם חשד לאכילתם.

"החומוס הכי טוב נמצא ביפו", אמרה רות. "פעם יצא לי להיות שם בחברת מכשפה שהכירה לי את המקום ההוא שנמצא קצת מעל המזח, ברחוב ממש צר שְמִשְׁנִי עבריו נטועים בתים עתיקים עם קירות מאבן וגגות של רעפים אדומים".

"סבתא...?" אמרה ענת. "מכשפה...?"

"ולאן שרק מסתכלים רואים את הים", אמרה רות. "ויש שם חומוס אמיתי עם גרגרים שהגיעו ישר מהאש, שמתובל בחריף ששוחה במיץ לימון שמלאכים הכינו בלילה ושהפיתות שלו נפלו הרגע מהטבון של המאפייה".

"סבתא שלי משוררת", אמרה ענת. "אבל סבתא? מכשפה...!?"

"ומסתובבים שם כל מיני הייטקיסטים עם עגיל בלשון", המשיכה רות. "יחד עם פלצנים שמתנשקים ואומרים 'כמה טוב לראות אתכם', וְשְׂמֹקִים שאומרים רק 'וביי, ואפילו סתם

מוזרים שלא אומרים כלום ורק משקיפים על קצה הסמטה כאילו שקבעו עם מישהו שתיכף צריך להגיע".

"היא מתכוונת ל – 'עלי קרוואן'", אמרה ענת שהתייאשה מעניין המכשפה. "קוראים לו גם אבו חסן".

פרק מספר 103

ואסיליס סיפר לי פעם על תוכנה שיודעת לחשב את הכדאיות שבהקמת עסקים כמו, לדוגמה, הקמה של מסעדה ספציפית במקום ספציפי, שכל שצריך הוא להזין אל תוכנה (אל התוכנה) נתונים ספציפיים שהמוח האנושי לא מסוגל לשקלל לכלל תשובה פשוטה שעונה על השאלה: כדאי או לא כדאי להקים את המסעדה הזו?

ואסיליס אמר שזו תוכנה טובה ורעה בעת ובעונה אחת, מכיוון שקיים נתון ייחודי שהיא אינה מסוגלת להביא בחשבון והוא: 'רכיב המזל'.

"יש עסקים שכל הנתונים לטובתם והם נכשלים", אמר ואסיליס. "יש עסקים שכל הנתונים לרעתם והם מצליחים! למה? מפני שלראשונים לא היה מזל ואילו לאחרונים היה".

מפלי המזל שפורטונה הרעיפה על המסעדה של אבו חסן היו בחזקת צונאמי, מכיוון שכל שאר הנתונים שיחקו נגדה, ואני מדברת איתכם על מקום בגודלו של חדר מגורים שמכיל שישה שולחנות זעירים ועוד שלושה פצפונים מחוצה לו, שנמצא בפינה שכוחת אל, בסופו של מדרון נטול חנייה, שתור גדול בצורת טור ארוך של סועדים רעבים (שגם אנחנו דשדשנו בו), השתרך הרחק מפתחו, סמוך לחומת בטון אליה דהרנו ועליה גהרנו נוטפות ריר ונוגסות בפיתות ענקיות שופעות עיסת אלים ששמה 'מִסְבָּחָה' או מסבאחה או מסאבחה, תלוי את מי שואלים, שענת אמרה שבעכו שמה 'משאוושה' (אלא ששם היא עוברת דרך עלי ומכתש) שהיא מעין אורגיה של גרגרי חומוס רכים שמתפלשים בטחינה, שום, לימון, כוסברה ומלח, טבולים ברוטב ששמו 'תטבילה' שעשוי מפלפל שיפקה מוחמץ ומרוסק עם שום כתוש, מיץ לימון, פלפל צ'ילי ומלח - שנסרקו כולם בידי יואל ונמצאו כשרים וראויים למאכל עבור יהודים.

"מה כבר עלול להיות לא כשר בכמה גרגרי חומוס?" תהה יואל שהמיר את לבושו השחור בחולצה לבנה ומכנסי ג'ינס שציציות טליתו השתרבבו מתוכם, ואילו המגבעת הוחלפה בכיפה ענקית סרוגה שסבא של ענת העניק לו באמרו שמעתה הוא ייחשד כמתנחל.

"בועז הזמין את רות המואבייה לטבול איתו בחומוס (חימצה) ולא כתוב שם שמשוהו היה לא בסדר עם זה", הודיע יואל בפה מלא עיסה תנכית. "להיפך, שהרי בארוחה ההיא הוקם בית דוד שממנו יבוא המשיח".

כך קרה שגהרתי, נגסתי וריירתי כששמעתי מאחורי את אגריפס ה – 23 מפטפט באיטלקית, וכשהסתובבתי ראיתי שהוא מתיידד עם מזיר לבוש גלימה צחורה, שניהם טופחים זה לזה על השכם ושניהם נוגסים ומריירים.

"הכירו את הנזיר פרנצ'סקו מפיִרְנָצָה", הציג אגריפס ה – 23 את ידידו החדש, בעוד הוא עצמו בולס וטוחן מסבחה. "הוא צריך לחזור לכנסייה כדי לערוך את טקס ה – באִפְטִיִסִם".

"טקס מה...?" שאלה ענת.

"טקס הטבלה לנצרות", ענינו לה במקהלה. "קוראים לזה: baptism ceremony".

"הוא אומר שזה כאן קרוב", אמר אגריפס ה – 23 שלא ממש הותיר רושם כמי שמתאבל על מה שנראה כמו קרע ופרידה מבֹּוֹנֵו. "אני הולך ללוות אותו".

"כדאי לכם להצטרף", אמר פרנצ'סקו בעוד עיניו סורקות את קרסיה ושרשרותיה של יאנה. "זו כנסייה קתולית איטלקית בסגנון גותי".

"גותי...?"! גנחה יאנה וגרמה לעיניו להמריא מן הקרסים אל עיניה.

"נו טוב", נאלץ פרנצ'סקו לחזור אל קרסים. "ניאו גותי".

אלא כפי שהיה ניתן לנחש, גם 'ניאו גותי' ענה על משאלותיה של יאנה, אשר על כן מצאתי את עצמי פוסעת אל כנסיית 'אנטוניוס הקדוש מפדובה', הקרויה על שמו של נזיר פרנציסקני, איטלקי סגפן בן המאה ה – 12, שנודע כמי שעשה מעשי ניסים ונחשב לפטרונם של דייגים, קשישים, רעבים, חמורים, סוסים, יורדי ים, נשים הרות, נשים עקרות, מגדלי חזירים ואנשים החיים תחת דיכוי - אך עיקר פרסומו בא לו בהשבת חפצים שאבדו ואנשים שאיבדו את דרכם.

"ואת כל הדברים המופלאים הללו", אמר האח פרנצ'סקו כאשר הגענו אל רחבת הכנסייה. "הוא הספיק בחייו הקצרים לפני שנפטר ממחלה במנזרה של 'קלייר הענייה', שנודע גם בשם 'מסדר הגברות העניות', שהצמיח עשרות מנזרי 'קליירות עניות' ברחבי העולם", מה שאיכשהו הזכיר לי את קורפו שופעת המנזרים והכנסיות כגון...

פרק מספר 104

כגון כנסייתו של מֶגֶן האי אַגְיוֹס סְפִירִידוֹן (שהציל את האי ממגפה במאה ה – 17), בעלת כיפה אדומה (שזקוקה לשיפוצים) ומגדל פעמון עוצר נשימה, או הכנסייה הביזנטית המוקדשת לשני הקדושים ג'אסון וסוסיפאטר, כמו גם המנזר המלכותי פֶּאֶלְאֹאֶקְסֶרְיֹטְסָה שניצב בליבו של יער ירוק, או ההוא, פֶּלְטִיטֶרָה, בעל ציורי קיר מרהיבים המוקדש לבתולה.

שלא לשכוח את הפנורמה של המנזר פֶּאֶנְטוֹקְרָטוֹר שמציעה את אחד מן המצפורים הטובים ביותר אל הים היוֹנִי ואל האי כולו. ועוד לא דיברנו על כנסיית 'השילוש הקדוש האנגליקני', ועל כנסיית ג'יימס הקדוש שהיא הקתדרלה הקתולית של קורפו.

בטח יש עוד אלא שיאל קטע את הזיותי על אודות כנסיותיה ומנזריה של קורפו באמרו כי גם רחבת הכנסייה הקתולית על שמו של 'אנטוניוס הקדוש מפדובה', היא די והותר עבורו וכי אין סיכוי שיחצה את הסף וייכנס אל תוכה, שכן היא עלולה לגרום לו לעלות בלהבות בעודו חי.

כך אמר ובעוד אנו נמנעות מלפגוש את מבטו ונועצות עיניים בתבליט השער בו נראה אנטוניוס הקדוש כורע ברך בפני ישו התינוק המרחף במרומי קשת הכניסה לכנסייה, ואל הרחבה נשפכה תהלוכה של פיליפינים (כך התברר) בלבוש חגיגי, שבראשם פעוטה לבושה חליפה צחורה, שלמצחה סרט בוהק שבמרכזו פורח פרח בעל עלי כותרת לבנים ועטרה כתומה, בדומה לחרצית, וכולם נושאים נרות דולקים וכולם צוהלים ושמחים, וכך הם באו והתגודדו סביב הנזיר פרנצ'סקו וסביב אגריפס ה – 23 שהיה נדמה בעיניהם כאל יווני שזוף ומתולתל שזה עתה גלש מן האולימפוס, וממילא התגודדו גם סביבו כשהם מעבירים מיד אל יד את התינוקת המועמדת לטקס ההטבלה לנצרות.

כך קרה שבין הלחיצות האדיבות והדחיקות המנומסות, מצאתי את עצמי בווה בפעוטה בעלת עיני שקד כהות שהבהב בהן ניצוץ מסוקרן, אפון זעיר, לחיים תפוחות ושפתיים שבדרך מוזרה, כלשהי, נראו בשלות כשפתי נערה מתבגרת, ומבט שאמר: WTF?

כך גם קרה שחילצתי את צלב הזהב מבין שדי והסרתי את השרשרת מעל ראשי כשאני מעבירה אותה מעל ראשה הפרחוני של הפעוטה הפיליפינית ומניחה את הצלב במרכז חליפתה, ולו רק כדי להתענג על הדממה שנפלה על הרחבה ואולי על הרחוב כולו, ושוב הצטערתי על שלא לבשתי טורקיז.

"כריסטינה", אמרתי. "בבקשה קראו לה כריסטינה שילדה את מריה שילדה את הלנה שילדה אותי". כך אמרתי ועזבתי את רחבת כנסייתו של אנטוניוס הקדוש מפדובה, שמעתה ועד אחרית הימים יהיו בינינו יחסי רעות אינטימיים מבקיעי דורות בנוסח אנטוני את אנטוניה.

פרק מספר 105

יאנה אומרת שהייתי צריכה לנעול את יומני במילותיו של קהלת: "סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם", ואת זה היא למדה מיואל שהוא אב שני תאומיה ובעלים של חברה ליחסי ציבור שעושה נפשות בקרב יהודי מדינות אנגלוסקסיות במטרה להעלותם לישראל, שניזונה (החברה) מתרומות של יהודים עשירים שהם עצמם מתגוררים במדינות אנגלוסקסיות. זר לא יבין זאת.

יאנה עצמה מתכננת לכבוש את עולם האופנה הישראלי בקולקציה המשלבת בין חוצפה ים תיכונית לבין גותיות אפלולית, מה שעשוי להוביל אל קרסים אדומים הרוכסים חזיות שחורות או משהו כזה. דברו איתה, לא איתי.

ענת עושה כסף טוב מדילוגיה בין משולש המדינות: ישראל – יוון – איטליה, בהן היא מלמדת בשלנים חובבים כיצד להכין מנות איכותיות על פי מתכונים שתי המדינות שמנגד, מה שאומר, לדוגמה, שהאיטלקים לומדים לגלגל כדורי פלאפל ישראליים ולתבל סלט טזאזיקי יווני, ואילו הישראלים משתלמים באפיית פוקאצ'ות איטלקיות ובבישול 'מוסחרי קוקיניסטו' יווני. הסוכן ואיש יחסי הציבור שלה הוא ואסיליס.

אגריפס ה – 23 מתמיד במקצועו כמדריך תיירים, אלא שעכשיו הוא עושה כן בעתיקותיה ובכנסיותיה של יפו העתיקה, כמו גם בתוך ענני ניחוחותיו של שוק לוינסקי.

בקיץ הוא מצפין ותוכלו למצאו על חומותיה של עכו כשהוא מסביר לקבוצת תיירים ממרסי מדוע לא צלחו ניסיונותיו של נפוליון לכבוש את העיר מן הים. לאחר מכן הוא משוטט איתם במנהרותיהם של הטמפלרים.

בחורף הוא מדריך אל ים המלח ואל מערות קומראן כדי להתווכח עם חבריו מורי הדרך בנוגע לסוגיה התוהה האם מקום משכן של 'המגילות הגנוזות' שימש את כת האיסיים הסגפניים המזכרת בכתבי סבא רבא שלו - הלוא הוא יוספוס פלאוויוס – או, שמא היה זה משכנה של משפחה רומאית עשירה, או, אפילו, מצודת דרכים חשמונאית שאף לאחת כזו יש שורשים המתחברים עם תלתליו של אגריפס ה – 23 שאת שהותו בתל אביב הוא עושה בכנסייתו של 'אנטוניוס הקדוש מפדובה'.

אשר לי עצמי חזרתי אל קורפו על מנת לנסות לאתר תעודות ומסמכים המעידים על יהדותי, כדי שאוכל לבוא בשעריה של מדינת ישראל כעושה עלייה מכוח חוק השבות, כמו גם לתת

כתף לאימי בבישולי הקייטרינג שלה ולשכנעה כי אם תמצאנה אותן תעודות, הרי שטובות השתיים מן האחת בכל הנוגע לעומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים, שזו תוספת שענת שרבטה ביומני. אני כתבתי דבר מה אחר לגמרי.

בזנו נעלם כלא היה.

